

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ**

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Από τα πρακτικά της με αριθμό 6ης/2021, τακτικής συνεδρίασης του Περιφερειακού Συμβουλίου την Σάββατο 20 του μηνός Μαρτίου 2021, με τηλεδιάσκεψη μέσω της υπηρεσίας e:Presence.gov.gr.

Αριθ. απόφασης 44-6/20-3-2021

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Έγκριση εξειδίκευσης πίστωσης και καθορισμός αμοιβής πληρεξουσίου δικηγόρου για την συζήτηση αναιρέσεων κατά δικαστικών αποφάσεων ενώπιον του ΣΤΕ για την υπόθεση της EBITEP ΕΛΛΑΣ Α.Ε.»

Σήμερα, ημέρα Σάββατο 20 του μηνός Μαρτίου 2021 και ώρα 10:00 π.μ. συνήλθαν σε συνεδρίαση με τηλεδιάσκεψη, μέσω της υπηρεσίας e: Presence.gov.gr, τα μέλη του Περιφερειακού Συμβουλίου της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων που αναδείχθηκαν κατά τις εκλογές της 2ης Ιουνίου 2019 και ανακηρύχθηκαν με την υπ' αριθμ.739/2019 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κέρκυρας, των υπ' αριθμ. 200/2019 και 201/2019 αποφάσεων του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Ιωαννίνων καθώς και με τις κατατεθείσες δηλώσεις αποποίησης εκλογής Περιφερειακών Συμβούλων, κατόπιν της υπ' αριθμ. πρωτ. οικ. 19727/21/12-03-2021 ορθής επανάληψης 15/03/2021 πρόσκλησης του Προέδρου του Περιφερειακού Συμβουλίου Ιονίων Νήσων, σύμφωνα με την προαναφερθείσα απόφαση και με τα προβλεπόμενα των άρθρων 165 και 175 του Ν.3852/2010 όπως έχουν τροποποιηθεί και ισχύουν,

Παρόντες στη συνεδρίαση ήταν :

1. Νικόλαος Μουζακίτης του Σπυρίδωνος, Πρόεδρος Π.Σ.
2. Ολυμπία (Ολίβια) Καρδακάρη, του Νικολάου Γραμματέας Π.Σ
3. Γεώργιος Στασινόπουλος του Ιωάννη
4. Αμαλία-Ελένη Ανδριώτη-Σκορδίλη του Στεφάνου
5. Σταύρος Τραυλός του Παναγή
6. Ανδρέας Κτενάς του Γεωργίου
7. Κωνσταντίνος Καποδίστριας του Δημητρίου
8. Αικατερίνη Μοθωναίου του Διονυσίου
9. Ευστάθιος – Σωτήριος Κουρής του Σπυρίδωνος
10. Κωνσταντίνος Ζορμπάς του Δημητρίου
11. Ιωάννης Αρμενιάκος του Γεωργίου
12. Εμμανουήλ Ορφανουδάκης του Γεωργίου
13. Αθανάσιος Λιβιτσάνης του Μιχαήλ
14. Θεόδωρος Γαλιατσάτος του Αποστόλη
15. Παναγής Δρακουλόγκωνας του Βασιλείου
16. Σπυρίδων Γαλιατσάτος του Μιχαήλ-Σωτηρίου
17. Θεόδωρος Χαλικιάς του Ιωάννη
18. Κυριάκος Σταμούλης του Αναστασίου
19. Διονύσιος Μπάστας του Παύλου
20. Αθανάσιος Καραΐσκος του Κωνσταντίνου

21. Σπυρίδων Ιωάννου του Δημητρίου
22. Νικόλαος Μηλιώτης του Αναστασίου
23. Θεόδωρος (Μποκές) Τσουκαλάς του Διονυσίου
24. Αντώνιος Δουβίτσας του Ιωάννη
25. Αλεξάνδρα Μπαλού του Αριστείδη
26. Χαράλαμπος Χαραλάμπους του Μιχαήλ
27. Διονύσιος Κεφαλληνός του Παναγιώτη
28. Νικόλαος Γκισγκίνης του Γεωργίου
29. Ευγενία Κολυβά του Γεωργίου
30. Αλέξανδρος Αλεξάκης του Ιωάννη
31. Παναγιώτης Ποζίδης του Μενελάου
32. Δημήτριος Σπανός του Διονυσίου-Ευάγγελου
33. Ιωάννης Ροντογιάννης του Βασιλείου
34. Ιωάννης Αϊβατίδης του Γεωργίου
35. Χαράλαμπος Βυθούλκας του Σωτηρίου
36. Στέφανος Σαμοΐλης του Κωνσταντίνου-Νικολάου

Διαπιστώθηκε ότι υπάρχει η νόμιμη απαρτία, επειδή σε σύνολο σαράντα ενός (41) Περιφερειακών Συμβούλων βρέθηκαν παρόντες τριάντα έξι (36) και ο Πρόεδρος κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης.

Στην συνεδρίαση ήταν παρούσα η Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων κ. Ρόδη Κράτσα – Τσαγκαροπούλου.

Κατά τη διάρκεια της έναρξης προσήλθαν οι κάτωθι Περιφερειακοί Σύμβουλοι:

1. Σπυρίδων Σπύρου του Πέτρου
2. Τηλέμαχος Γαβαλάς του Σπυρίδωνος
3. Χρήστος-Ηρακλής Σκούρης του Πέτρου
4. Κοντομάρης Σπυρίδων του Ευτυχίου
5. Αλέξανδρος Μιχαλάς του Διονυσίου, Αντιπρόεδρος Π.Σ.

-----Παράλειψη-----

Για τα εκτός ημερήσιας διάταξης θέματα:

1. Έγκριση εξειδίκευσης πίστωσης και καθορισμός αμοιβής πληρεξουσίου δικηγόρου για την συζήτηση αναιρέσεων κατά δικαστικών αποφάσεων ενώπιον του ΣτΕ για την υπόθεση της EBITEP ΕΛΛΑΣ Α.Ε.».
 2. Μίσθωση Ακινήτου για τις ανάγκες στέγασης των Υπηρεσιών της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Νομού Κεφαλληνίας.
 3. Προγραμματισμός προσλήψεων έκτακτου προσωπικού Π.Ι.Ν. για το έτος 2021.
 4. Αίτημα μεταφοράς των οφειλών που ανεστάλησαν σύμφωνα με την απόφαση Α.1212/2020
 5. Προβλήματα στην μεταφορά των μαθητών στα Ειδικά Σχολεία.
- το σώμα αποφάσισε ομόφωνα τη συζήτησή τους μετά το πέρας της συζήτησης των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης.

-----Παράλειψη-----

Θέμα 15ο Η.Δ: Έγκριση εξειδίκευσης πίστωσης και καθορισμός αμοιβής πληρεξουσίου δικηγόρου για την συζήτηση αναιρέσεων κατά δικαστικών αποφάσεων ενώπιον του ΣτΕ για την υπόθεση της EBITEP ΕΛΛΑΣ Α.Ε.».

Με την έναρξη της συζήτησης ο Αντιπεριφερειάρχης Περιφερειακής Ενότητας κ. Γεώργιος Στασινόπουλος εισηγήθηκε τα κάτωθι:

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ Δ/ΝΣΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ, ΟΙΚΟΝ/ΚΩΝ &
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ
Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ, ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΠΟΡΩΝ
ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΔΟΣΙΑΣ

Ζάκυνθος, 18 Μαρτίου 2021
Αριθ. Πρωτ.: οικ. 20860/3575

Ταχ. Δ/ση: Διοικητήριο
Ταχ. Κώδικας: 29100
Πληρ.: Ελ. Γράμψα
Τηλέφωνο: 2695360324
email: elisavet.grampsa@pin.gov.gr

Προς:
Τμήμα Συλλογικών Οργάνων
της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων.
(ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ)

ΕΙΣΗΓΗΣΗ

ΘΕΜΑ: «Έγκριση εξειδίκευσης πίστωσης και καθορισμός αμοιβής πληρεξουσίου δικηγόρου για την συζήτηση αναιρέσεων κατά δικαστικών αποφάσεων ενώπιον του ΣτΕ για την υπόθεση της EBITEP ΕΛΛΑΣ Α.Ε.»

Έχοντας υπόψη:

1. Τις διατάξεις του αρθρ. 176 του Ν. 3852/2010 «Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης – Πρόγραμμα Καλλικράτης» (Φ.Ε.Κ. 87/Α'07-06-2010) περί αρμοδιοτήτων της Οικονομικής Επιτροπής σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 281 του ΚΔΚ.
2. Τις διατάξεις του Ν. 2286/1995 «Περί προμηθειών του Δημοσίου Τομέα και ρύθμιση συναφών θεμάτων».
3. Τις διατάξεις του Ν. 4210/2013 (ΦΕΚ 254^Α).
4. Τις διατάξεις του Ν. 4071/2012.
5. Τις διατάξεις του Ν. 4412/2016 «Δημόσιες Συμβάσεις Έργων, Προμηθειών και Υπηρεσιών» (Προσαρμογή στις Οδηγίες 2014/24/ΕΕ και 2014/15/ΕΕ)
6. Το Π.Δ. 113/2010 (ΦΕΚ 164^Α) περί Ανάληψης υποχρεώσεων από τους διατάκτες.
7. Το Π.Δ. 80/2016(ΦΕΚ 145^Α) περί Ανάληψης υποχρεώσεων από τους διατάκτες.
8. Τον εγκεκριμένο προϋπολογισμό έτους 2021 της Π.Ι.Ν, σύμφωνα με την 213-24/20-12-2020 απόφαση του Περιφερειακού Συμβουλίου (ΑΔΑ: ΨΦ1Λ7ΛΕ-7ΛΕ).
9. Την αρ. 292-12/17-3-2021 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής περί ορισμού πληρεξουσίου δικηγόρου για την παράσταση κατά τη συζήτηση των αιτήσεων αναιρέσεων στην υπόθεση EBITEP Α.Ε. κατά Π.Ι.Ν.
10. Την από 16-3-2021 έγγραφη προσφορά του Δικηγόρου Σπυρίδωνος Σορβατζιώτη για το ύψος της αμοιβής του
11. Την Α/Α 46/18-3-2021 βεβαίωση ύπαρξης πίστωσης του Γραφείου Προϋπολογισμού και Δημοσιονομικών Αναφορών Π.Ε. Ζακύνθου.

ΕΙΣΗΓΟΥΜΑΣΤΕ

Την έγκριση της εξειδίκευσης της σχετικής πίστωσης ως προς την αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου, Σπυρίδωνος Σορβατζιώτη του Φραγκίσκου, Δικηγόρου Πατρών, με αριθμό μητρώου ΔΣΠ 965, ο οποίος ορίστηκε με την αρ. 292-12/17-3-2021 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής, προκειμένου να παρασταθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας, κατά τη δικάσιμο της 12-4-2021, για την συζήτηση α) των δύο (2) αιτήσεων αναίρεσης, που άσκησε η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων κατά της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. και των υπ' αριθμ. Α190/2020 και Α157/2020 αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και β) της υπ' αριθμ.καταθ. 2119/2020 αίτησης αναίρεσης, που άσκησε η ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων για την αναίρεση της υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και συγκεκριμένα:

α) 2.682€ πλέον ΦΠΑ, σύνολο 3.325,68€ για τη συζήτηση της αναίρεσης της Π.Ε. Ζακύνθου κατά της Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (παράσταση και κατάθεση υπομνήματος),

β) 2.182€ πλέον ΦΠΑ, σύνολο 2.705,68€ για τη συζήτηση της αναίρεσης της Π.Ε. Ζακύνθου κατά της Α157/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (παράσταση και κατάθεση υπομνήματος) και

γ) 2.682€ πλέον ΦΠΑ, σύνολο 3.325,68€ για τη συζήτηση της αναίρεσης της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων και της υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (παράσταση και κατάθεση υπομνήματος).

Επομένως, για την συζήτηση και των τριών αναίρεσεων, το ποσό της αμοιβής του δικηγόρου ανέρχεται σε 7.546€ πλέον ΦΠΑ, ήτοι συνολικά σε 9.357,04€ (Ειδικός Φορέας 03073 Κ.Α.Ε. 0871).

Η εξειδίκευση της παρούσας πίστωσης γίνεται με απόφαση του Περιφερειακού Συμβουλίου σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 176 παρ. 1 περ. ιβ Ν. 3852/2010, λόγω του ότι η συγκεκριμένη υπόθεση έχει ιδιαίτερη σημασία για τα συμφέροντα της περιφέρειας και απαιτεί εξειδικευμένη γνώση και εμπειρία.

Επίσης, η φύση και η ιδιαιτερότητα της υπόθεσης είναι τέτοια ώστε ο χειρισμός της δικαιολογεί υψηλότερη αμοιβή εκ της προβλεπόμενης στον Κώδικα Δικηγόρων, δεδομένου και του ποσού που καταλογίζεται σε βάρος της Περιφέρειας και υποχρεώνεται να καταβάλει στην αντίδικη εταιρία με την Α190/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, το οποίο ανέρχεται στο ποσό των 1.249.983 ευρώ πλέον ΦΠΑ κλπ. Επίσης, λαμβάνεται υπόψη και η ανάγκη να μελετηθούν λεπτομερώς και εμπειριστατωμένα οι φάκελοι της υποθέσεως, οι οποίοι είναι ογκώδεις, περίπλοκοι και με έγγραφα, δικόγραφα και λοιπά στοιχεία, τα οποία έρχονται από παλαιά έτη, η βαρύνουσα σημασία που έχει η συγκεκριμένη υπόθεση για τα συμφέροντα της περιφέρειας, καθώς επίσης και η ταχύτητα που απαιτείται ως προς την προετοιμασία της παράστασης και της εκπροσώπησης της Περιφέρειας στο Δικαστήριο και την σύνταξη του υπομνήματος και λοιπών εγγράφων εντός αποκλειστικών προθεσμιών που προβλέπονται από την κείμενη νομοθεσία.

Ως εκ τούτου εισηγούμαστε την έγκριση του ποσού της αμοιβής των 9.357,04€ συμπεριλαμβανομένου ΦΠΑ συνολικά για την συζήτηση και των τριών αναίρεσεων ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά τη δικάσιμο της 12-4-2021.

Η αμοιβή θα επικυρωθεί και με έγγραφη συμφωνία μεταξύ του Δικηγόρου και της Περιφέρειας.

Ο ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συνημμένα:

- Οι Α157/2020 και Α190/2020 αποφάσεις του Διοικ.Εφετείου Πατρών μετά των κλήσεων του ΣτΕ
- Η αρ.καταθ. 2119/2020 αίτηση αναίρεσης της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.
- Η από 16-3-2021 έγγραφη προσφορά του Δικηγόρου
- Η από 1-9-2020 γνωμοδότηση του Δικηγόρου
- Η αρ. 292-12/17-3-2021 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: Α157/2020

12-6-2020
Καλυβά Τσιφιλιάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α' ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Αρ. Πρωτ.: 40925/2.3.19
Ημερ/νια: 15-6-2020

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (αίθουσα Κακουργιοδικείου Δικαστικού Μεγάρου Πατρών), στις 6 Δεκεμβρίου 2019, με δικαστές τις: Κωνσταντίνη Αραχωβίτη, Πρόεδρο Εφετών Δ.Δ., Αικατερίνη Σακελλαροπούλου και Άρτεμι Κυπριανού (εισηγήτρια), Εφέτες Δ.Δ. και γραμματέα την Αναστασία Βλαχοπούλου, δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει την προσφυγή, με χρονολογία κατάθεσης 5.11.2012 (αριθμ. καταχ. 16/1.3.2016),

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Γαριβάλδι, αριθ. 31), η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξούσιό της δικηγόρο Θεόδωρο Τζαμαλούκα,

κατά: 1. του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών και παραστάθηκε με τον Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικόλαο Πατηνιώτη και 2. της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που εκπροσωπείται από τον Περιφερειάρχη και παραστάθηκε με την πληρεξούσιά της δικηγόρο Μαρία Πετροπούλου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι διάδικοι ανέπτυξαν τις απόψεις τους και ζήτησαν όσα αναφέρονται στα πρακτικά.

Μετά τη συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και αφού μελέτησε τη δικογραφία.

Σκέφτηκε κατά το Νόμο.

1. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, για την οποία καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθ. 1240257 έντυπο γραμμάτιο Ελληνικού Δημοσίου), η προσφεύγουσα, ανάδοχος του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», δυνάμει της από 10.4.1985 σύμβασης που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, επιδιώκει την ακύρωση της υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφασης του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων. Με την απόφαση αυτή ανακλήθηκε, ως εκδοθείσα από αναρμόδιο όργανο, η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, με την οποία είχε γίνει εν μέρει δεκτή η από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας της προσφεύγουσας, σχετικά με την εκτέλεση υπερσυμβατικών

2η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

εργασιών που ανέκυψαν στο πλαίσιο του εν λόγω έργου.

2. Επειδή, εν προκειμένω, αφενός μεν στη σύμβαση για την εκτέλεση του επίδικου έργου, κατά τη διάρκεια της οποίας γεννήθηκε η ένδικη διαφορά, είχε συμβληθεί όργανο της περιφερειακής κρατικής υπηρεσίας της Νομαρχίας Ζακύνθου, διάδοχος της οποίας κατέστη, κατά το άρθρο 39 παρ. 2 του ν. 2218/1994 (Α' 90), η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου, ως δεύτερη βαθμίδα οργανισμού τοπικής αυτοδιοίκησης (ΣΤΕ 4432/2013 σκ. 4 και 6, 2729/2010 σκ. 3 και 5, 2220/2009 σκ. 4 και 6) και, ήδη, η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, αφετέρου δε η προσβαλλόμενη πράξη (ανάκληση απόφασης επί αίτησης θεραπείας) εκδόθηκε από τον Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων. Ενόψει αυτών, παθητικώς νομιμοποιείται η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, η οποία υπεισήλθε από 1.1.2011, κατ' άρθρα 114 παρ. 5 και 283 παρ. 2 του ν. 3852/2010 (Α' 87), όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 6 παρ. 13 του ν. 4071/2012 (Α' 85), στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν, μεταξύ άλλων, από συμβάσεις για την εκτέλεση έργων, τις οποίες είχαν υπογράψει όργανα της τέως περιφερειακής κρατικής υπηρεσίας της Νομαρχίας Ζακύνθου, ανεξαρτήτως του σταδίου στο οποίο ευρίσκετο η εκτέλεση αυτών κατά τον ανωτέρω χρόνο (ΣΤΕ 1845/2016, 349/2014, 339/2014, 4320/2011, πρβλ. 28/2010). Επομένως, η υπό κρίση προσφυγή, κατά το μέρος που στρέφεται κατά του Ελληνικού Δημοσίου, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησής του (ΣΤΕ 339/2014), όπως βασίμως προβάλλεται από αυτό, με το από 6.12.2019 παραδεκτώς κατατεθέν υπόμνημά του.

3. Επειδή, η καθ' ης Περιφέρεια ισχυρίζεται ότι η κρινόμενη προσφυγή έχει ασκηθεί εκπροθέσμως, διότι κατά τη συζήτηση, στις 20.1.2012, της από 12.10.2009 αίτησης της προσφεύγουσας περί διαπίστωσης της μη συμμόρφωσης της Περιφέρειας, επί της οποίας εκδόθηκε η 1/2012 απόφαση του Δικαστηρίου, κατατέθηκε στον φάκελο της δικογραφίας, ως σχετικό έγγραφο, η προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, κατά τον ίδιο ισχυρισμό, εφόσον η προσφεύγουσα έλαβε πλήρη γνώση της προσβαλλόμενης απόφασης κατά την ως άνω ημερομηνία συζήτησης, η κρινόμενη προσφυγή, που κατατέθηκε στις 5.11.2012, είναι εκπρόθεσμη. Όμως, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 66 παρ. 1 περ. Α' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ, ν. 2717/1999, Α' 97), για την κίνηση της προθεσμίας άσκησης προσφυγής απαιτείται αποδεδειγμένη [δηλαδή προκύπτουσα είτε από

3η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

συγκεκριμένα στοιχεία του φακέλου ή συγκεκριμένα και αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά ικανά να στηρίξουν βέβαιη δικανική πεποίθηση (ΣτΕ 120-3/2014), είτε συνομολογούμενη από τον ίδιο τον προσφεύγοντα] και πλήρης γνώση της προσβαλλόμενης πράξης, ως τέτοιας νοουμένης της γνώσης ολόκληρης της πράξης (πρβλ. ΣτΕ 604/1995 7μ.) και των αιτιολογιών της (ΣτΕ 1484/2010, καθώς και ΣτΕ 246/2008, 981, 1079/2011), ώστε να είναι δυνατό να ελεγχθεί από τον ενδιαφερόμενο το νόμιμο ή μη της πράξης και, συνεπώς, η δυνατότητα άσκησης κατ' αυτής προσφυγής (ΣτΕ 169/2015, 246/2008, 981, 1079/2011). Κατόπιν αυτών και εφόσον μεταξύ των στοιχείων της δικογραφίας δεν περιλαμβάνονται συγκεκριμένα στοιχεία, ικανά να στηρίξουν βέβαιη δικανική πεποίθηση ότι η προσφεύγουσα είχε λάβει γνώση της προσβαλλόμενης πράξης και των αιτιολογιών της σε χρόνο προγενέστερο των εξήντα ημερών πριν από την άσκηση της προσφυγής, ούτε υπάρχει αποδεικτικό επίδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, προκειμένου να εκκινήσει η εξηκονθήμερη προθεσμία άσκησης προσφυγής κατ' αυτής, η υπό κρίση προσφυγή έχει ασκηθεί εμπροθέσμως. Περαιτέρω, δεδομένου ότι η προσφυγή έχει ασκηθεί και κατά τα λοιπά παραδεκτώς ως προς την Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, είναι τυπικώς δεκτή και πρέπει να εξετασθεί κατά το ουσιαστικό περιεχόμενό της.

4. Επειδή, στο άρθρο 16 του ν.δ/τος 1266/1972 (Α' 198), το οποίο είναι εφαρμοστέο, εν προκειμένω, λόγω του χρόνου διενέργειας της δημοπρασίας στις 14.3.1985 (σχετ. άρθρα 8 και 27 παρ. 1 του ν. 1418/1984, Α' 23, άρθρο 15 του ν. 1561/1985, Α' 148 και άρθρο 61 παρ. 1 του π.δ/τος 609/1985, Α' 223), βάσει της οποίας καταρτίστηκε η σύμβαση εκτέλεσης του ένδικου έργου (ΣτΕ 1859/1999, 1163/1992), ορίζεται ότι: «Ενστάσεις - Αιτήσεις θεραπείας. 1. Κατά πάσης πράξεως της διευθυνούσης Υπηρεσίας, κρινομένης υπό του αναδόχου του έργου ως βλαπτικής εννόμου συμφέροντος αυτού, χωρεί ένστασις ... 2. Εκτός αν άλλως ορίζεται εις συγκεκριμένας περιπτώσεις, η ένστασις απευθύνεται εις την ιεραρχικώς προϊσταμένην της διευθυνούσης Υπηρεσίας Αρχήν. Η αρμοδία Αρχή υποχρεούται όπως αποφανθή επί της ενστάσεως εντός δύο μηνών από της καταθέσεως ταύτης. 3. Εν περιπτώσει διαφωνίας του ενισταμένου προς την κατά την προηγουμένην παράγραφον απόφασιν ή εν περιπτώσει παρελεύσεως απράκτου της κατά την αυτήν παράγραφον διμήνου προθεσμίας, ο ανάδοχος του έργου ασκεί εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών

4η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

μηνών από της κοινοποιήσεως αυτής της επί της ενστάσεως του αποφάσεως ή της απράκτου παρελεύσεως της διμήνου προθεσμίας αίτησιν θεραπείας ... αίτησις θεραπείας απευθύνεται προς τον Υπουργόν Δημοσίων Έργων επιδιδομένη απ' ευθείας αυτόν 5. ... 6. ... 7. Επί πάσης αιτήσεως θεραπείας αποφαινεται ο Υπουργός Δημοσίων Έργων μετά γνώμην του Τεχνικού Συμβουλίου εντός προθεσμίας τριών μηνών από της εις αυτόν επιδόσεως της αιτήσεως θεραπείας. 8. ... 9. Εάν ο ασκήσας την αίτησιν δεν αποδέχεται την απόφασιν του Υπουργού Δημοσίων Έργων ή εάν ο Υπουργός δεν αποφανθή εντός τριμήνου από της επιδόσεως εις αυτόν της αιτήσεως θεραπείας, δικαιούται ο ασκήσας την αίτησιν να προσφύγη εις την διαδικασίαν του επομένου άρθρου ...» και στο άρθρο 17 ότι: «Δικαστική επίλυσις διαφορών 1. Πάσα μεταξύ των συμβαλλομένων μερών διαφορά, προκύπτουσα ίδια είτε εκ της τεχνικής των έργων εκτελέσεως είτε εκ της ερμηνείας και εκτελέσεως της συμβάσεως, ως και των μεταγενεστέρων δια Νόμου ή συμφωνίας τροποποιήσεων και συμπληρώσεων αυτής, είτε εκ της καθ' οιονδήποτε τρόπον επερχομένης λύσεως της συμβάσεως, αφορώσα είτε εις τον καθορισμόν της αξίας των εκτελεσθεισών εργασιών ως και την καταβολήν αυτής, είτε εις τον καθορισμόν και την καταβολήν συμβατικών ή νομίμων αποζημιώσεων και γενικώς πάσα διαφορά οιασδήποτε φύσεως, προκύπτουσα εκ συμβάσεως αφορώσης εις την κατασκευήν δημοσίου έργου, κατά την διάρκειαν ή μετά την οπωσδήποτε λύσιν αυτής, λύεται δια της δικαστικής οδού. 2. ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 31 του π.δ/τος 475/1976 (Α' 172), εκτελεστικού του ανωτέρω ν.δ/τος 1266/1972, ορίζεται ότι: «1. Εάν κατά την κατασκευήν των έργων παραστή ανάγκη εκτελέσεως νέας εργασίας, μη προβλεπόμενης υπό του τιμολογίου της συμβάσεως, κανονίζεται δια ταύτην αντίστοιχος τιμή μονάδος. Ο κανονισμός των τιμών μονάδος νέων εργασιών γίνεται κατόπιν σχετικής αιτήσεως του αναδόχου, περιλαμβανούσης την αιτιολογίαν της αναγκαιότητος εκτελέσεως της νέας εργασίας, την εκ των πραγμάτων εκτιμωμένην έκτασιν αυτής εις φυσικάς μονάδας και τον προσδιορισμόν της αιτουμένης τιμής ... Η τιμή κανονίζεται δια πρωτοκόλλου συντασσομένου υπό του προϊσταμένου της διευθυνοῦσης Υπηρεσίας κατ' αντιπαράστασιν του αναδόχου ή και εν απουσία αυτού, εάν ούτος κληθείς αρμοδίως δεν εμφανισθή. 2. ... 3. ... 4. ... 5. ... 6. ... 7. Εάν ο ανάδοχος αρνηθή την σύμπραξιν δια την κατάρτισιν του πρωτοκόλλου, τούτο κοινοποιείται εις αυτόν κατά τα υπό του άρθρου 19 οριζόμενα. Εις την

5η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

περίπτωσιν ταύτην ως και εις την περίπτωσιν καθ' ην υπογράφη μετ' επιφυλάξεως το πρωτόκολλον, δικαιούται εις την υποβολήν ενστάσεως κατά τας διατάξεις του άρθρου 16 του ν.δ. 1266/1972. 8. Το πρωτόκολλον υποβάλλεται προς έγκρισιν παραχρήμα μεν εάν εγένετο ανεπιφυλάκτως αποδεκτόν υπό του αναδόχου, μετά δε την υποβολήν ενστάσεως ή την παρέλευσιν απράκτου της προς τούτο προθεσμίας εις πάσαν άλλην περίπτωσιν ... Εις πάσας τας περιπτώσεις κανονισμού τιμών μονάδος νέων εργασιών συντάσσεται μετά του πρωτοκόλλου απαιτητήτως και συγκριτικός πίναξ δια την ανάλογον τροποποίησιν του προϋπολογισμού. 9. Αι κανονιζόμεναι τιμαί μονάδος υπόκεινται εις την έγκρισιν της προϊσταμένης αρχής αποφαινομένης μετά γνώμην του αρμοδίου τεχνικού συμβουλίου ... Ο ανάδοχος δύναται μεν να προσφύγη εις την υπό του Ν.Δ. 1266/72 επίλυσιν τυχόν διαφωνίας του, αλλ' υποχρεούται εις την εκτέλεσιν των νέων εργασιών» και στο άρθρο 32 ότι: «1. Εάν κατά την εκτέλεσιν των έργων παραστή ανάγκη μεταβολής των κατά τον προϋπολογισμόν της συμβάσεως ποσοτήτων εργασιών ή προσθήκης νέων εργασιών, συντάσσεται συγκριτικός πίναξ προσδιορίζων τας αναγκαίας μεταβολάς των κονδυλίων και της αντιστοίχου δαπάνης. Εάν εις τον συγκριτικόν πίνακα περιλαμβάνωνται και εργασίαι δια τας οποίας δεν υφίστανται τιμαί μονάδος, συνοδεύεται ούτος και υπό πρωτοκόλλου κανονισμού τιμών μονάδος νέων εργασιών κατά το άρθρ. 31 του παρόντος. Ο συγκριτικός πίναξ συντάσσεται υπό του προϊσταμένου της διευθυνούσης Υπηρεσίας κατ' αντιπαράστασιν του αναδόχου ή και εν απουσία αυτού, εάν ούτος κληθείς δεν ενεφανίσθη ... 2. ... 3. ... 4. ... 5. Αι διατάξεις των παρ. 7, 8 και 9 του προηγουμένου άρθρου εφαρμόζονται αναλόγως και δια τας περιπτώσεις τροποποιήσεως του προϋπολογισμού κατά το παρόν άρθρον. 6. ...».

5. Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται, ότι η αποφασιστική αρμοδιότητα κατάρτισης συγκριτικού πίνακα ανήκει στην προϊσταμένη αρχή, η οποία αποφαινεται βάσει των στοιχείων που της υποβάλλονται από την διευθύνουσα το έργο υπηρεσία και δύναται είτε να αρνηθεί την έγκρισή του είτε να τον τροποποιήσει (ΣτΕ 1702/2008, ΣτΕ 3307/2005). Σε περίπτωση που ο κύριος του έργου αποκρούσει τις προτάσεις του αναδόχου, ο τελευταίος δικαιούται, αφού ακολουθήσει την ενδικοφανή διαδικασία του άρθρου 16 του ν.δ/τος 1266/1972, να ασκήσει προσφυγή κατά της άρνησης του κυρίου του έργου, προκειμένου να κριθεί από το αρμόδιο διοικητικό εφετείο αν οι

6η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

προτεινόμενες τροποποιήσεις είναι αναγκαίες για την ασφάλεια, την αρτιότητα και τη λειτουργικότητα του έργου. Αν οι προταθείσες από τον ανάδοχο τροποποιήσεις κριθούν από το δικαστήριο αναγκαίες, τα αρμόδια όργανα του κυρίου του έργου οφείλουν να συντάξουν και να εγκρίνουν συγκριτικό πίνακα και, εφόσον απαιτείται, πρωτόκολλο κανονισμού τιμών για τις απαιτούμενες εργασίες, η διαδικασία δε αυτή πρέπει να ακολουθηθεί και όταν οι εργασίες που κρίθηκαν τελικώς αναγκαίες έχουν ήδη εκτελεσθεί από τον ανάδοχο, χωρίς έγγραφη εντολή του κυρίου του έργου, διότι και στην περίπτωση αυτή, για τον καθορισμό του ανταλλάγματος, απαιτείται η τήρηση της ως άνω διαδικασίας κατάρτισης συγκριτικού πίνακα (ΣτΕ 2828/2015, 3319/2014, 2919/2010, 769-770, 2227/2009, 4093, 3307/2005).

6. Επειδή, στην παρ. 5 του άρθρου 95 του Συντάγματος, όπως ισχύει ύστερα από την αναθεώρησή του από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή και τη θέση του σε ισχύ με τη δημοσίευση του σχετικού ψηφίσματος στις 17.4.2001 (Α' 84), ορίζεται ότι: «5. Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης» και στην παρ. 1 του άρθρου 1 του εκτελεστικού της ανωτέρω συνταγματικής διάταξης ν. 3068/2002 (Α' 274) ορίζεται ότι: «1. Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ) ορίζεται ότι: «Οι αποφάσεις, με τις οποίες απαγγέλλεται η ακύρωση ή τροποποίηση εκτελεστής ατομικής διοικητικής πράξης ή η ακύρωση παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, ισχύουν έναντι όλων», στις παρ. 1 και 3 του άρθρου 197 του ίδιου Κώδικα ότι: «1. Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις ... 3. Το αναφερόμενο στις προηγούμενες παραγράφους δεδικασμένο ισχύει υπέρ και κατά εκείνων που διατέλεσαν διάδικοι, ... εκτείνεται δε και σε εκείνους από τους οποίους,

7η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

σύμφωνα με το νόμο, μπορεί να αξιωθεί η εκπλήρωση της σχετικής υποχρέωσης ...» και στην παρ. 1 του άρθρου 198 του ως άνω Κώδικα ορίζεται ότι: «1. Οι διοικητικές αρχές οφείλουν, με θετικές ενέργειες ή με αποχή από κάθε αντίθετη ενέργεια, να συμμορφώνονται προς το περιεχόμενο των αποφάσεων οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με άσκηση προσφυγής».

7. Επειδή, κατά την έννοια του ανωτέρω άρθρου 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το οποίο ρυθμίζει τις συνέπειες των οριστικών αποφάσεων που εκδίδονται επί ένδικων βοηθημάτων που έχουν διαπλαστικό χαρακτήρα, όπως η προσφυγή, η προσβαλλόμενη πράξη μετά την ακύρωσή της παύει να ισχύει αναδρομικώς από τον χρόνο της έκδοσής της, η δε διαπλαστική ενέργεια που απορρέει από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της απόφασης είναι απόλυτη, δηλαδή ισχύει έναντι πάντων και όχι μόνο έναντι εκείνων που διέτελεσαν διάδικοι. Επομένως, σε περίπτωση που η Διοίκηση προβεί σε ενέργεια αντίθετη και εκδώσει πράξη που ανατρέπεται το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης, παραβιάζει την υποχρέωση συμμόρφωσης που της επιβάλλεται από τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 196 και 198 του ΚΔιοικΔικ, ανεξαρτήτως συνδρομής των όρων του δεδικοσμένου.

8. Επειδή, περαιτέρω, όπως έχει παγίως κριθεί, οι διοικητικές πράξεις, ακόμη και όταν ρητώς χαρακτηρίζονται από τον νόμο ως οριστικές ή αμετάκλητες, επιτρέπεται να ανακαλούνται για λόγους αναγόμενους στη νομιμότητά τους, κατ' εφαρμογή των αρχών που διέπουν την ανάκληση των διοικητικών πράξεων (ΣΤΕ 44/2016, 2494/2013 Ολομ., 2987, 2968/2005, 3033, 2692/1999, 1654/1998 επτ., 880/1998 επτ., 3507/1979 Ολομ.). Κατόπιν αυτών, οι ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 31 και 32 του π.δ/τος 475/1976, ερμηνευόμενες ενόψει της υποχρέωσης τήρησης της αρχής της νομιμότητας, έχουν την έννοια ότι η προϊσταμένη αρχή, κατά την ενάσκηση της αρμοδιότητάς της προς σύνταξη και έγκριση συγκριτικού πίνακα, διατηρεί, κατ' αρχήν, την εξουσία να προβεί σε νέο έλεγχο και τροποποίηση των πράξεων αυτών, δεδομένου μάλιστα ότι ο έλεγχος αυτός επιβάλλεται για λόγους προστασίας του δημόσιου χρήματος (πρβλ. ΣΤΕ 2494/2013 Ολομ.). Αντιθέτως, όμως, σε περίπτωση που ακυρωθεί παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, η Διοίκηση υποχρεούται, σύμφωνα με τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1

8η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, να προβεί στην συγκεκριμένη οφειλόμενη ενέργεια κατά τους όρους του νόμου και τα κριθέντα από την ακυρωτική απόφαση, απέχουσα συγχρόνως και από κάθε άλλη ενέργεια, η οποία προϋποθέτει την εγκυρότητα της ακυρωθείσας παράλειψης ή είναι ασυμβίβαστη προς τις υποχρεώσεις της Διοίκησης, όπως αυτές προσδιορίζονται από την ακυρωτική απόφαση (ΣΤΕ 983/2016 σκ. 4, 4955-4960/2014 σκ. 3, 2622, 2621/2014 σκ. 2, 4775/2012, 791/2011, 1512/2009, 125, 1986/2000, 3531/1999, 5907/1995, 2854/1985 Ολομ.). Η Διοίκηση δεν μπορεί, ως εκ τούτου, με την έκδοση μεταγενέστερων διοικητικών πράξεων, να αλλοιώσει το περιεχόμενο και να περιορίσει την έκταση των οφειλόμενων ενεργειών της, όπως αυτές απορρέουν είτε από τις ρητές τυχόν επιταγές που περιέχει η ακυρωτική απόφαση, είτε από το αντικειμενικά συναγόμενο νόημα της ακύρωσης και τη νομική κατάσταση που θα έπρεπε σύμφωνα με τον νόμο να διαμορφωθεί αν δεν είχε εκδοθεί η ακυρωθείσα διοικητική πράξη (ΣΤΕ 2854/1985 Ολομ.). Από τα ανωτέρω έπεται, ειδικότερα, ότι η Διοίκηση δεν μπορεί, ύστερα από την έκδοση ακυρωτικής δικαστικής απόφασης, να επανέλθει και με νέα απόφασή της να ανακαλέσει την πράξη προς την οποία υποχρεούται να συμμορφωθεί, ανατρέποντας την υποχρέωσή της να προβεί στις παραληφθείσες οφειλόμενες ενέργειες, όπως αυτές απορρέουν από τις επιταγές της ακυρωτικής απόφασης.

9. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία της οικογραφίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η 239/2007 αμετάκλητη απόφαση του Δικαστηρίου (σχ. υπ' αριθ. 335/21.1.2010 πιστοποιητικό Διοικητικού Εφετείου Πατρών περί αμετακλήτου), καθώς και από όσα είναι γνωστά στο Δικαστήριο στο πλαίσιο της υπ' αριθ. καταχ. 87/2.11.2011 διαφοράς που απορρέει από την ίδια σύμβαση, προκύπτουν τα ακόλουθα: Η προσφεύγουσα, με την από 10.4.1985 σύμβαση που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, κατόπιν δημοπρασίας που διενεργήθηκε στις 14.3.1985, ανέλαβε την εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», συνολικής αξίας 151.018.529 δραχμών. Κατά την εκτέλεση του έργου ανέκυψε ανάγκη εκτέλεσης νέων εργασιών, πέραν εκείνων που είχαν προβλεφθεί με τη σύμβαση, για τις οποίες συντάχθηκαν διαδοχικά, από την αρμόδια αρχή, συγκριτικοί πίνακες. Εν συνεχεία, ύστερα από την υποβληθείσα στις 29.1.1993 τελική επιμέτρηση της επιβλέπουσας μηχανικού Μαρίας

9η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

Σιδηροκαστρίτη, η αρμόδια Επιτροπή προέβη, στις 17.7.1998, στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του εν λόγω έργου, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν Πρωτόκολλο Προσωρινής και Οριστικής Παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών (Δ.Τ.Υ.) της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊσταμένης Αρχής του έργου. Με το ίδιο ως άνω Πρωτόκολλο, η προαναφερόμενη Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα παρακάτω, πλην του υπό στοιχ. ε' (ως προς το οποίο πρότεινε την έγκριση πρόσθετων τιμών), διατυπωθέντα με την υποβολή σχετικού υπομνήματος της προσφεύγουσας αναδόχου, αιτήματα, με τα οποία αυτή ζητούσε: α. την πληρωμή των προμηθειών και προσαυξήσεων που επιβλήθηκαν σε βάρος της αναδόχου από το Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ως εκ του γεγονότος ότι, επειδή η χρηματοδότηση δεν ήταν σύμφωνη με την έγκριση πίστωσης και ανεστάλη η όλη διαδικασία που προβλέπει ο νόμος, οι εγγυητικές επιστολές δεν επεστράφησαν επί μακρό χρονικό διάστημα, β. την καταβολή των τόκων, με τους οποίους επιβαρύνθηκε η ανάδοχος, για τον λόγο ότι η χρηματοδότηση δεν εναρμονίστηκε με την έγκριση της πίστωσης, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να καταφύγει σε τραπεζικό δανεισμό, γ. την καταβολή των Γενικών Εξόδων (Γ.Ε.), επειδή η πραγμάτωση της χρηματοδότησης επέφερε υπέρμετρη αύξηση του χρόνου, δ. την καταβολή τόκων υπερημερίας προς 25% ετησίως, επειδή η αργοπορία χρηματοδότησης ανέστειλε επί μακρό χρόνο την πληρωμή της αναδόχου, καθώς και τη σύνταξη του τελικού συγκριτικού πίνακα, ε. πρόσθετη τιμή για νέες εργασίες λιθορριπής, αφού η μη επαρκής χρηματοδότηση διαφοροποίησε τα κατασκευαστικά δεδομένα και κατέστησε επιβεβλημένη τη χρήση ρυμουλκού για τους φυσικούς ογκόλιθους, στ. την καταβολή των προστίμων που επιβλήθηκαν στην ανάδοχο από την Εφορία λόγω της μη χρηματοδότησης, καθώς και της διαφοράς επιβάρυνσης (11%) που ορίζει ο ν. 2579/1998 (φορολόγηση αφορολόγητων αποθεματικών), η οποία προέκυψε από τη μη καταβολή των χρημάτων έως τις 31.12.1996 και ζ. την καταβολή προσαύξησης 20%, καθώς και του κόστους των πρόσθετων μεταφορών, για τα εκτός λιμένος έργα, λόγω αυξημένου κόστους κατασκευής. Κατά της απόφασης αυτής της Επιτροπής Παραλαβής του Έργου, κατά το μέρος που απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματά της, πλην του υπό στοιχ. ε', η οποία εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης

10η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Νομού Ζακύνθου, (α) προσφεύγουσα άσκησε την από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε.). Με την αίτηση θεραπείας, η προσφεύγουσα προέβαλε τα εξής αιτήματα: 1α. τη σύνταξη συγκριτικού πίνακα και την άμεση καταβολή του οφειλόμενου κεφαλαίου, που ανέρχεται κατά την Δ.Τ.Υ. σε 72.000.000 δραχμές, 1β. την καταβολή των κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικών τόκων, από τον Οκτώβριο του έτους 1990 (35ος λογαριασμός, 18.7.1990) ή, επικουρικώς, από τον Φεβρουάριο του έτους 1993 (πίνακας τελικής επιμέτρησης, 29.1.1993), 2α. την καταβολή 13.597.917 δραχμών, που αντιστοιχούν στα κατά νόμο γενικά έξοδα και το όφελος του εργολάβου, εξαιτίας της μεγάλης αύξησης του χρόνου εργασίας χωρίς αντίστοιχη αύξηση του εκτελεσθέντος έργου, εντόκως, από τη λήξη της εργολαβίας, 2β. την καταβολή 62 δρχ./κ.μ. λιθορριπής και 228 δρχ./κ.μ. φυσικών ογκόλιθων προσηνέμου, επειδή λόγω έλλειψης πίστωσης έγιναν πρόσθετες εργασίες (μεταφορά από θάλασσα), πλέον τόκων από την αναθεωρητική περίοδο, 2γ. την καταβολή 14.582.304 δραχμών για πρόσθετες αναίτιες προμήθειες και τόκους εγγυητικών επιστολών, οι οποίες παρέμειναν επί χρόνια λόγω μη δυνατότητας εξόφλησης, πλέον τόκων, 3α1. την καταβολή 3.067.796 δραχμών για έως 1.5.1999 πρόσθετη αναίτια επιβάρυνση του ΦΠΑ, εξαιτίας της παράνομης μη καταβολής και παράνομης κατάσχεσης και παρακατάθεσης αυτού από τον Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (Τ.Α.Σ.), 3α2. την καταβολή 15.000.000 δραχμών ή, επικουρικώς, 2.445.405 δραχμών για προσαυξήσεις προς την Εφορία, το ΙΚΑ, το ΝΑΤ κ.λπ., 3β. την καταβολή για πρόσθετη πληρωμή φόρου αφορολόγητων αποθεματικών, που δεν θα υπήρχαν αν η πληρωμή γινόταν έως το έτος 1997, 3γ. την καταβολή 9.306.060 δραχμών για αδικαιολόγητη επιβάρυνση σε τράπεζες, εξαιτίας της μη εξόφλησης και της μη τήρησης από την Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων του Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (Υ.Α.Σ.-Τ.Α.Σ.) της νόμιμης προθεσμίας πληρωμής του 36ου λογαριασμού (Αύγουστος 1998), 4. τη χορήγηση νέου εργοληπτικού πτυχίου ίδια κατηγορίας, λόγω της, εκ της μη πληρωμής, υποβάθμισης-απώλειας του υπάρχοντος ή την καταβολή της εμπορευματικής αξίας αυτού, ύψους 200.000.000 δραχμών και 5. την καταβολή ποσού 100.000.000 δραχμών για ηθική βλάβη, που οφείλεται στην αργοπορημένη εξόφληση και, κυρίως, στις μη νόμιμες ενέργειες και παραλείψεις των

11η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

υπαλλήλων του Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Η ανωτέρω αίτηση θεραπείας διαβιβάστηκε, με το υπ' αριθ. Δ4/356/φ.14/Ε.Ι/30.12.1998 έγγραφο του Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο οποίος, με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασή του, αποφάσισε τα εξής: «Επί του 1α αιτήματος: το Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. τον Ιούνιο του 1998 ενέκρινε χρηματοδότηση 20.000.000 δραχμών, με την οποία καλύφθηκε η από ετών εγκεκριμένη πίστωση. Στη συνέχεια, ο κ. Υπουργός Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., με την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 απόφασή του, εγκρίνει συμπληρωματική πίστωση 72 εκ. δρχ., αποδεχόμενος το αίτημα της Δ.Τ.Υ. Ν.Α. Ν. Ζακύνθου, περί αποπληρωμής της εργολαβίας. Κατόπιν αυτών, η Δ.Τ.Υ. Ν. Ζακύνθου καλείται να ενεργήσει αμέσως τα δέοντα (σύνταξη Σ.Π. σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Οριστικής Παραλαβής), για την άμεση αποπληρωμή της εργολαβίας, ώστε να διαφυλάξει το Ελληνικό Δημόσιο από την καταβολή τόκων, τουλάχιστον για τον, μετά την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 υπουργική απόφαση, χρόνο. Επί του 1β αιτήματος: τη μερική και σύμφωνη με τη γνωμοδότηση αποδοχή του, ήτοι περικοπή κατά πενήντα επί τοις εκατό (50%) του κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικού τόκου και καταβολή εις την ανάδοχο εταιρεία του υπολοίπου πενήντα επί τοις εκατό του άρθρου 12 του ν. 889/1979, για το χρονικό διάστημα από 29.1.1993 έως σήμερα. – Παράταση με αναθεώρηση μέχρι την 29.1.1993, με πληρωμή όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών, με αναθεώρηση Α' τριμήνου του 1993. – Καταβολή του συμβατικού τόκου, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της παρούσας απόφασης και μετά. Επί του 2α αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση μερική αποδοχή του αιτήματος αυτού, για την καταβολή γενικών εξόδων για τον πρόσθετο χρόνο εργασίας, το οποίο αφενός περιορίζεται στο τριάντα επί τοις εκατό (30%) και αφετέρου απορρίπτεται η καταβολή οιασδήποτε τόκου μέχρι και σήμερα, ημερομηνία από την οποία θα ισχύει ο κατά το άρθρο 12 του 889/1979 τόκος. Επί του 2β αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση πληρωμή των πρόσθετων εργασιών της λιθορριπής και των φυσικών ογκολίθων του προσηνέμου μώλου, με πρόσθετες τιμές 60 δρχ./κ.μ. και 220 δρχ./κ.μ. αντιστοίχως, ισχυόντων κατά τα λοιπά των αναφερομένων στο άρθρο 1β της παρούσας απόφασης. Επί του 2γ αιτήματος: την καθ' ολοκληρία απόρριψη της πληρωμής, έστω και μέρους των προμηθειών των εγγυητικών επιστολών που αντιστοιχούν στην μακροχρόνια, λόγω έλλειψης πίστωσης, παρακράτησή τους. Επί του 3α1 αιτήματος: για την καταβολή των

12η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

προσαυξήσεων του Φ.Π.Α., ο οποίος αφενός δεν αποδόθηκε όπου έπρεπε, αφετέρου παρά τα οριζόμενα από τον νόμο κατασχέθηκε και παρακατατέθηκε αποδεχόμεθα τη γνωμοδότηση και εγκρίνουμε την προς την Εφορία καταβολή των προσαυξήσεων, οι οποίες την 25.9.1999, ανέρχονται σε 3,9 εκ. δρχ., ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3α2 αιτήματος: απορρίπτουμε το αίτημα καταβολής των 15 εκ. δρχ. για επιβαρύνσεις προς Εφορία, Ι.Κ.Α., Ν.Α.Τ. κ.λπ., οι οποίες προήλθαν από την καθυστέρηση της αποπληρωμής, όπως απορρίπτεται και η καταβολή 2,4 εκ. δρχ., που προήλθαν από την καθυστέρηση πληρωμής από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 3β αιτήματος: εγκρίνουμε την άτοκη μέχρι σήμερα με απ' ευθείας καταβολή στην αρμόδια Εφορία της επιβάρυνσης, που προέκυψε από την πρόσθετη φορολόγηση των αφορολόγητων αποθεματικών και η οποία δεν θα υπήρχε αν η αποπληρωμή είχε γίνει μέχρι το 1997, ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3γ αιτήματος: απορρίπτουμε την λόγω καθυστερημένης αποπληρωμής επιβάρυνση 9,3 εκ. δρχ. προς τράπεζες, όπως απορρίπτουμε επίσης και την καταβολή του ποσού 2,7 εκ. δρχ. που προέκυψαν από την μη εφαρμογή των κείμενων διατάξεων από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 4ου αιτήματος: η εξέταση του αιτήματος αυτού δεν εμπίπτει, όπως επισημαίνει και η γνωμοδότηση, στην αρμοδιότητα της Περιφέρειας. Επί του 5ου αιτήματος: ομοίως δεν εξετάζεται το παρόν αίτημα, καθ' όσον δεν αποτελεί αντικείμενο συμβατικής διαφωνίας και, ως εκ τούτου, η δικαίωση ή όχι της αναδόχου εταιρείας αποτελεί θέμα που πρέπει να κριθεί από τα αρμόδια Δικαστήρια, όπως αναφέρεται και στην εισήγηση». Για την ικανοποίηση των ανωτέρω αιτημάτων της, η προσφεύγουσα υπέβαλε τα υπ' αριθ. 2197/6.6.2000 και 2274/8.6.2000 έγγραφα ενώπιον της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία, σε απάντηση, εξέδωσε το υπ' αριθ. 2460/16.6.2000 έγγραφο. Στο έγγραφο αυτό, η ανωτέρω Διεύθυνση εξέφρασε την άποψη ότι το θέμα της προσφεύγουσας μπορεί να επιλυθεί μόνο νομικά, εξαιτίας της μη εγκυρότητας της τελικής επιμέτρησης, καθώς και του πρωτοκόλλου προσωρινής και οριστικής παραλαβής, για τον λόγο δε αυτό, ισχυρίστηκε ότι εμποδίζεται να συντάξει και να εγκρίνει συγκριτικό πίνακα υπερσυμβατικών εργασιών και προέτρεψε την προσφεύγουσα να προσφύγει στο Εφετείο Πατρών για την επίλυση του θέματός της. Κατά της άρνησης της ανωτέρω Διεύθυνσης να συμμορφωθεί προς την υπ'

13η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η προσφεύγουσα άσκησε την με χρονολογία κατάθεσης 17.8.2000 προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία εκδηλώθηκε με το υπ' αριθ. 2460/16.6.2000 έγγραφό της, συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και, για τον λόγο αυτό, ακυρώθηκε η άρνηση αυτή της ως άνω Διεύθυνσης και αναπέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου να συμμορφωθεί, με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων, προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω δικαστική απόφαση, συντάχθηκε στις 10.12.2008 ο 10ος (α' και β') συγκριτικός πίνακας του Προϊσταμένου του Τμήματος Εκτέλεσης Έργων (Τ.Ε.Ε.) της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ο οποίος περιείχε τις εργασίες (10α') που είχαν γίνει δεκτές με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, καθώς και τους αναλογούντες τόκους (10β'). Εν συνεχεία, με το υπ' αριθ. 1/3.2.2009 πρακτικό του Νομαρχιακού Συμβουλίου Δημοσίων Έργων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊσταμένης Αρχής του έργου, αποφασίστηκε ότι δεν απαιτείται έγκριση των συγκριτικών πινάκων προκειμένου να πληρωθούν νόμιμες απαιτήσεις που προκύπτουν από την 239/2007 δικαστική απόφαση και συστήθηκε στην προσφεύγουσα να προβεί στην υποβολή πιστοποιήσεων με τις απαιτήσεις της. Κατόπιν αυτών, η προσφεύγουσα υπέβαλε τους 37ο, 38ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο και 43ο λογαριασμούς-πιστοποιήσεις με τις σχετικές εντολές πληρωμής, συντεταγμένους σύμφωνα με τον 10ο (α' και β') συγκριτικό πίνακα, οι οποίοι εγκρίθηκαν στις 20.9.2009 από τον ίδιο ως άνω Προϊστάμενο Τ.Ε.Ε και διαβιβάστηκαν, με το υπ' αριθ. 2025/4.11.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών προς τη Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου για την έκδοση των ενταλμάτων πληρωμής. Παράλληλα, με την υπ' αριθ. 208/14.12.2009 απόφαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου εγκρίθηκε πίστωση 170.029,20 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στον 37ο λογαριασμό του έργου, ενώ με την υπ' αριθ. 77/2010 απόφαση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου εγκρίθηκε πίστωση

14η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

174.615 ευρώ, για την πληρωμή του 38ου λογαριασμού του έργου (σχ. 1615/4.10.2010 έγγραφο της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου προς το Συμβούλιο της Επικρατείας), με το δε υπ' αριθ. 1277/5.8.2010 έγγραφο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, κλήθηκε η προσφεύγουσα να προσκομίσει τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την πληρωμή των λογαριασμών αυτών. Όμως, η Υπηρεσία Δημοσιονομικού Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους του Νομού Ζακύνθου, με το υπ' αριθ. 398.402/5.9.2011 έγγραφό της, αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση εντάλματος της σχετικής δαπάνης, με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι εν προκειμένω έχει εφαρμογή το άρθρο 16 του π.δ/τος 1266/1972 και όχι ο ν. 1418/1984 και, συνεπώς, αρμόδιο όργανο για να κρίνει επί της από 9.12.1998 αίτησης θεραπείας της προσφεύγουσας δεν ήταν ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας αλλά ο Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. Εν τω μεταξύ, με το 3/2011 Πρακτικό του Δικαστηρίου διαπιστώθηκε, κατόπιν της από 12.10.2009 σχετικής αίτησης της ενάγουσας, αδικαιολόγητη παράλειψη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να συμμορφωθεί προς την ως άνω 239/2007 δικαστική απόφαση και, ειδικότερα, επί των σημείων 1α, 1β, 2α, 2β και 3β, κλήθηκε δε αυτή να συμμορφωθεί, εντός τριμήνου, προς το περιεχόμενο της απόφασης. Κατόπιν αυτών, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακλήθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως εκδοθείσα παρανόμως από αναρμόδιο όργανο.

10. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή, όπως αναπτύσσεται με τα επ' αυτής υπομνήματα, η προσφεύγουσα στρέφεται κατά της ανακλητικής απόφασης του Περιφερειάρχη και ζητά την ακύρωσή της, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι είναι μη νόμιμη διότι εκδόθηκε ύστερα από δεκατρία (13) έτη, δηλαδή μετά την πάροδο εύλογου χρόνου από την έκδοση, το έτος 1999, της ανακληθείσας απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας και, συνεπώς, η ανάκλησή της, χωρίς να έχει μεσολαβήσει οιαδήποτε απατηλή ενέργεια εκ μέρους της προσφεύγουσας, αντιβαίνει στις αρχές της ασφάλειας δικαίου και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης των πολιτών. Επίσης, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι από την ανακληθείσα απόφαση απέκτησε δικαιώματα, στην υλοποίηση των οποίων υποχρεώθηκε αμετακλήτως να προβεί η Διοίκηση με την 239/2007 απόφαση του Δικαστηρίου και, για τον λόγο αυτό, η ανάκληση της

απόφασης αυτής, με την προσβαλλόμενη πράξη, είναι μη νόμιμη και ακυρωτέα.

11. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, εφόσον αντικείμενο της απαγγελθείσας με την 239/2007 απόφαση του Δικαστηρίου ακύρωσης, η οποία προσδιορίζει το περιεχόμενο και την έκταση της υποχρέωσης συμμόρφωσης της Διοίκησης, αποτέλεσε η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να συντάξει και εγκρίνει συγκριτικό πίνακα για τις αναφερόμενες στην ως άνω απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων υπερσυμβατικές εργασίες, δημιουργήθηκε υποχρέωση των αρμοδίων οργάνων της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως οιοσεί καθολικής διαδόχου της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, να συμμορφωθεί προς τα ανωτέρω κριθέντα. Επομένως, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην όγδοη σκέψη, η Διοίκηση είχε υποχρέωση να προβεί στις συγκεκριμένες οφειλόμενες ενέργειες και, συγχρόνως, να απέχει από κάθε άλλη ενέργεια που ήταν ασυμβίβαστη προς την εν λόγω υποχρέωση, όπως αυτή προσδιορίστηκε από την ακυρωτική απόφαση. Ως εκ τούτου, ο Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων, ύστερα από τη δημοσίευση της ως άνω ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου, δεν μπορούσε να επανέλθει και με την προσβαλλόμενη απόφασή του να ανακαλέσει την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων προς την οποία είχε υποχρέωση να συμμορφωθεί η Διοίκηση, ανατρέποντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, το ακυρωτικό αποτέλεσμα της δικαστικής απόφασης και εμποδίζοντας τη Διοίκηση να προβεί στις παραληφθείσες οφειλόμενες ενέργειες. Υπό τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσβαλλόμενη ανακλητική πράξη, αποβλέποντας στην ανατροπή των οφειλόμενων ενεργειών της Διοίκησης, όπως αυτές απορρέουν από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της 239/2007 δικαστικής απόφασης, αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002, καθώς και 196 και 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΣτΕ 826/1998) και, για τον λόγο αυτό, που βασιμίως προβάλλεται με την προσφυγή, πρέπει να ακυρωθεί.

12. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή ως προς την Περιφέρεια Ιονίων Νήσων και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Τέλος, πρέπει να επιστραφεί στην προσφεύγουσα το καταβληθέν παράβολο, κατ' άρθρο 277 παρ. 9 εδάφ. γ' του ΚΔιοικΔικ και να καταδικαστεί η Περιφέρεια στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της

16η σελίδα της Α157/2020 απόφασης

προσφεύγουσας, ποσού 491 ευρώ (235 ευρώ για προσφυγή + 256 ευρώ για παράσταση), κατ' άρθρο 275 παρ. 1 εδάφ. α' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας και το Παράρτημα Ι του ν. 4194/2013 (Κώδικας Δικηγόρων, Α' 208).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

- Απορρίπτει την προσφυγή ως προς το Ελληνικό Δημόσιο.
- Δέχεται την προσφυγή ως προς την Περιφέρεια Ιονίων Νήσων.
- Ακυρώνει την υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων.
- Διατάσσει την επιστροφή στην προσφεύγουσα του καταβληθέντος παραβόλου.
- Καταδικάζει την Περιφέρεια Ιονίων Νήσων στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας, ποσού τετρακοσίων ενενήντα ενός (491) ευρώ.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Πάτρα στις 5.3.2020 και η απόφαση δημοσιεύθηκε στην ίδια πόλη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 27.4.2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗ ΑΡΑΧΩΒΙΤΗ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Ακριβές Αντίγραφο

Πάτρα 22-5-2020

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

ΤΜΗΜΑ Α' ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Αριθμ. απόφασης: 110926/1320
 Ημερ/νια: 15-6-2020

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (αίθουσα Κακουργιοδικείου Δικαστικού Μεγάρου Πατρών), στις 6 Δεκεμβρίου 2019, με δικαστές τις: Κωνσταντίνη Αραχωβίτη, Πρόεδρο Εφετών Δ.Δ., Αικατερίνη Σακελλαροπούλου και Άρτεμι Κυπριανού (εισηγήτρια), Εφέτες Δ.Δ. και γραμματέα την Αναστασία Βλαχοπούλου, δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει την αγωγή, με χρονολογία κατάθεσης 2.11.2011 (αριθ. καταχ. 87/2.11.2011),

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Γαριβάλδι, αριθ. 31), η οποία παραστάθηκε με την από 4.12.2019 δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, της πληρεξούσιās της δικηγόρου Φωτεινής Κολοβού, καθώς και με τον πληρεξούσιό της δικηγόρο Θεόδωρο Τζαμαλούκα,

κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που εκπροσωπείται από τον Περιφερειάρχη και παραστάθηκε με την πληρεξούσιά της δικηγόρο Μαρία Πετροπούλου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι διάδικοι ανέπτυξαν τις απόψεις τους και ζήτησαν όσα αναφέρονται στα πρακτικά.

Μετά τη συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και αφού μελέτησε τη δικογραφία.

Σκέφτηκε κατά το Νόμο.

1. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, για την οποία καταβλήθηκε το νόμιμο δικαστικό ένημο (υπ' αριθ. 4867614/29007/29.11.2013 και 8857189/18569/11.11.2015, σειράς Η', διπλότυπα είσπραξης τύπου Α' των ΔΟΥ ΦΑΕ Αθηνών και Γ' Πατρών, αντιστοίχως), η ενάγουσα, ανάδοχος του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», δυνάμει της από 10.4.1985 σύμβασης που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, επιδιώκει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 1.249.983 ευρώ, που αντιστοιχεί στους 37ο, 38ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο και 43ο λογαριασμούς, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ που αναλογεί στους 37ο, 38ο και 39ο εξ αυτών, με το νόμιμο τόκο από την 21.10.2009, οπότε παρήλθε μήνας από

2η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

την έγκριση των λογαριασμών, άλλως από την άσκηση της αγωγής έως την εξόφληση. Επίσης, ζητά το ποσό των 50.000 ευρώ ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη από τη μη καταβολή των ως άνω οφειλόμενων ποσών.

2. Επειδή, η εναγόμενη, με το από 6.12.2019 παραδεκτώως κατατεθέν υπόμνημα, ισχυρίζεται ότι δεν νομιμοποιείται παθητικώς, διότι η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου, την οποία διαδέχθηκε, ουδέποτε υπήρξε κύριος ή χρηματοδότης του έργου, αφού κύριος του έργου ήταν το Ελληνικό Δημόσιο και το Λιμενικό Ταμείο Ζακύνθου, εντολέας και πληρωτής το Ελληνικό Δημόσιο και απλώς φορέας ελέγχου και εποπτείας η Τεχνική Υπηρεσία (Τ.Υ.) της τότε κρατικής Νομαρχίας Ζακύνθου και, συνεπώς, κατά τον ίδιο ισχυρισμό, εναγόμενο έπρεπε να είναι το Ελληνικό Δημόσιο. Εν προκειμένω, όμως, στη σύμβαση του ως άνω έργου, κατά την εκτέλεση του οποίου γεννήθηκε η ένδικη διαφορά, είχε συμβληθεί όργανο της περιφερειακής κρατικής υπηρεσίας της Νομαρχίας Ζακύνθου, διάδοχος της οποίας κατέστη, κατά το άρθρο 39 παρ. 2 του ν. 2218/1994 (Α' 90), η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου, ως δεύτερη βαθμίδα οργανισμού τοπικής αυτοδιοίκησης (ΣτΕ 4432/2013 σκ. 4 και 6, 2729/2010 σκ. 3 και 5, 2220/2009 σκ. 4 και 6) και, ήδη, η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων. Ενόψει αυτών, παθητικώς νομιμοποιείται η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων, η οποία υπεισήλθε από 1.1.2011, κατ' άρθρα 114 παρ. 5 και 283 παρ. 2 του ν. 3852/2010 (Α' 87), όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 6 παρ. 13 του ν. 4071/2012 (Α' 85), στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν, μεταξύ άλλων, από συμβάσεις για την εκτέλεση έργων, τις οποίες είχαν υπογράψει όργανα της τέως περιφερειακής κρατικής υπηρεσίας της Νομαρχίας Ζακύνθου, ανεξαρτήτως του σταδίου στο οποίο ευρίσκετο η εκτέλεση αυτών κατά τον ανωτέρω χρόνο (ΣτΕ 1845/2016, 349/2014, 339/2014, 4320/2011, πρβλ. 28/2010). Επομένως, η υπό κρίση αγωγή παραδεκτώως στρέφεται κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο δε περί του αντιθέτου ισχυρισμός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος (ΣτΕ 339/2014).

3. Επειδή, η εναγόμενη προβάλλει ότι η κρινόμενη αγωγή πάσχει από αοριστία και είναι ανεπίδεκτη δικαστικής εκτιμήσεως, διότι δεν μνημονεύονται σ' αυτήν, ειδικώς, έργα, τοποθεσίες, χρονικά διαστήματα, κόστη και λοιπά στοιχεία του ανατεθέντος έργου. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι με την αγωγή δεν αμφισβητούνται τα προαναφερόμενα στοιχεία,

3η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

προκειμένου να καθίσταται αναγκαία η λεπτομερής καταγραφή τους. Αντιθέτως, αντικείμενο της αγωγής αποτελεί η αξίωση της ενάγουσας για την καταβολή συγκεκριμένου ποσού λόγω της μη εξόφλησης εγκεκριμένων λογαριασμών, το ακριβές ύψος του οποίου αναφέρεται στην αγωγή, όπως και η χρονική αφετηρία της τοκοφορίας και, συνεπώς, το αίτημα της ενάγουσας προσδιορίζεται επαρκώς με την υπό κρίση αγωγή.

4. Επειδή, στο άρθρο 50 του π.δ/τος 475/1976 (Α' 172), εκτελεστικού του ν.δ/τος 1266/1972 (Α' 198), το οποίο είναι εφαρμοστέο, εν προκειμένω, λόγω του χρόνου διενέργειας της δημοπρασίας στις 14.3.1985 (σχετ. άρθρα 8 και 27 παρ. 1 του ν. 1418/1984, Α' 23, άρθρο 15 του ν. 1561/1985, Α' 148 και άρθρο 61 παρ. 1 του π.δ/τος 609/1985, Α' 223), βάσει της οποίας καταρτίστηκε η σύμβαση εκτέλεσης του ένδικου έργου (ΣΤΕ 1859/1999, 1163/1992), ορίζεται ότι: «1. Αι κατά τας διατάξεις του άρθρου 7 πιστοποιήσεις συνοδεύονται απαραίτητως υπό συνοπτικής επιμετρήσεως των εκτελεσθεισών εργασιών. 2. ... 9. Εις την πιστοποίησιν περιλαμβάνεται επίσης τυχόν αναθεώρησις τιμών ... και οι τυχόν κατά το άρθρο 7 του ν.δ. 1266/1972 τόκοι υπερημερίας ένεκα καθυστερήσεως της πληρωμής. 10. ... 11. Τα κατά το παρόν άρθρο στοιχεία, συντασσόμενα υπ' ευθύνη του αναδόχου και υπογεγραμμένα υπ' αυτού υποβάλλονται εις την υπηρεσίαν ... Η Διευθύνουσα Υπηρεσία υποχρεούται όπως, μετά την υποβολήν υπό του αναδόχου των κατά τα ανωτέρω στοιχείων, προβή μετά τον προσήκοντα έλεγχο αυτών και την ενδεχομένην διόρθωσιν, εις επισημειωματικήν έγκρισιν και εν συνεχεία σύνταξιν εντολής πληρωμής του αναδόχου προς πληρωμήν αυτού εντός μηνός από της υποβολής των ανωτέρω στοιχείων ...» και στο άρθρο 51 ότι: «1. Αι προς τους αναδόχους πληρωμαί διενεργούνται βάσει εντολών πληρωμών εκδιδομένων υπό της διευθυνούσης υπηρεσίας, κατόπιν υποβολής υπό της αναδόχου πιστοποιήσεως των εκτελεσθεισών εργασιών, ως εις άρθρο 50 ορίζεται. 2. ... 3. Αι εντολαί πληρωμής συντάσσονται ανακεφαλαιωτικώς εντός της κατά την παράγραφον 1 του άρθρου 7 του ν.δ. 1266/1972 μηνιαίας προς πληρωμήν προθεσμίας ...».

5. Επειδή, όπως συνάγεται από τις προαναφερόμενες διατάξεις, για την πληρωμή του εργολαβικού ανταλλάγματος στον ανάδοχο, αναγκαία είναι η έκδοση εντολής πληρωμής από τη Διευθύνουσα Υπηρεσία, η οποία προηγουμένως ελέγχει και, ενδεχομένως, διορθώνει την υποβληθείσα από τον ανάδοχο πιστοποίηση. Εφόσον εγκριθεί η υποβληθείσα από τον ανάδοχο

4η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

πιστοποίηση, δεν είναι πλέον δυνατός ο περαιτέρω έλεγχος αυτής, καθόσον ο νόμος δεν προβλέπει στο στάδιο της πληρωμής πιστοποίησης την έκδοση εκτελεστών διοικητικών πράξεων από τα όργανα της αντισυμβαλλόμενης δημόσιας αρχής. Στην περίπτωση που ο ανάδοχος επιδιώκει την εφαρμογή πράξης της Διευθύνουσας Υπηρεσίας περί έγκρισης λογαριασμού, η οποία αποτελεί την πιστοποίηση για την πληρωμή του, τότε, το ένδικο βοήθημα με το οποίο αυτός μπορεί να διεκδικήσει δικαστικά την απαίτησή του, εφόσον η Διοίκηση αρνείται την ικανοποίησή της, είναι η ευθεία αγωγή για αποζημίωση. Η εν λόγω ευθεία αγωγή ασκείται ενώπιον του αρμόδιου διοικητικού εφετείου, χωρίς να απαιτείται η προηγούμενη τήρηση της προβλεπόμενης από τις διατάξεις του άρθρου 16 του ν.δ/τος 1266/1972 διαδικασίας διοικητικής επίλυσης της διαφοράς (πρβλ. ΣτΕ 2747/2013, 1701/2008, 1591/07, 2806/2000 επταμ.). Ενόψει αυτών, ο ισχυρισμός που προβάλλει η εναγόμενη ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη, διότι η ικανοποίηση των ένδικων αξιώσεων της ενάγουσας, οι οποίες αναφύονται από σύμβαση εκτέλεσης δημόσιου έργου, επιδιώκεται παραδεκτώς μόνο με προσφυγή, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Περαιτέρω, δεδομένου ότι η αγωγή έχει ασκηθεί και κατά τα λοιπά παραδεκτώς, είναι τυπικώς δεκτή και πρέπει να εξετασθεί ως προς το ουσιαστικό περιεχόμενό της.

6. Επειδή, στο άρθρο 7 του ν.δ/τος 1266/1972 ορίζεται ότι: «Πιστοποιήσεις-Πληρωμαί 1. Η πληρωμή εις τον ανάδοχον του έργου γίνεται τμηματικώς κατά την διάρκειαν της κατασκευής του έργου βάσει πιστοποιήσεως των εκτελεσθεισών εργασιών. Αι πιστοποιήσεις συντάσσονται παρά του αναδόχου του έργου κατά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα εν τη συμβάσει, αι δε βάσει αυτών πληρωμαί ενεργούνται παρά του κυρίου του έργου, μετ' έλεγχον και επισημειωματικήν έγκρισιν της διευθυνούσης υπηρεσίας εντός μηνός από της υποβολής των. Εάν η πληρωμή καθυστερήσει πέραν του μηνός από της λήξεως της προθεσμίας καθ' ην ώφειλε να πραγματοποιηθεί άνευ υπαιτιότητος του αναδόχου του έργου, ούτος δικαιούται τόκου υπερημερίας επί των καθυστερουμένων ποσών ...».

7. Επειδή, με την 8/2004 απόφαση του Ανωτάτου Ειδικού Δικαστηρίου (ΑΕΔ), ήρθη η αμφισβήτηση υπέρ της 1434/1999 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 1266/1972 και κρίθηκε ότι, κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης, η διευθύνουσα υπηρεσία υποχρεούται, εντός μηνός από την υποβολή πιστοποίησης εκ μέρους

5η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

του αναδόχου του έργου, να προβεί στην έγκριση της πιστοποίησης αυτής, διότι, άλλως, αν η ανωτέρω μηνιαία προθεσμία παρέλθει άπρακτη, η υποβληθείσα πιστοποίηση θεωρείται, με την πάροδο της προθεσμίας αυτής, εγκεκριμένη, τυχόν δε μεταγενεστέρως γενόμενη έγκρισή της είναι τυπική, επιβεβαιώνουσα απλώς την, με την πάροδο της προθεσμίας χωρήσασα, έγκριση της υποβληθείσας πιστοποίησης. Η διευθύνουσα υπηρεσία δεν δύναται πλέον να τροποποιήσει την, ήδη, αυτοδικαίως, με την πάροδο του μήνα από την υποβολή της, εγκριθείσα πιστοποίηση, διότι εκδιδόμενη αναρμοδίως κατά χρόνο είναι παράνομη και, ως εκ τούτου, ακυρωτέα.

8. Επειδή, με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 (Α' 77) ορίσθηκε ότι: «Δια την καθυστέρησιν πληρωμής πιστοποιήσεως δημοσίου έργου άνευ υπαιτιότητος του αναδόχου, πέραν των υπό του άρθρου 7 παρ. 1 του Ν.Δ. 1266/1972 προθεσμιών, οφείλεται αυτοδικαίως ο εκάστοτε ισχύων τόκος υπερημερίας μη εφαρμοζομένης εν προκειμένω πάσης ετέρας ειδικής ή γενικής διατάξεως προβλεπούσης μειωμένον τόκον δια το δημόσιον ή οιαδήποτε έτερα πρόσωπα». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλόμενου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κύριο του έργου, ο οποίος από την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και έως την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει, αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση, τόκο υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά (ΣτΕ 3574/2006, 1009/2005, 3223, 1525/2004).

9. Επειδή, στην παρ. 5 του άρθρου 95 του Συντάγματος, όπως ισχύει ύστερα από την αναθεώρησή του από τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή και τη θέση του σε ισχύ με τη δημοσίευση του σχετικού ψηφίσματος στις 17.4.2001 (Α' 84), ορίζεται ότι: «5. Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης» και στο άρθρο 1 του εκτελεστικού της ανωτέρω συνταγματικής διάταξης ν. 3068/2002 (Α' 274) ορίζεται ότι: «1. Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες

τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ), ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97), ορίζεται ότι: «Οι αποφάσεις, με τις οποίες απαγγέλλεται η ακύρωση ή τροποποίηση εκτελεστής ατομικής διοικητικής πράξης ή η ακύρωση παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, ισχύουν έναντι όλων», στις παρ. 1 και 3 του άρθρου 197 του ίδιου Κώδικα ότι: «1. Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις ... 3. Το αναφερόμενο στις προηγούμενες παραγράφους δεδικασμένο ισχύει υπέρ και κατά εκείνων που διατέλεσαν διάδικοι, ... εκτείνεται δε και σε εκείνους από τους οποίους, σύμφωνα με το νόμο, μπορεί να αξιωθεί η εκπλήρωση της σχετικής υποχρέωσης ...» και στην παρ. 1 του άρθρου 198 του ως άνω Κώδικα ορίζεται ότι: «1. Οι διοικητικές αρχές οφείλουν, με θετικές ενέργειες ή με αποχή από κάθε αντίθετη ενέργεια, να συμμορφώνονται προς το περιεχόμενο των αποφάσεων οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με άσκηση προσφυγής».

10. Επειδή, κατά την έννοια του ανωτέρω άρθρου 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το οποίο ρυθμίζει τις συνέπειες των οριστικών αποφάσεων που εκδίδονται επί ένδικων βοηθημάτων που έχουν διαπλαστικό χαρακτήρα, όπως η προσφυγή, η προσβαλλόμενη πράξη μετά την ακύρωσή της παύει να ισχύει αναδρομικώς από τον χρόνο της έκδοσής της, η δε διαπλαστική ενέργεια που απορρέει από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της απόφασης είναι απόλυτη, δηλαδή ισχύει έναντι πάντων και όχι μόνο έναντι εκείνων που διετέλεσαν διάδικοι. Επομένως, σε περίπτωση που η Διοίκηση προβεί σε ενέργεια αντίθετη και εκδώσει πράξη που ανατρέπει το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης, παραβιάζει την υποχρέωση συμμόρφωσης που της επιβάλλεται από τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του ΚΔιοικΔικ, ανεξαρτήτως συνδρομής των όρων του δεδικασμένου. Η παράλειψη αυτή των διοικητικών οργάνων να προβούν στις οφειλόμενες ενέργειες μπορεί, επιπλέον, εφόσον συντρέξουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 932 ΑΚ, να θεμελιώσει εναντίον της Διοίκησης, εκτός από την αξίωση για άρση της προσβολής και αξίωση για εύλογη χρηματική ικανοποίηση

7η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

λόγω ηθικής βλάβης (ΣτΕ 3586/2011 σκ. 5, πρβλ. ΑΠ 3/2008, 1568/2004, 1050/1999, 225, 1133/1998).

11. Επειδή, στο άρθρο 95 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης (π.δ/μα 30/1996, Α' 21) ορίζονται τα εξής: «Με διάταγμα ... κανονίζονται τα θέματα τα σχετικά με τη βεβαίωση των εσόδων, την ανάληψη υποχρεώσεων, την έκδοση των χρηματικών ενταλμάτων ... και γενικά την οικονομική διοίκηση και το λογιστικό των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων. Μέχρι να εκδοθεί το προεδρικό διάταγμα για το λογιστικό των Ν.Α., εφαρμόζονται οι διατάξεις του ν.δ. 496/1974 (ΦΕΚ 204 Α'), όπως αυτές ισχύουν κάθε φορά ...», στην παρ. 1 του άρθρου 48 του ν.δ/τος 496/1974 «Περί Λογιστικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» (Α' 204), το οποίο εφαρμόζεται και για τις Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη (ΣτΕ 2128/2019, 2506/2014), ορίζεται ότι: «1. Ο χρόνος παραγραφής των χρηματικών αξιώσεων κατά του ν.π.δ.δ. είναι πέντε ετών, εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως υπό του παρόντος» και στο άρθρο 49 του ίδιου ν.δ/τος ότι: «Η παραγραφή άρχεται από του τέλους του οικονομικού έτους καθ' ο εγεννήθη η αξίωσις και είναι δυνατή η δικαστική αυτής επιδίωξις». Περαιτέρω, στην παρ. 8 του άρθρου 14 του ν.δ/τος 1266/1972 ορίζεται ότι: «8. Η συντέλεσις της οριστικής παραλαβής αποτελεί την αφετηρίαν της κατά τας κειμένας διατάξεις παραγραφής των εκ της εργολαβικής συμβάσεως απαιτήσεων του αναδόχου και του κυρίου του έργου ...». Από τον συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι η αξίωση του εργολάβου για την καταβολή της, κατά τη σύμβαση, οφειλόμενης αμοιβής του υπόκειται σε πενταετή παραγραφή που αρχίζει από το τέλος του έτους, κατά το οποίο συντελέστηκε η οριστική παραλαβή του έργου (πρβλ. ΣτΕ 1530/2016).

12. Επειδή, στο άρθρο 51 του ν.δ/τος 496/1974 ορίζεται ότι: «Φυλαττομένης της ισχύος των ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών αξιώσεων κατά του ν.π. διακόπτεται μόνον: α) Δια της υποβολής της υποθέσεως εις το αρμόδιον δικαστήριο ή εις διαιτητάς, οπότε άρχεται εκ νέου η παραγραφή από της τελευταίας διαδικαστικής πράξεως των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών. β) Δια της υποβολής προς το ν.π. αιτήσεως περί πληρωμής της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή άρχεται εκ νέου από της χρονολογίας την οποίαν φέρει η έγγραφος απάντησις της αρμοδίας δια την αναγνώρισιν ή την πληρωμήν της απαιτήσεως, Αρχής. Εν περιπτώσει μη απαντήσεως η παραγραφή άρχεται μετά πάροδον εξαμήνου από της

8η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

χρονολογίας υποβολής της αιτήσεως. Υποβολή δευτέρας αιτήσεως διακόπτει εκ νέου την παραγραφήν. γ) ...» και στο άρθρο 52 του ως άνω ν.δ/τος ότι: «... Η παραγραφή λαμβάνεται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως υπό των δικαστηρίων». Από την ως άνω διάταξη της περίπτωσης α' του άρθρου 51 του ν.δ/τος 496/1974 συνάγεται, ότι η διακοπή της πενταετούς παραγραφής των αξιώσεων κατά νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου επέρχεται, κατά κύριο λόγο, με την ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου άσκηση της σχετικής αγωγής, η οποία και επιφέρει τα κατά το ουσιαστικό δίκαιο αποτελέσματα. Κατά την έννοια της ίδιας διάταξης, η παραγραφή διακόπτεται και με την άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως ή προσφυγής ουσίας κατ' αρχήν κατά της διοικητικής πράξης, της οποίας η παρανομία αποτελεί τη βάση της σχετικής αξίωσης (ΣτΕ 4402/2015, 2152/2010 επτ., 411/2010, 1214/2002 επτ., σχετικά με την ομοίου περιεχομένου διάταξη της περ. α' του άρθρου 93 του ν. 2362/1995 περί διακοπής παραγραφής αξιώσεων κατά του Δημοσίου). Ωστόσο, από την ίδια ως άνω διάταξη συνάγεται, ότι διακοπή της παραγραφής επέρχεται και όταν το δικαστήριο, κρίνοντας για διαφορετικό αντικείμενο, επιλύει αρμοδίως ζήτημα που αποτελεί τη βάση ή προϋπόθεση της αξίωσης ή η παρεμπόδιση έρευνα του οποίου θα ήταν αναγκαία για να επιλυθεί η διαφορά που αναφέρεται στην αξίωση (ΣτΕ 2317/2013, 295/2011, 411, 4034/2010, 1759/2009, ΑΠ 1674/2002, 1327/1986 Ολομ.). Διακοπή της παραγραφής επέρχεται και στην περίπτωση, κατά την οποία το σχετικό ένδικο βοήθημα εισάγεται ενώπιον αναρμοδίου καθ' ύλην ή κατά τόπον δικαστηρίου, διότι η αναρμοδιότητα του δικαστηρίου δεν εμποδίζει ούτε τη δημιουργία της εκκρεμοδικίας ούτε την επέλευση των ουσιαστικών αποτελεσμάτων της άσκησης του ένδικου βοηθήματος, το οποίο, διατηρώντας τις συνέπειες αυτές, δεν απορρίπτεται αλλά παραπέμπεται στο αρμόδιο δικαστήριο (ΣτΕ 295/2011 σκ. 5). Από την ίδια ως άνω διάταξη συνάγεται, επίσης, ότι, εάν η παραγραφή χρηματικής αξίωσης διακόπηκε με την άσκηση ένδικου βοηθήματος, ευθύς από τον χρόνο άσκησης του ένδικου βοηθήματος αρχίζει νέα παραγραφή, ομοειδής και ισόχρονη προς τη διακοπήσα, η νέα δε παραγραφή δύναται να διακοπεί με την επιχείρηση περαιτέρω διαδικαστικής πράξης των διαδικών ή του δικαστηρίου, κατά τα αναφερόμενα στο ίδιο άρθρο 51 του εν λόγω ν.δ/τος. Τέλος, η, κατ' άρθρο 52 του ίδιου ν.δ/τος, υποχρέωση του δικαστηρίου να εξετάζει αυτεπαγγέλτως την παραγραφή της αξίωσης κατά ν.π.δ.δ. εκτείνεται στο σύνολο των σχετικών με

9η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

την παραγραφή ζητημάτων και, επομένως, λόγος διακοπής της παραγραφής, ο οποίος προκύπτει από τα στοιχεία που τίθενται υπόψη του δικαστηρίου, λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως από αυτό (ΣΤΕ 1363/2015, 1287/2013, 2152/2010 επτ.).

13. Επειδή, στην παρ. 2 του άρθρου 75 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ), όπως η παρ. αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010 (Α' 213/1.1.2011), ορίζεται ότι: «2. Τα κατά το ουσιαστικό δίκαιο έννομα αποτελέσματα της άσκησης της αγωγής επέρχονται, ως προς τον εναγόμενο, από την επίδοσή της σε αυτόν από τον ενάγοντα ...». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, προκειμένου να αρχίσει η τοκοφορία της χρηματικής αξίωσης του ενάγοντος κατά του εναγομένου, δεν αρκεί πλέον η κατάθεση του δικογράφου της αγωγής, αλλά απαιτείται και η επίδοση αυτής στον εναγόμενο από τον ενάγοντα.

14. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η 239/2007 αμετάκλητη απόφαση του Δικαστηρίου (σχ. υπ' αριθ. 335/21.1.2010 πιστοποιητικό Διοικητικού Εφετείου Πατρών περί αμετακλήτου), καθώς και από όσα είναι γνωστά στο Δικαστήριο στο πλαίσιο της υπ' αριθ. καταχ. 16/1.3.2016 διαφοράς που απορρέει από την ίδια σύμβαση, προκύπτουν τα ακόλουθα: Η ενάγουσα, με την από 10.4.1985 σύμβαση που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, κατόπιν δημοπρασίας που διενεργήθηκε στις 14.3.1985, ανέλαβε την εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», συνολικής αξίας 151.018.529 δραχμών. Κατά την εκτέλεση του έργου ανέκυψε ανάγκη εκτέλεσης νέων εργασιών, πέραν εκείνων που είχαν προβλεφθεί με τη σύμβαση, για τις οποίες συντάχθηκαν διαδοχικά, από την αρμόδια αρχή, συγκριτικοί πίνακες. Εν συνεχεία, ύστερα από την υποβληθείσα στις 29.1.1993 τελική επιμέτρηση της επιβλέπουσας μηχανικού Μαρίας Σιδηροκαστρίτη, η αρμόδια Επιτροπή προέβη, στις 17.7.1998, στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του εν λόγω έργου, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν Πρωτόκολλο Προσωρινής και Οριστικής Παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών (Δ.Τ.Υ.) της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊσταμένης Αρχής του έργου. Με το ίδιο ως άνω Πρωτόκολλο, η

10η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

προαναφερόμενη Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα παρακάτω, πλην του υπό στοιχ. ε' (ως προς το οποίο πρότείνει την έγκριση πρόσθετων τιμών), διατυπωθέντα με την υποβολή σχετικού υπομνήματος της ενάγουσας αναδόχου, αιτήματα, με τα οποία αυτή ζητούσε: α. την πληρωμή των προμηθειών και προσαυξήσεων που επιβλήθηκαν σε βάρος της αναδόχου από το Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ως εκ του γεγονότος ότι, επειδή η χρηματοδότηση δεν ήταν σύμφωνη με την έγκριση πίστωσης και ανεστάλη η όλη διαδικασία που προβλέπει ο νόμος, οι εγγυητικές επιστολές δεν επεστράφησαν επί μακρό χρονικό διάστημα, β. την καταβολή των τόκων, με τους οποίους επιβαρύνθηκε η ανάδοχος, για τον λόγο ότι η χρηματοδότηση δεν εναρμονίστηκε με την έγκριση της πίστωσης, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να καταφύγει σε τραπεζικό δανεισμό, γ. την καταβολή των Γενικών Εξόδων (Γ.Ε.), επειδή η πραγμάτωση της χρηματοδότησης επέφερε υπέρμετρη αύξηση του χρόνου, δ. την καταβολή τόκων υπερημερίας προς 25% ετησίως, επειδή η αργοπορία χρηματοδότησης ανέστειλε επί μακρό χρόνο την πληρωμή της αναδόχου, καθώς και τη σύνταξη του τελικού συγκριτικού πίνακα, ε. πρόσθετη τιμή για νέες εργασίες λιθορριπής, αφού η μη επαρκής χρηματοδότηση διαφοροποίησε τα κατασκευαστικά δεδομένα και κατέστησε επιβεβλημένη τη χρήση ρυμουλκού για τους φυσικούς ογκόλιθους, στ. την καταβολή των προστίμων που επιβλήθηκαν στην ανάδοχο από την Εφορία λόγω της μη χρηματοδότησης, καθώς και της διαφοράς επιβάρυνσης (11%) που ορίζει ο ν. 2579/1998 (φορολόγηση αφορολόγητων αποθεματικών), η οποία προέκυψε από τη μη καταβολή των χρημάτων έως τις 31.12.1996 και ζ. την καταβολή προσαύξησης 20%, καθώς και του κόστους των πρόσθετων μεταφορών, για τα εκτός λιμένος έργα, λόγω αυξημένου κόστους κατασκευής. Κατά της απόφασης αυτής της Επιτροπής Παραλαβής του Έργου, κατά το μέρος που απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματά της, πλην του υπό στοιχ. ε', η οποία εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Νομού Ζακύνθου, η ενάγουσα άσκησε την από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε.). Με την αίτηση θεραπείας, η ενάγουσα προέβαλε τα εξής αιτήματα: 1α. τη σύνταξη συγκριτικού πίνακα και την άμεση καταβολή του οφειλόμενου κεφαλαίου, που ανέρχεται κατά την Δ.Τ.Υ. σε 72.000.000 δραχμές, 1β. την καταβολή των κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικών τόκων, από τον Οκτώβριο του έτους

11η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

ος
1990 (35^{ος} λογαριασμός, 18.7.1990) ή, επικουρικώς, από τον Φεβρουάριο του έτους 1993 (πίνακας τελικής επιμέτρησης, 29.1.1993), 2α. την καταβολή 13.597.917 δραχμών, που αντιστοιχούν στα κατά νόμο γενικά έξοδα και το όφελος του εργολάβου, εξαιτίας της μεγάλης αύξησης του χρόνου εργασίας χωρίς αντίστοιχη αύξηση του εκτελεσθέντος έργου, εντόκως, από τη λήξη της εργολαβίας, 2β. την καταβολή 62 δρχ./κ.μ. λιθορριπής και 228 δρχ./κ.μ. φυσικών ογκόλιθων προσηνέμου, επειδή λόγω έλλειψης πίστωσης έγιναν πρόσθετες εργασίες (μεταφορά από θάλασσα), πλέον τόκων από την αναθεωρητική περίοδο, 2γ. την καταβολή 14.582.304 δραχμών για πρόσθετες αναίτιες προμήθειες και τόκους εγγυητικών επιστολών, οι οποίες παρέμειναν επί χρόνια λόγω μη δυνατότητας εξόφλησης, πλέον τόκων, 3α1. την καταβολή 3.067.796 δραχμών για έως 1.5.1999 πρόσθετη αναίτια επιβάρυνση του ΦΠΑ, εξαιτίας της παράνομης μη καταβολής και παράνομης κατάσχεσης και παρακατάθεσης αυτού από τον Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (Τ.Α.Σ.), 3α2. την καταβολή 15.000.000 δραχμών ή, επικουρικώς, 2.445.405 δραχμών για προσαυξήσεις προς την Εφορία, το ΙΚΑ, το ΝΑΤ κ.λπ., 3β. την καταβολή για πρόσθετη πληρωμή φόρου αφορολόγητων αποθεματικών, που δεν θα υπήρχαν αν η πληρωμή γινόταν έως το έτος 1997, 3γ. την καταβολή 9.306.060 δραχμών για αδικαιολόγητη επιβάρυνση σε τράπεζες, εξαιτίας της μη εξόφλησης και της μη τήρησης από την Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων του Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (Υ.Α.Σ.-Τ.Α.Σ.) της νόμιμης προθεσμίας πληρωμής του 36ου λογαριασμού (Αύγουστος 1998), 4. τη χορήγηση νέου εργοληπτικού πτυχίου ίδια κατηγορίας, λόγω της, εκ της μη πληρωμής, υποβάθμισης-απώλειας του υπάρχοντος ή την καταβολή της εμπορευματικής αξίας αυτού, ύψους 200.000.000 δραχμών και 5. την καταβολή ποσού 100.000.000 δραχμών για ηθική βλάβη, που οφείλεται στην αργοπορημένη εξόφληση και, κυρίως, στις μη νόμιμες ενέργειες και παραλείψεις των υπαλλήλων του Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Η ανωτέρω αίτηση θεραπείας διαβιβάστηκε, με το υπ' αριθ. Δ4/356/φ.14/Ε.Ι/30.12.1998 έγγραφο του Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο οποίος, με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασή του, αποφάσισε τα εξής: «Επί του 1α αιτήματος: το Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. τον Ιούνιο του 1998 ενέκρινε χρηματοδότηση 20.000.000 δραχμών, με την οποία καλύφθηκε η από ετών εγκεκριμένη πίστωση. Στη

12η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

συνέχεια, ο κ. Υπουργός Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., με την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 απόφασή του, εγκρίνει συμπληρωματική πίστωση 72 εκ. δρχ., αποδεχόμενος το αίτημα της Δ.Τ.Υ. Ν.Α. Ν. Ζακύνθου, περί αποπληρωμής της εργολαβίας. Κατόπιν αυτών, η Δ.Τ.Υ. Ν. Ζακύνθου καλείται να ενεργήσει αμέσως τα δέοντα (σύνταξη Σ.Π. σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Οριστικής Παραλαβής), για την άμεση αποπληρωμή της εργολαβίας, ώστε να διαφυλάξει το Ελληνικό Δημόσιο από την καταβολή τόκων, τουλάχιστον για τον, μετά την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 υπουργική απόφαση, χρόνο. Επί του 1β αιτήματος: τη μερική και σύμφωνη με τη γνωμοδότηση αποδοχή του, ήτοι περικοπή κατά πενήντα επί τοις εκατό (50%) του κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικού τόκου και καταβολή εις την ανάδοχο εταιρεία του υπολοίπου πενήντα επί τοις εκατό του άρθρου 12 του ν. 889/1979, για το χρονικό διάστημα από 29.1.1993 έως σήμερα. – Παράταση με αναθεώρηση μέχρι την 29.1.1993, με πληρωμή όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών, με αναθεώρηση Α' τριμήνου του 1993. – Καταβολή του συμβατικού τόκου, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της παρούσας απόφασης και μετά. Επί του 2α αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση μερική αποδοχή του αιτήματος αυτού, για την καταβολή γενικών εξόδων για τον πρόσθετο χρόνο εργασίας, το οποίο αφενός περιορίζεται στο τριάντα επί τοις εκατό (30%) και αφετέρου απορρίπτεται η καταβολή οιοδήποτε τόκου μέχρι και σήμερα, ημερομηνία από την οποία θα ισχύει ο κατά το άρθρο 12 του 889/1979 τόκος. Επί του 2β αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση πληρωμή των πρόσθετων εργασιών της λιθορριπής και των φυσικών ογκολίθων του προσηνέμου μώλου, με πρόσθετες τιμές 60 δρχ./κ.μ. και 220 δρχ./κ.μ. αντιστοίχως, ισχυόντων κατά τα λοιπά των αναφερομένων στο άρθρο 1β της παρούσας απόφασης. Επί του 2γ αιτήματος: την καθ' ολοκληρία απόρριψη της πληρωμής, έστω και μέρους των προμηθειών των εγγυητικών επιστολών που αντιστοιχούν στην μακροχρόνια, λόγω έλλειψης πίστωσης, παρακράτησή τους. Επί του 3α1 αιτήματος: για την καταβολή των προσαυξήσεων του Φ.Π.Α., ο οποίος αφενός δεν αποδόθηκε όπου έπρεπε, αφετέρου παρά τα οριζόμενα από τον νόμο κατασχέθηκε και παρακατατέθηκε, αποδεχόμεθα τη γνωμοδότηση και εγκρίνουμε την προς την Εφορία καταβολή των προσαυξήσεων, οι οποίες την 25.9.1999, ανέρχονται σε 3,9 εκ. δρχ., ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπόμενων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3α2 αιτήματος: απορρίπτουμε το αίτημα καταβολής των 15

13η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

εκ. δρχ. για επιβαρύνσεις προς Εφορία, Ι.Κ.Α., Ν.Α.Τ. κ.λπ., οι οποίες προήλθαν από την καθυστέρηση της αποπληρωμής, όπως απορρίπτεται και η καταβολή 2,4 εκ. δρχ., που προήλθαν από την καθυστέρηση πληρωμής από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 3β αιτήματος: εγκρίνουμε την άτοκη μέχρι σήμερα με απ' ευθείας καταβολή στην αρμόδια Εφορία της επιβάρυνσης, που προέκυψε από την πρόσθετη φορολόγηση των αφορολόγητων αποθεματικών και η οποία δεν θα υπήρχε αν η αποπληρωμή είχε γίνει μέχρι το 1997, ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπόμενων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3γ αιτήματος: απορρίπτουμε την λόγω καθυστερημένης αποπληρωμής επιβάρυνση 9,3 εκ. δρχ. προς τράπεζες, όπως απορρίπτουμε επίσης και την καταβολή του ποσού 2,7 εκ. δρχ. που προέκυψαν από την μη εφαρμογή των κείμενων διατάξεων από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 4ου αιτήματος: η εξέταση του αιτήματος αυτού δεν εμπίπτει, όπως επισημαίνει και η γνωμοδότηση, στην αρμοδιότητα της Περιφέρειας. Επί του 5ου αιτήματος: ομοίως δεν εξετάζεται το παρόν αίτημα, καθ' όσον δεν αποτελεί αντικείμενο συμβατικής διαφωνίας και, ως εκ τούτου, η δικαίωση ή όχι της αναδόχου εταιρείας αποτελεί θέμα που πρέπει να κριθεί από τα αρμόδια Δικαστήρια, όπως αναφέρεται και στην εισήγηση». Για την ικανοποίηση των ανωτέρω αιτημάτων της, η ενάγουσα υπέβαλε τα υπ' αριθ. 2197/6.6.2000 και 2274/8.6.2000 έγγραφα ενώπιον της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία, σε απάντηση, εξέδωσε το υπ' αριθ. 2460/16.6.2000 έγγραφο. Στο έγγραφο αυτό, η ανωτέρω Διεύθυνση εξέφρασε την άποψη ότι το θέμα της ενάγουσας μπορεί να επιλυθεί μόνο νομικά, εξαιτίας της μη εγκυρότητας της τελικής επιμέτρησης, καθώς και του πρωτοκόλλου προσωρινής και οριστικής παραλαβής, για τον λόγο δε αυτό, ισχυρίστηκε ότι εμποδίζεται να συντάξει και να εγκρίνει συγκριτικό πίνακα υπερσυμβατικών εργασιών και προέτρεψε την ενάγουσα να προσφύγει στο Εφετείο Πατρών για την επίλυση του θεματός της. Κατά της άρνησης της ανωτέρω Διεύθυνσης να συμμορφωθεί προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η ενάγουσα άσκησε την με χρονολογία κατάθεσης 17.8.2000 προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία εκδηλώθηκε με το υπ' αριθ. 2460/16.6.2000 έγγραφό της, συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης

14η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

ενέργειας και, για τον λόγο αυτό, ακυρώθηκε η άρνηση αυτή της ως άνω Διεύθυνσης και αναπέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου να συμμορφωθεί, με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων, προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω δικαστική απόφαση, συντάχθηκε στις 10.12.2008 ο 10ος (α' και β') συγκριτικός πίνακας του Προϊσταμένου του Τμήματος Εκτέλεσης Έργων (Τ.Ε.Ε.) της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ο οποίος περιείχε τις εργασίες (10α') που είχαν γίνει δεκτές με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, καθώς και τους αναλογούντες τόκους (10β'). Εν συνεχεία, με το υπ' αριθ. 1/3.2.2009 πρακτικό του Νομαρχιακού Συμβουλίου Δημοσίων Έργων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊσταμένης Αρχής του έργου, αποφασίστηκε ότι δεν απαιτείται έγκριση των συγκριτικών πινάκων προκειμένου να πληρωθούν νόμιμες απαιτήσεις που προκύπτουν από την 239/2007 δικαστική απόφαση και συστήθηκε στην ενάγουσα να προβεί στην υποβολή πιστοποιήσεων με τις απαιτήσεις της. Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα υπέβαλε τους 37ο, 38ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο και 43ο λογαριασμούς-πιστοποιήσεις με τις σχετικές εντολές πληρωμής, συντεταγμένους σύμφωνα με τον 10ο (α' και β') συγκριτικό πίνακα, οι οποίοι εγκρίθηκαν στις 20.9.2009 από τον ίδιο ως άνω Προϊστάμενο Τ.Ε.Ε και διαβιβάστηκαν, με το υπ' αριθ. 2025/4.11.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών προς τη Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου για την έκδοση των ενταλμάτων πληρωμής. Παράλληλα, με την υπ' αριθ. 208/14.12.2009 απόφαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου εγκρίθηκε πίστωση 170.029,20 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στον 37ο λογαριασμό του έργου, ενώ με την υπ' αριθ. 77/2010 απόφαση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου εγκρίθηκε πίστωση 174.615 ευρώ, για την πληρωμή του 38ου λογαριασμού του έργου (σχ. 1615/4.10.2010 έγγραφο της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου προς το Συμβούλιο της Επικρατείας), με το δε υπ' αριθ. 1277/5.8.2010 έγγραφο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, κλήθηκε η ενάγουσα να προσκομίσει τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την πληρωμή των λογαριασμών αυτών. Όμως, η Υπηρεσία Δημοσιονομικού Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους του Νομού Ζακύνθου, με το υπ'

15η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

αριθ. 398.402/5.9.2011 έγγραφό της, αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση εντάλματος της σχετικής δαπάνης, με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι εν προκειμένω έχει εφαρμογή το άρθρο 16 του π.δ/τος 1266/1972 και όχι ο ν. 1418/1984 και, συνεπώς, αρμόδιο όργανο για να κρίνει επί της από 9.12.1998 αίτησης θεραπείας της ενάγουσας δεν ήταν ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας αλλά ο Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. Εν τω μεταξύ, με το 3/2011 Πρακτικό του Δικαστηρίου διαπιστώθηκε, κατόπιν της από 12.10.2009 σχετικής αίτησης της ενάγουσας, αδικαιολόγητη παράλειψη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να συμμορφωθεί προς την ως άνω 239/2007 δικαστική απόφαση και, ειδικότερα, επί των σημείων 1α, 1β, 2α, 2β και 3β, κλήθηκε δε αυτή να συμμορφωθεί, εντός τριμήνου, προς το περιεχόμενο της απόφασης. Κατόπιν αυτών, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακλήθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως εκδοθείσα παρανόμως από αναρμόδιο όργανο. Όπως, όμως, είναι γνωστό στο Δικαστήριο από άλλη δικαστική ενέργεια, κατ' άρθρο 144 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97), κατά της ανωτέρω ανακλητικής απόφασης η ενάγουσα άσκησε την υπ' αριθ. κατ. 16/1.3.2016 προσφυγή, που έγινε δεκτή με την 157/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία ακυρώθηκε η εν λόγω πράξη, με την αιτιολογία ότι εμποδίζει τη Διοίκηση να συμμορφωθεί προς την εξ αυτής απορρέουσα υποχρέωση, αποβλέποντας στην ανατροπή του ακυρωτικού αποτελέσματος της 239/2007 δικαστικής απόφασης, κατά παράβαση των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 196 και 198 του ΚΔιοικΔικ.

15. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, όπως αναπτύσσεται με τα επί αυτής παραδεκτώς κατατεθέντα υπομνήματα, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η εναγόμενη, μη νομίμως, δεν προέβη στην έκδοση των αναγκαίων χρηματικών ενταλμάτων και την πληρωμή των εγκριθέντων ποσών, εντός μηνός από την έγκριση των λογαριασμών, όπως όφειλε, δεδομένου ότι άπαντες εγκρίθηκαν χωρίς παρατηρήσεις. Για τον λόγο αυτό, η ενάγουσα επιδιώκει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να της καταβάλει, ειδικότερα, για τον 37ο λογαριασμό το ποσό των 142.882 ευρώ (48.686.842 δρχ.), για τον 38ο λογαριασμό το ποσό των 146.735 ευρώ (50.000.000 δρχ.), για τον 39ο λογαριασμό το ποσό των 130.843 ευρώ (44.584.857 δρχ.), για τον 40ο λογαριασμό το ποσό των 318.532 ευρώ

(108.539.669 δρχ.), για τον 41ο λογαριασμό το ποσό των 136.677 ευρώ (46.572.865 δρχ.), για τον 42ο λογαριασμό το ποσό των 353.187 ευρώ (120.348.612 δρχ.) και για τον 43ο λογαριασμό το ποσό των 21.127 ευρώ (7.199.072 δρχ.), ήτοι το συνολικό ποσό των 1.249.983 ευρώ, εντόκως, μετά πάροδο μηνός από την έγκριση των ως άνω λογαριασμών στις 20.9.2009, ήτοι από τις 21.10.2009, άλλως από την άσκηση της αγωγής έως την εξόφληση. Επίσης, η ενάγουσα ζητά να της καταβληθεί ο ισχύων ΦΠΑ που αναλογεί στους 37ο, 38ο και 39ο λογαριασμούς, καθώς και το ποσό των 50.000 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη από τη μη καταβολή του οφειλόμενου ποσού, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 του ΕισΝΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 914, 57 και 59 ΑΚ. Επικουρικώς, το αιτούμενο ποσό η ενάγουσα ζητά κατ' εφαρμογή των διατάξεων περί αδικοπραξίας, άλλως περί αδικαιολόγητου πλουτισμού της εναγομένης.

16. Επειδή, η εναγόμενη, με το από 6.12.2019 παραδεκτώς κατατεθέν υπόμνημα, υποστηρίζει ότι τα αιτήματα της ενάγουσας έχουν κριθεί και απορριφθεί, αρχικώς, με την υπ' αριθ. Δ4/1/67/φ.14/Ε1/23.8.1988 απόφαση του Υπουργού Δημοσίων Έργων, που εκδόθηκε επί της από 20.10.1987 προηγούμενης αίτησης θεραπείας της ενάγουσας και, τελικώς, με την 324/1992 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή της ενάγουσας κατά της ως άνω απόφασης του Υπουργού. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτέος ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης πραγματικής προϋπόθεσης, δεδομένου ότι αντικείμενο της εν λόγω δικαστικής απόφασης αποτέλεσε το αίτημα της ενάγουσας να της καταβληθούν ποσά που αφορούσαν πρόσθετο κόστος λόγω αύξησης του προσωπικού εργασίας των πλωτών γερανών, μειωμένης χρηματοδότησης (νομιμοτόκως από τον Ιούλιο του 1986), προσαύξησης της τιμής του σκυροδέματος και κάλυψης ζημίας για το υπόλοιπο εκσκαφής και, συνεπώς, με την απόφαση αυτή κρίθηκαν διαφορετικά αιτήματα από εκείνα που αποτέλεσαν αντικείμενο της 239/2007 απόφασης του Δικαστηρίου.

17. Επειδή, η εναγόμενη ισχυρίζεται ότι η ενάγουσα βασίζει τις αξιώσεις της στην υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η οποία ανακλήθηκε με την υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, ως

17η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

εκδοθείσα από αναρμόδιο όργανο και, ως εκ τούτου, μετά την ανάκλησή της δεν υφίσταται και ουδένα έννομο αποτέλεσμα παράγει. Όπως, όμως, εκτέθηκε στην δέκατη τέταρτη σκέψη, η ανακλητική αυτή απόφαση ακυρώθηκε με την 157/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, κατόπιν αποδοχής σχετικής προσφυγής της ενάγουσας και, συνεπώς, η ως άνω απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας εξακολουθεί να ισχύει και να παράγει τις έννομες συνέπειές της, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

18. Επειδή, η εναγόμενη, με την με χρονολογία κατάθεσης 16.12.2019 παραδεκτώς κατατεθείσα αντίκρουση, προβάλλει ότι στη δίκη, επί της οποίας εκδόθηκε η 239/2007 απόφαση, διάδικος ήταν το Ελληνικό Δημόσιο και, επομένως, η εναγόμενη Περιφέρεια δεν μπορεί να υποχρεωθεί σε συμμόρφωση και να καταβάλει την αιτούμενη αποζημίωση, εφόσον δεν διετέλεσε διάδικος στη δίκη εκείνη. Ο ισχυρισμός αυτός, σύμφωνα με τον οποίο δεν γεννάται δέσμευση για την Περιφέρεια από το δεδικασμένο της 239/2007 απόφασης του Δικαστηρίου λόγω μη συνδρομής της προϋπόθεσης της ταυτότητας των διαδίκων, είναι απορριπτέος, διότι στηρίζεται επί της εσφαλμένης εκδοχής ότι η δέσμευση της Περιφέρειας απορρέει από το δεδικασμένο της συγκεκριμένης απόφασης, ενώ αυτή προέρχεται από το ακυρωτικό αποτέλεσμα και την εγγραφή ισχύ της ως άνω ακυρωτικής απόφασης (ΣτΕ 3084/2007), προς το διατακτικό της οποίας υποχρεούται να συμμορφωθεί.

19. Επειδή, ενόψει των εκτεθέντων στην έβδομη σκέψη, όπως έχει κριθεί με την 8/2004 απόφαση του ΑΕΔ, μετά την πάροδο άπρακτης της μηνιαίας προθεσμίας από την υποβολή των ως άνω λογαριασμών της ενάγουσας, αυτοί θεωρούνται, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 1266/1972, εγκεκριμένοι, η δε μεταγενέστερη έγκρισή τους από τη διευθύνουσα υπηρεσία, η οποία θα αρκούσε προκειμένου να θεωρηθούν οι παραληφθείσες εργασίες ως εγκεκριμένες (πρβλ. 2494/2013 Ολομ., 2086/2016), είναι τυπική, ενόψει των κριθέντων με την ανωτέρω απόφαση του ΑΕΔ και, απλώς, επιβεβαιώνει την, με την πάροδο της προθεσμίας, χωρήσασα έγκριση της υποβληθείσας πιστοποίησης. Από τους εγκριθέντες αυτούς λογαριασμούς, οι οποίοι αποτελούν την πιστοποίηση για την πληρωμή του εργολαβικού ανταλλάγματος στην ανάδοχο, ανακύπτει υποχρέωση της Διευθύνουσας Υπηρεσίας να εκδώσει τις σχετικές εντολές πληρωμής και δεν είναι, πλέον, δυνατός ο περαιτέρω έλεγχος αυτής, καθόσον ο νόμος δεν προβλέπει στο στάδιο της πληρωμής

πιστοποίησης την έκδοση εκτελεστών διοικητικών πράξεων. Ενόψει αυτών, μη νομίμως, η αρμόδια υπηρεσία αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση των σχετικών ενταλμάτων, για την πληρωμή των οφειλόμενων ποσών στην ενάγουσα, τα δε προβαλλόμενα από την εναγομένη περί μη καταβολής των αιτούμενων ποσών, διότι αφορούν αιτήματα το πρώτον υποβληθέντα ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας, κατά παράλειψη τήρησης της προβλεπόμενης διοικητικής διαδικασίας, διότι ο ως άνω Γενικός Γραμματέας ήταν αναρμόδιο όργανο να κρίνει επί της αίτησης θεραπείας αφού αρμόδιος ήταν ο Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. και διότι τα σχετικά έργα δεν μπορούσαν να εντοπιστούν προκειμένου να συνταχθεί συγκριτικός πίνακας, είναι απορριπτέα ως απαραδέκτως προβαλλόμενα, δεδομένου ότι δεν είναι, πλέον, δυνατός, κατά το στάδιο αυτό, ο περαιτέρω έλεγχος, ήδη, εγκεκριμένων λογαριασμών.

20. Επειδή, η εναγόμενη προβάλλει ότι η αξίωση της ενάγουσας για την καταβολή των ανωτέρω λογαριασμών έχει παραγραφεί, διότι από τη γέννησή της προ του έτους 1990 έως την άσκηση της αγωγής στις 2.11.2011, παρήλθε χρονικό διάστημα μείζον της πενταετίας. Εν προκειμένω, η οριστική παραλαβή του έργου, η οποία σηματοδοτεί την έναρξη της παραγραφής, κατά τα εκτεθέντα στην ενδέκατη σκέψη, έλαβε χώρα στις 17.7.1998, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν πρωτόκολλο προσωρινής και οριστικής παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου και, συνεπώς, η πενταετής παραγραφή της ένδικης αξίωσης εκκίνησε από το τέλος του έτους 1998 και όχι από την κατασκευή των ένδικων έργων, όπως εσφαλμένως υπολαμβάνεται. Περαιτέρω, η άσκηση από την ενάγουσα, στις 17.8.2000, προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά της άρνησης της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να συμμορφωθεί και να εκτελέσει το περιεχόμενο της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, διέκοψε, κατ' άρθρο 51 περ. α' του ν.δ/τος 496/1974, την παραγραφή, η οποία εκκίνησε εκ νέου, στις 11.5.2007, με τη δημοσίευση της 239/2007 σχετικής απόφασης του Δικαστηρίου, με την οποία επιλύθηκε αρμοδίως το ζήτημα της άρνησης της Διοίκησης να εκδώσει τις αναγκαίες πράξεις που αποτελούν προϋπόθεση για την πληρωμή της ένδικης αξίωσης (ΣτΕ 2317/2013, 295/2011, 411, 4034/2010,

1759/2009). Εν συνεχεία, μόνη η κατάθεση της κρινόμενης αγωγής στο Δικαστήριο, στις 2.11.2011, δεν επέφερε νέα διακοπή της παραγραφής, κατ' άρθρο 75 παρ. 2 του ΚΔιοικΔικ, αλλά χρειαζόταν και επίδοσή της στην εναγόμενη, η οποία δεν προκύπτει ότι διενεργήθηκε από την ενάγουσα. Η νέα, όμως, πενταετής παραγραφή είχε, ήδη, διακοπεί, κατ' άρθρο 51 περ. β' του ν.δ/τος 496/1974, με την υποβολή των 37ου, 38ου, 39ου, 40ου, 41ου, 42ου και 43ου λογαριασμών, με τους οποίους η ενάγουσα ζήτησε την πληρωμή της ένδικης αξίωσής της, εκκίνησε εκ νέου από την έγκρισή τους, στις 20.9.2009, από την αρμόδια για την πληρωμή της απαίτησης υπηρεσία και διακόπηκε πάλι, στις 5.11.2012, με την άσκηση προσφυγής ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών κατά της υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφασης του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία είχε ανακληθεί η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Η κατά τόπον αναρμοδιότητα του ως άνω δικαστηρίου δεν εμπόδισε, κατά τα εκτεθέντα στη δωδέκατη σκέψη, την επέλευση των ουσιαστικών αποτελεσμάτων της άσκησης της προσφυγής, η οποία, διατηρώντας τις συνέπειες αυτές, εν προκειμένω, της διακοπής της παραγραφής, παραπέμφθηκε, με την 5358/2015 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, στο παρόν κατά τόπον αρμόδιο Δικαστήριο. Η άσκηση της ως άνω προσφυγής, συνεπώς, συνιστά, κατ' άρθρο 51 περ. α' του ν.δ/τος 496/1974, διακοπτικό λόγο της παραγραφής, η διακοπή δε αυτή ίσχυε έως την τελευταία διαδικαστική πράξη του Δικαστηρίου, η οποία έλαβε χώρα στις 27.4.2020, με τη δημοσίευση της 157/2020 απόφασής του, που δέχτηκε την προσφυγή και ακύρωσε την ανάκληση της ως άνω απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, στην οποία θεμελιώνεται η ένδικη αξίωση, επιλύοντας αρμοδίως ζήτημα που αποτελεί προϋπόθεση για την ύπαρξη του κρινόμενου δικαιώματος της ενάγουσας (ΣτΕ 2317/2013, 295/2011, 411, 4034/2010, 1759/2009). Κατόπιν αυτών, ενόψει των ανωτέρω λόγων διακοπής της παραγραφής, η ύπαρξη των οποίων προκύπτει από τα στοιχεία που τέθηκαν υπόψιν του Δικαστηρίου και εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από αυτό (ΣτΕ 1363/2015, 1287/2013, 2152/2010 επτ.), η ένδικη αξίωση δεν έχει παραγραφεί, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

21. Επειδή, κατόπιν αυτών, η ενάγουσα δικαιούται να λάβει τα αιτούμενα ποσά που αντιστοιχούν στους ανωτέρω εγκριθέντες λογαριασμούς, συνολικού

ποσού 1.249.983 ευρώ, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ που αναλογεί στους 37ο, 38ο και 39ο εξ αυτών. Περαιτέρω, το αίτημα της ενάγουσας να λάβει το ως άνω ποσό εντόκως είναι απορριπτικό, διότι, μεταξύ των στοιχείων του φακέλου, δεν περιλαμβάνεται αποδεικτικό επίδοσης, ούτε η ενάγουσα επικαλείται ότι επέδωσε αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής στην εναγόμενη, προκειμένου να επέλθει, όπως απαιτείται από την παρ. 2 του άρθρου 75 του ΚΔιοικΔικ, μετά την αντικατάστασή της, από την 1.1.2011, από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010, έναρξη τοκοφορίας της ένδικης αξίωσης.

22. Επειδή, για οποιαδήποτε διαφορά ανακύπτει που έχει μεν ως πηγή τη σύμβαση αλλά δεν αφορά σε αξιώσεις του αναδόχου, οι οποίες προβλέπονται και ρυθμίζονται από τις εκάστοτε ειδικές για τις διοικητικές συμβάσεις διατάξεις, χωρεί ευθεία αγωγή για αποζημίωσή του, η οποία δικάζεται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό από το αρμόδιο διοικητικό εφετείο (ΣτΕ 77/2009 σκ. 8). Επομένως, παραδεκτώς, με την κρινόμενη αγωγή σωρεύεται και αίτημα καταβολής αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης της ενάγουσας, κατ' άρθρο 932 ΑΚ.

23. Επειδή, η ενάγουσα διατείνεται ότι από την, επί δωδεκαετία, αδικαιολόγητη άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί σε εκτελεστή διοικητική πράξη και, εν συνεχεία, σε δικαστική απόφαση υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας επιδιώκει να της καταβληθεί το ποσό των 50.000 ευρώ. Ενόψει των ανωτέρω δεδομένων, το Δικαστήριο κρίνει ότι η επί μακρό χρόνο άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί, αρχικώς, με το περιεχόμενο εκτελεστής διοικητικής πράξης (12 έτη έως την άσκηση της αγωγής) και, εν συνεχεία, με το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης (4 έτη έως την άσκηση της αγωγής), προκάλεσε στην ενάγουσα ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούται να λάβει το εύλογο, κατά την κρίση του, ποσό των 5.000 ευρώ, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 932 ΑΚ.

24. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στην ενάγουσα τα ανωτέρω ποσά και να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας αυτών, κατ' άρθρο 275 παρ. 1 εδάφ. γ' του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

- Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

21η σελίδα της Α190/2020 απόφασης

- Υποχρεώνει την εναγόμενη να καταβάλει στην ενάγουσα εταιρεία το ποσό των ενός εκατομμυρίου διακοσίων σαράντα εννέα χιλιάδων εννιακοσίων ογδόντα τριών (1.249.983) ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στους 37ο, 38ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο και 43ο λογαριασμούς του ένδικου έργου, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ που αναλογεί στους 37ο, 38ο και 39ο εξ αυτών, καθώς και το ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ λόγω ηθικής βλάβης.

- Συμφηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Πάτρα στις 5.3.2020 και η απόφαση δημοσιεύθηκε στην ίδια πόλη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 12.5.2020.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗ ΑΡΑΧΩΒΙΤΗ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Ακριβές Αντίγραφο
Πάτρα 22-5-2020
Γραμματέας
Αναστασία Βλαχοπούλου

29/9/2020

12/4/2021

ΣΤ

21/9/1.9.2020

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
Π.Ε. ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΑΙΤΗΣΗ

ΤΜΗΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ
Αρ. Πρωτ.: 18532/3933
Ημερ/νία: 10-3-21

Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ ΑΕ ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Γαριβάλη αρ. 31 (ΑΦΜ 094070470- αρ. ΓΕΜΗ 128046501000), όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου και Διευθύνοντα αυτής Σύμβουλο Δημήτριο Θραυλίμη του ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ που κατοικεί στην Αθήνα, επί της οδού Γαριβάλδη 31 (ΑΦΜ: 003210021- Δ.Ο.Υ. Ε ΑΘΗΝΩΝ)

Κ Α Τ Α

Της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων , που εδρεύει στην Κέρκυρα, όπως εκπροσωπείται νόμιμα από τον Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΙΡΕΣΗ

Της υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (Τμήμα Α' Τριμελές)

1. ΣΥΝΤΟΜΟ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1.1. Κατά της αναιρεσίβλητης- εναγομένης Περιφέρειας Ιονίων Νήσων ασκήσαμε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πατρών 2 Νοεμβρίου 2011 αγωγή και συντάχθηκε σχετικώς η υπ' αριθμ. 87/02.11.2011 πράξη κατάθεσης.

1.2. Με την αγωγή μας ζητούσαμε μεταξύ άλλων: (1) Να υποχρεωθεί η εναγομένη Περιφέρεια να μας καταβάλει το προϊόν των (α) 37^{ου} λογαριασμού ποσού 142.882 ευρώ πλέον ισχύοντος ΦΠΑ (β) 38^{ου} λογαριασμού ποσού 146.735 ευρώ πλέον ισχύοντος ΦΠΑ (γ) 39^{ου} λογαριασμού ποσού 130.843 ευρώ πλέον ισχύοντος ΦΠΑ (δ)

9-3-21 11:35
ΠΡΟΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Π.Κ. ΑΛΚΟΝΤΙΑΝΗΣ
1-ΚΕΧΑ
Τηλ. 6944 295119

40^{ου} λογαριασμού ποσού 318.532 ευρώ (ε) 41^{ου} λογαριασμού ποσού 136.677 ευρώ (στ)
42^{ου} λογαριασμού ποσού 353.187 ευρώ (ζ) 42^{ου} λογαριασμού ποσού 353.187 ευρώ,
ήτοι συνολικά ποσό ενός εκατομμυρίου διακοσίων σαράντα εννέα χιλιάδων
εννιακοσίων ογδόντα τριών ευρώ (1.249.983 €) πλέον του ΦΠΑ που αναλογεί στους
υπ' αριθμ. 37^ο, 38^ο και 39^ο λογαριασμούς, κατά τα ως άνω εντόκως δε νομίμως από
την 21.10.2009, ήτοι την πάροδο μηνός από την έγκριση των λογαριασμών, άλλως
επικουρικώς από την άσκηση της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. (2) Να
μας καταβληθεί το ποσό των πενήντα χιλιάδων ευρώ (50.000 €) προς αποκατάσταση
της ηθικής μας βλάβης από την αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης
Περιφέρειας

1.3. Η αγωγή μας συζητήθηκε αντιμωλία ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου
Πατρών (Τμήμα Α' - τριμελές) κατά την δικάσιμο της 6^{ης} Δεκεμβρίου 2019 και
εκδόθηκε επ' αυτής η αναιρεσιβαλλόμενη υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφαση του
Δικαστηρίου, η οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή, υποχρέωσε την εναγομένη
Περιφέρεια να καταβάλει στην ενάγουσα εταιρία μας το ποσό των ενός εκατομμυρίου
διακοσίων σαράντα εννέα χιλιάδων εννιακοσίων ογδόντα τριών ευρώ (1.249.983
€), που αντιστοιχεί στους υπ' αριθμ. 37^ο, 38^ο, 39^ο, 40^ο, 41^ο, 42^ο και 43^ο λογαριασμούς
του ενδίκου έργου, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ, που αναλογεί στους 37^ο, 38^ο και 39^ο
εξ αυτών, καθώς και ποσό πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ λόγω ηθικής βλάβης.

1.4. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απέρριψε το αίτημα της αγωγής για επιδίκαση
τόκων σε βάρος της εναγομένης Περιφέρειας

1.5. Περαιτέρω το Δικαστήριο συμψήφισε τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των
διαδίκων.

1.6. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημοσιεύτηκε στις 12.05.2020 και μας
επιδόθηκε στις 04.06.2020.

2. ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΑΓΩΓΗΣ

Με την αγωγή μας ισχυρισθήκαμε μεταξύ άλλων τα εξής:

2.1. Δυνάμει της από 10.04.1985 Συμβάσεως μεταξύ ημών και της Νομαρχίας Ζακύνθου,
την οποία διαδέχθηκε η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου και ήδη, μετά το Νόμο

3852/2010, η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου), κατόπιν δημοσίου μειοδοτικού διαγωνισμού, ανατέθηκε στην εταιρεία μας η εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά Έργα Προστασίας Λιμένος Ζακύνθου», Εργολαβία: Επέκταση μάλου και ενίσχυση υφισταμένων, κατασκευή κρηπιδωμάτων και εκβάθυνση Λιμενολεκάνης Ζακύνθου Δ' Φάση». Η σύμβαση διεπύται από το Ν.Δ.1266/1972 «Περί εκτέλεσεως των Δημοσίων Έργων». (βλ. σελ. 1 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.2. Με την υπ' αριθμ. πρωτ. 18958/17.12.1999 απόφαση, του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων έγινε εν μέρει δεκτή η από 09.12.1998 Αίτηση Θεραπείας που είχαμε ασκήσει και αφορούσε αξιώσεις από την εκτέλεση της εργολαβίας και διατάχθηκε η εναγόμενη τότε Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ζακύνθου σε συγκεκριμένες ενέργειες. Προκειμένου να καταστεί εκτελεστή η άνω απόφαση υποχρεωθήκαμε, από την Περιφέρεια, μετά την γνωμοδότηση του 7μελούς Περιφερειακού Συμβουλίου Δ. Ε. και πριν την υπογραφή της απόφασης, να παραιτηθούμε από την Οικεία Προσφυγή, που είχαμε ασκήσει ενάπιν του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Συναφώς εκδόθηκε και η 190/2000 απόφαση του άνω δικαστηρίου περί κατάργησης της δίκης, (βλ. σελ. 1 & 2 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.3. Ωστόσο, παρά το εκτελεστό της απόφασης του αποκαινομένου οργάνου επί της Αίτησης Θεραπείας και παρά το γεγονός ότι η απόφαση επί της Αίτησης Θεραπείας διάτασε την καταβολή τόκων για ορισμένα κονδύλια, η εναγομένη αρνείτο να συμμορφωθεί. Η άρνηση συμμόρφωσης της διοίκησης είχε ως αποτέλεσμα να ασκήσουμε εκ νέου Προσφυγή κατά της παράλειψής της για συμμόρφωση. Επί της δεύτερης προσφυγής μας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 293/2007 Απόφασή του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, με την οποία η εναγόμενη υποχρεώθηκε δικαστικώς να συμμορφωθεί πλήρως προς το διατακτικό της υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. (βλ. σελ. 2 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.4. Εν τούτοις παρά την έκδοση της άνω δικαστικής απόφασης και παρά το γεγονός ότι από την καθυστέρηση η εναγόμενη επιβαρυνόταν συνεχώς με τόκους υπερημερίας, εν τούτοις η διοίκηση συνέχισε να μην συμμορφώνεται υπό διάφορα προσχήματα. Σης επανειλημμένες σκληρές και διαμαρτυρίες μας η διοίκηση συνέχισε να μάς πειραχέπει «από τον Άννα στον Καίάρα». Με τις υπ' αριθμ. 81/08, 123/08 και 130/08 αποφάσεις της Β' Νομαρχιακής Επιτροπής της Ν.Α. Ζακύνθου, η τελευταία έκρινε εαυτήν αναρμόδια και παρέπεμψε στην Διεύθυνση Τεχνικών υπηρεσιών της Ν.Α. Ζακύνθου, καλώντας την σε συνεργασία με τις οικονομικές Υπηρεσίες και τη Δ/ση Προγραμματισμού της ΝΑ Ζακύνθου, καθώς και με την ΥΑΣ (Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων) να επιλύσει το θέμα, εφαρμόζοντας την υπ' αριθμ.

239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών καθώς και την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων). Τελικός η αρμόδια υπηρεσία (Γ.Ε.Ε Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών ΝΑ Ζακύνθου), κατόπιν πιέσεων των δικηγόρων μας, συμμόρφώθηκε συντάσσοντας τον 10ο Συγκριτικό Πίνακα, που περιείχε τις εργασίες και τα κονδύλια που είχαν διαταχθεί με την άνω 18958/17.12.1999 Απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, υποδιακριμένο σε 10^ο (δαπάνες εργασιών και λοιπά κονδύλια) και σε 19β (τόκοι). Ο 10^ο Συγκριτικός υπεγράφη την 10.12.08. (βλ. σελ. 2 & 3 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.5. Ωστόσο η Διοίκηση συνέχισε να καθυστερεί στην έγκριση του Συγκριτικού Πίνακα, ο οποίος κατά την κείμενη νομοθεσία (σε ενεργή σύμβαση) εγκρίνεται από την Προϊσταμένη Αρχή, εν προκειμένω την Διεύθυνση Τεχνικών Υπηρεσιών της Ν.Α Ζακύνθου. Με το από 23.3.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου μας κοινοποιήθηκε τελικώς το υπ' αριθμ. 1/03.02.2009 πρακτικό του Νομαρχιακού Συμβουλίου Δημόσιων Έργων (Τεχνικό Συμβούλιο για έργα των Ν.Α. σύμφωνα με το πδ 186/96) της Ν.Α. Ζακύνθου, με το οποίο αποφασίστηκε ότι δεν απαιτείται έγκριση Συγκριτικών Πινάκων από την Προϊσταμένη Αρχή, προκειμένου να πληρωθούν νόμιμες απαιτήσεις που προκύπτουν από δικαστική απόφαση και μας συνεστήθη, με το υπ' αριθμ. 5/09 πρακτικό του Νομάρχη, η υποβολή των πιστοποιήσεων (Λογαριασμών) με τις αντίστοιχες απαιτήσεις. Κατόπιν τούτου υποβάλαμε με σχετική έγγραφη μας τους υπ' αριθμ. 37^ο, 38^ο, 39^ο, 40^ο, 41^ο, 42^ο και 43^ο Λογαριασμούς, συντεταγμένους σύμφωνα με τον άνω 10^ο Συγκριτικό Πίνακα, ο οποίος επαναλαμβάνουμε ότι περιείχε τις εργασίες και τα κονδύλια που είχαν διαταχθεί με την άνω 18958/17.12.1999 Απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Παράλληλα η εταιρία μας προσέφυγε και στο Τριμελές Συμβούλιο του Σπ.Ε, με την με αριθμ. Κε.α.θ. 7174/10.10.2009 αίτησή της, αιτούμενη την συμμόρφωσή της ενεγομένης στην υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και την αποπληρωμή των οφειλομένων. Λόγω της μεταβολής της αρμοδιότητας με το Ν.3900/2010 η αίτηση Συμμόρφωσης παραπέμφθηκε στο Διοικητικό Εφετείο Πατρών ως καθ' ύλην αρμόδιο. (βλ. σελ. 3 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.6. Τελικώς, κατόπιν πιέσεων των δικηγόρων, οι Λογαριασμοί εγκρίθηκαν αρμοδίως από τον Προϊστάμενο της Διευθύνουσας Υπηρεσίας (Γ.Ε.Ε Δ/σης Τεχνικών Υπηρεσιών Ν.Α Ζακύνθου) την 20.09.2009. Πλην όμως, παρά την έγκρισή τους από την αρμόδια υπηρεσία, εν τούτοις όλως παρανόμως οι άνω Λογαριασμοί δεν εξοφλήθηκαν από την ενεγομένη. (βλ. σελ. 3 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.7. Κατά τα προρρηθέντα κατόπιν της καθυστερημένης εκ μέρους της καθ' ης έκδοσης της απαραίτητης διοικητική πράξης (10^{ος} Συγκριτικός Πίνακας) και του από 23.3.2009 εγγράφου της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, υποβάλαμε προς πληρωμή τους κάτωθι αναλυτικώς αναφερόμενους Λογαριασμούς (Πιστοποιήσεις), συντεταγμένους σύμφωνα με το περιεχόμενο του ως άνω 10^{ου} Συγκριτικού Πίνακα. Άπαντες οι οποίοι εγκρίθηκαν χωρίς παρατηρήσεις την 20.09.2009. Αναλυτικά οι εγκριθέντες Λογαριασμοί έχουν ως κάτωθι: (α) 37^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 48,686.842 δρχ (142.882 €) προ Φ.Π.Α που περιείχε δαπάνη εργασιών. (β) 38^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 50.000.000δρχ (146.735 €) προ Φ.Π.Α που περιείχε δαπάνη εργασιών. (γ) 39^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 44.584.857 δρχ (130.843 €) προ Φ.Π.Α που περιείχε δαπάνη αναθεώρησης εργασιών και λοιπά κονδύλια. (δ) 40^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 108.539.669 δρχ (318.532 €) που περιείχε δαπάνη τόκων. (ε) 41^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 46.572.865 δρχ (136.677 €) που περιείχε δαπάνη τόκων (στ) 42^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 120.348.612 δρχ (353.187 €) που περιείχε δαπάνη τόκων (ζ) 43^{ος} Λογαριασμός (Πιστοποίηση) ποσού 7.199.072 δρχ (21.127 €) που περιείχε δαπάνη τόκων. Οι άνω 40 έως 43 Λογαριασμοί δεν υπόκεινται σε Φ.Π.Α καθώς αφορούν τόκους. (βλ. σελ. 4 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.8. Με το υπ' αριθμ. πρωτ. 2025/4.11.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικής Υπηρεσιών διαβιβάσθηκαν προς τη Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών της ΝΑ Ζακύνθου οι άνω Λογαριασμοί προκειμένου να ενταλματοποιηθούν. Ωστόσο μέχρι το Νοέμβριο του έτους 2011, ήτοι 12 έτη μετά την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γ.Γ Περιφέρειας και 4 έτη μετά την έκδοση της υπ' αριθμ 239/2007 Απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, η εταιρία μας δεν έλαβε τα οφειλόμενα. Αντιθέτως αιφνίδια και παράνομα η αρμόδια Υπηρεσία δημοσιονομικού ελέγχου αρνήθηκε να εγκρίνει την πληρωμή των άνω εγκεκριμένων Λογαριασμών (πιστοποιήσεων), προβάλλοντας μεταξύ άλλων λόγων και το επιχείρημά ότι το ποσό βαρύνει το Δημόσιο. (βλ. σελ. 4 & 5 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.9. Η περιγραφείσα, συμπεριφορά της εναιγομένης, ήτοι η επί 12 έτη αδικαιολόγητη και παράνομη άρνησή της συμμορφωθεί σε εκτελεστή απόφαση επί Αίτησης Θεραπείας και επί 4 έτη παράλειψη να συμμορφωθεί σε εκτελεστή εφετειακή απόφαση συνιστά αναντιλέκτως αδικοπραξία κατ' άρθρα 105 και 106 ΕισίΝΑ.Κ. Πέραν της υλικής ζημίας που μας προξένησε (στέρησή εργαλαβικού ανταλλάγματος για έργο που ανατέθηκε το 1985, δημιουργία χρεών προς ιδιώτες, προς την Εφορία και το ΤΣΜΕΔΕ) μας προξένησε και σοβαρότατη ηθική βλάβη, καθώς επί δώδεκα (12) χρόνια η εταιρία μας σέρνεται από Υπηρεσία σε Υπηρεσία αναγκάστηκε

να προσφύγει για τρίτη φορά στη δικαιοσύνη, έχει δε καταδικαστεί για χρέη στο ΠΚΑ και την εφορία από οφειλές συγκεκριμένου έργου. Για το λόγο αυτό ζητούμε δυνάμει των άρθρων 105 και 106 ΕισΝΑ.Κ σε συνδ. με τα άρθρα 914, 57 και 59 Α.Κ την καταβολή ποσού 50.000 € προς αποκατάσταση της ηθικής μας βλάβης. (βλ. σελ. 5 της από 02.11.2011 αγωγής)

2.10. Συναιρώντας τα ανωτέρω αναλυτικώς εκτιθέμενα προκύπτει ότι οι 37 έως και 43 Λογαριασμοί είναι νόμιμοι σύμφωνα με τον 10^ο (10 α και 10 β) Συγκριτικό Πίνακα που συνέταξε η εναγομένη σε συμμόρφωση με την υπ' αριθμ/ 239/07 απόφασή του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, και εγκρίθηκαν ρητά από το αρμόδιο όργανο της εναγόμενης την 20.09.2009, την δε 21/10.09 μετά πάροδο μηνός κατέστησαν σε κάθε περίπτωση ληξιπρόθεσμοι (κατά την διέπυσα τη σύμβαση νομοθεσία περί εξόφλησης Λογαριασμών δημοσίων έργων). Το προϊόν αυτών επομένως συνιστά νόμιμη και εικαυρισμένη αξίωσή μας παράγουσα από την εκτέλεση της σύμβασης τού άνω έργου, την οποία αξίωση παραδεικτώσ και νομίμως διεκδικούμε με Αγωγή σύμφωνα με το άρθρο 71 ΚΔΔ και άρθρο 13 Ν. 1418/84 ως αντιααταστάθηκε με την παρ. 3α άρθρου 4 Ν. 3481/2006 (ΦΕΚ Α 162/2,8.2006). (βλ. σελ. 5 & 6 της από 02.11.2011 αγωγής)

3. Παραδοχές προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (Τμήμα Α' Τριμελές).

Η προσβαλλόμενη κατά το μέρος της, που αφορά την απόρριψη του αιτήματος της αγωγής για επιδίκαση τόκων σε βάρος της εναγομένης Περιφέρειας, δέχθηκε τα εξής:

3.1. Νομικές Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την απαδοχή της αγωγής μας για το ποσό του κεφαλαίου των επίδικων λογαριασμών

3.1.1 «Στο άρθρο 7 του ν.δ/τος 1266/1972 ορίζεται ότι: «Πιστοποιήσεις-Πληρωμαί 1. Η πληρωμή εις τον ανάδοχον του έργου γίνεται τμηματικώς κατά την διάρκειαν της κατασκευής του έργου βάσει πιστοποιήσεως των εκτελεσθεισών εργασιών. Αι πιστοποιήσεις συντάσσονται παρά του αναδόχου του έργου κατά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα εν τη συ μ βάσει, αι δε βάσει αυτών πληρωμαί ενεργούνται παρά του κυρίου του έργου, μετ' έλεγchon και επισημειωματικήν έγκρισιν της διευθυνούσας υπηρεσίας εντός μηνός από της υποβολής των. Εάν η πληρωμή καθυστερήσει πέραν του

μηνός από της λήξεως της προθεσμίας καθ' ην ώφειλε να πραγματοποιηθεί άνευ υπαιτιότητας του αναδόχου του έργου, ούτος δικαιούται τόκου υπερημερίας επί των καθυστερουμένων ποσών...». (βλ. σκέψη 6 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.1.2 «Με την 8/2004 απόφαση του Ανατάτου Ειδικού Δικαστηρίου (Α.Ε.Δ), ήρθη η αμφισβήτηση υπέρ της 1434/1999 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 1256/1972 και κρίθηκε ότι, κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης η διευθύνουσα υπηρεσία υποχρεούται, εντός μηνός από την υποβολή πιστοποίησης εκ μέρους του αναδόχου του έργου, να προβεί στην έγκριση της πιστοποίησης αυτής, διότι, άλλως, αν η αναπέρα μηνιαία προθεσμία παρέλθει άπρακτη, η υποβληθείσα πιστοποίηση θεωρείται, με την πάροδο της προθεσμίας αυτής, εγκεκριμένη, τυχόν δε μεταγενεστέρως γενόμενη έγκρισή της είναι τυπική, επιβεβαιώνουσα απλώς την, με την πάροδο της προθεσμίας χορηγήσασα, έγκριση της υποβληθείσας πιστοποίησης. Η διευθύνουσα υπηρεσία δεν δύναται πλέον να τροποποιήσει την, ήδη, αυτοδικαίως, με την πάροδο του μήνα από την υποβολή της, εκριθείσα πιστοποίηση, διότι εκδιδόμενη αναρμοδίως κατά χρόνο είναι παράνομη και, ως εκ τούτου, ακυρωτέα.» (βλ. σκέψη 7 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.1.3 «Με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 (Α⁵ 77) ορίσθηκε ότι: «Δια την καθυστέρησιν πληρωμής πιστοποίησης δημοσίου έργου άνευ υπαιτιότητας του αναδόχου, πέραν των υπό του άρθρου 7 παρ. 1 του Ν.Δ. 1266/1972 προθεσμιών, οφείλεται αυτοδικαίως ο εκάστοτε ισχύων τόκος υπερημερίας μη εφαρμοζόμενης εν προκειμένω πάσης έτερας ειδικής ή γενικής διατάξεως προβλεπούσης μειωμένον τόκον δια το δημόσιον ή οιαδήποτε έτερα πρόσωπα». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλόμενου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κύριο του έργου, ο οποίος από την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και έως την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει, αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση, τόκο υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά (Στ.Ε 3574/2006, 1009/2005, 3223, 1525/2004)» (βλ. σκέψη 8 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.1.4 «Στην παρ. 5 του άρθρου 95 του Συντάγματος, όπως ισχύει ήστερα από την αναθεώρησή του υπό τη Ζ' Αναθεωρητική Βουλή και τη θέση του σε ισχύ με τη δημοσίευσή του σχετικού ψηφίσματος στις 17.4.2001 (λ. 84), ορίζεται ότι: «5. Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της

υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης» και στο άρθρο 1 του εκτελεστικού της ανωτέρω συνταγματικής διάταξης ν. 3068/2002 (Α' 274) ορίζεται ότι: «Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις κατά την έννοια το προηγούμενου εδαφίου είναι όλες οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ), ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Α' 97), ορίζεται ότι: «Οι αποφάσεις, με τις οποίες απαγγέλλεται η ακύρωση ή τροποποίηση εκτελεστής ατομικής διοικητικής πράξης ή η ακύρωση παράλειψης οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, ισχύουν έναντι όλων», στις παρ. 1 και 3 του άρθρου 197 του ίδιου Κώδικα ότι: «1. Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις ... 3. Το αναφερόμενο στις προηγούμενες παραγράφους δεδικασμένο ισχύει υπέρ και κατά εκείνων που διατέλεσαν διάδικοι, ... εκτείνεται δε και σε εκείνους από τους οποίους, σύμφωνα με το νόμο, μπορεί να αξιωθεί η εκπλήρωση της σχετικής υποχρέωσης ...» και στην παρ. 1 του άρθρου 198 του ως άνω Κώδικα ορίζεται ότι: «1. Οι διοικητικές αρχές οφείλουν, με θετικές ενέργειες ή με αποχή από κάθε αντίθετη ενέργεια, να συμμορφώνονται προς το περιεχόμενο των αποφάσεων οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με άσκηση προσφυγής». (βλ. σκέψη 9 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2. Ουσιαστικές Παριουχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την αποδοχή της αγωγής μας για το ποσό του κεφαλαίου των επίδικων λογαριασμών

3.2.1 «Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η 239/2007 αμετάκλητη απόφαση του Δικαστηρίου (σχ. υπ' αριθ. 335/21.1.2010 πιστοποιητικό Διοικητικού Εφετείου Πατρών περί αμετακλήτου), καθώς και από όσα είναι γνωστά στο Δικαστήριο στο πλαίσιο της υπ' αριθ. καταχ. 16/1.3.2016 διαφοράς που απορρέει από την ίδια σύμβαση, προκύπτουν τα ακόλουθα: Η

ανάγουσα, με την από 10.4.1985 σύμβαση που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, κατόπιν δημοπρασίας που διενεργήθηκε στις 14.3.1985, ανέλαβε την εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», συνολικής αξίας 151.018.529 δραχμών. Κατά την εκτέλεση του έργου ανέκυψε ανάγκη εκτέλεσης νέων εργασιών, πέραν εκείνων που είχαν προβλεφθεί με τη σύμβαση, για τις οποίες συντάχθηκαν διαδοχικά, από την αρμόδια αρχή, συγκριτικοί πίνακες. Εν συνεχεία, ύστερα από την υποβληθείσα στις 29.1.1993 τελική επιμέτρηση της επιβλέπουσας μηχανικού Μαρίας Σιδηροκαστρίτη, η αρμόδια Επιτροπή προέβη, στις 17.7.1998, στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του εν λόγω έργου, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν Πρωτόκολλο Πρωτορινής και Οριστικής Παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών (Δ.Τ.Υ.) της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προσταμένης Αρχής του έργου. Με το ίδιο ως άνω Πρωτόκολλο, η προαναφερόμενη Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα παρακάτω, πλην του υπ' αριθ. 101/1998 στοιχ. ε' (ως προς το οποίο πρότεινε την έγκριση πρόσθετων τιμών^ διατυπωθέντα με την υποβολή σχετικού υπομνήματος της ενάγουσας αναδόχου, αιτήματα, με τα οποία αυτή ζητούσε: α. την πληρωμή των προμηθειών και προσαυξήσεων που επιβλήθηκαν σε βάρος της αναδόχου από το Τ.Σ.Μ.Ε.Α.Ε., ως εκ του γεγονότος ότι, επειδή η χρηματοδότηση δεν ήταν σύμφωνη με την έγκριση πίστωσης και ανέσταλη η όλη διαδικασία που προβλέπει ο νόμος, οι εγγονητικές επιστολές δεν επεστράφησαν επί μακρο χρονικό διάστημα, β. την καταβολή των τόκων, με τους οποίους επιβαρύνθηκε η ανάδοχος, για τον λόγο ότι η χρηματοδότηση δεν εναρμονίστηκε με την έγκριση της πίστωσης, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να καταφύγει σε τραπεζικό δανεισμό, γ. την καταβολή των Γενικών Εξόδων (ΠΕ>), επειδή η πραγμάτωση της χρηματοδότησης επέφερε υπέρμετρη αύξηση του χρόνου, δ. την καταβολή τόκων υπερημερίας προς 25% ετησίως, επειδή η αργοπορία χρηματοδότησης ανέστειλε επί μακρό χρόνο την πληρωμή της αναδόχου, καθώς και τη σύνταξη του τελικού συγκριτικού πίνακα, ε. πρόσθετη τιμή για νέες εργασίες λιθορριπής, αφού η μη επαρκής χρηματοδότηση διαφοροποίησε τα κατασκευαστικά δεδομένα και κατέστησε επιβεβλημένη τη χρήση ρομουλικού για τους φυσικούς ογκόλιθους, στ. την καταβολή των προστίμων που επιβλήθηκαν στην ανάδοχο από την Εφορία λόγω της μη χρηματοδότησης, καθώς και της διαφοράς επιβάρυνσης (11%) που ορίζει ο ν. 2579/1998 (φορολόγηση αφορολόγητων αποθεματικών), η οποία προέκυψε από τη μη καταβολή των χρημάτων έως τις 31.12.1996 και ζ. την καταβολή προσαύξησης 20%, καθώς και του κόστους των πρόσθετων μεταφορών, για τα εκτός

λιμένος έργα, λόγω αυξημένου κόστους κατασκευής. Κατά της απόφασης αυτής της Επιτροπής Παραλαβής του Έργου, κατά το μέρος που απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματα της, πλην του υπό στοιχ. ε', η οποία εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Νομού Ζακύνθου, η ενάγουσα άσκησε την από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Υ.Π.Ε.ΧΩ.Δ.Ε.). Με την αίτηση θεραπείας, η ενάγουσα προέβαλε τα εξής αιτήματα: 1α. τη σύνταξη συγκριτικού πίνακα και την άμεση καταβολή του οφειλόμενου κεφαλαίου, που ανέρχεται κατά την Δ.Γ.Υ. σε 72.000.000 δραχμές, 1β. την καταβολή των κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικών τόκων, από τον Οκτώβριο του έτους 1990 (35 λογαριασμός, 18.7.1990) ή επικουρικός, από τον Φεβρουάριο του έτους 1993 (πίνακας τελικής επιμέτρησης, 29.1.1993), 2α. την καταβολή 13.597,917 δραχμών, που αντιστοιχούν στα κατά νόμο γενικά έξοδα και το όφελος του εργολάβου, εξαιτίας της μεγάλης αύξησης του χρόνου εργασίας χωρίς αντίστοιχη αύξηση του εκτελεσθέντος έργου, εντόκως, από τη λήξη της εργολαβίας, 2β. την καταβολή 62 δρχ./κ.μ. λιθορριπής και 228 δρχ./κ.μ. φυσικών ογκόλιθων προσήνεμου, επειδή λόγω έλλειψης πίστασης έγιναν πρόσθετες εργασίες (μεταφορά από θάλασσα), πλέον τόκων από την αναβιωρητική περίοδο, 2γ. την καταβολή 14.582,304 δραχμών για πρόσθετες αναίτιες προμήθειες και τόκους εγγυητικών επιστολών, οι οποίες παρέμειναν επί χρόνια λόγω μη δυνατότητας εξόφλησης, πλέον τόκων, 3α1. την καταβολή 3.067.796 δραχμών για έως 1.5.1999 πρόσθετη αναίτια επιβάρυνση του ΨΠΑ, εξαιτίας της παράνομης μη καταβολής και παράνομης κατάσχεσης και παρακατάθεσης αυτού από τον Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (Τ.Α.Σ.), 3α2. την καταβολή 15.000.000 δραχμών ή, επικουρικός, 2.445.405 δραχμών για προσαυξήσεις προς την Εφορία, το ΙΚΑ, το ΝΑΤ κ.λπ., 3β. την καταβολή για πρόσθετη πληρωμή φόρου αφορολόγητων αποθεματικών, που δεν θα υπήρχαν αν η πληρωμή γινόταν έως το έτος 1997, 3γ. την καταβολή 9.306.060 δραχμών για αδικαιολόγητη επιβάρυνση σε τράπεζες, εξαιτίας της μη εξόφλησης και της μη τήρησης υπό την Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων του Τομέα Αποκατάστασης Σεισμοπλήκτων (ΥΑΣ.-ΤΑ.Σ.) της νόμιμης προθεσμίας πληρωμής του 36ου λογαριασμού (Δύγουστος 1998), 4. τη χορήγηση νέου εργοληπτικού πτυχίου ίδιας κατηγορίας, λόγω της, εκ της μη πληρωμής, υποβάθμισης-απώλειας του υπάρχοντος ή την καταβολή της εμπορευματικής αξίας αυτού, ύψους 200.000.000 δραχμών και 5. την καταβολή ποσού 100.000.000 δραχμών για ηθική βλάβη, που οφείλεται στην αργοπορημένη εξόφληση και, κυρίως, στις μη νόμιμες ενέργειες και παραλείψεις των υπαλλήλων του Τ.Α.Σ. Ζακύνθου.

24

Η ανωτέρω αίτηση θεραπείας διαβιβάστηκε, με το υπ' αριθ. Α4/356/φ.14/Ε.1/30.12.1998 έγγραφο του Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο οποίος, με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασή του, αποφάσισε τα εξής: «Επί του 1α αιτήματος: το Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε. τον Ιούνιο του 1998 ενέκρινε χρηματοδότηση: 20.000.000 δραχμών, με την οποία καλύφθηκε η από ετών εγκεκριμένη πίστωση. Στη συνέχεια, ο κ. Υπουργός Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., με την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 απόφασή του, εγκρίνει συμπληρωματική πίστωση 72 εκ. δρχ., αποδεχόμενος το αίτημα της Δ.Τ.Υ. Ν.Α. Ν. Ζακύνθου, περί αποπληρωμής της εργολαβίας. Κατόπιν αυτών, η Δ.Τ.Υ. Ν. Ζακύνθου καλείται να ενεργήσει αμέσως τα δέοντα (σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Οριστικής Παραλαβής), για την άμεση αποπληρωμή της εργολαβίας, ώστε να διαφυλάξει το Ελληνικό Δημόσιο από την καταβολή τόκων, τουλάχιστον για τον, μετά την υπ' αριθμ. 1775/16.2.1999 υπουργική απόφαση, χρόνο. Επί του 1β αιτήματος: τη μερική και σύμφωνα με τη γνωμοδότηση αποδοχή του, ήτοι περικοπή κατά πενήντα επί τοις εκατό (50%) του κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικού τόκου και καταβολή εις την ανάδοχο εταιρεία του υπολοίπου πενήντα επί τοις εκατό του άρθρου 12 του ν. 889/1979, για το χρονικό διάστημα από 29.1.1993 έως σήμερα. - Παράταση με αναθεώρηση μέχρι την 29.1.1993, με πληρωμή: όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών, με αναθεώρηση Α' τριμήνου του 1993. - Καταβολή του συμβατικού τόκου, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της παρούσας απόφασης και μετά. Επί του 2α αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση μερική αποδοχή του αιτήματος αυτού, για την καταβολή γενικών εξόδων για τον πρόσθετο χρόνο εργασίας, το οποίο αφενός περιορίζεται στο τριάντα επί τοις εκατό (30%) και αφετέρου απορρίπτεται η καταβολή οιοδήποτε τόκου μέχρι και σήμερα, ημερομηνία από την οποία θα ισχύει ο κατά το άρθρο 12 του 889/1979 τόκος. Επί του 2β αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση πληρωμή των πρόσθετων εργασιών της λιθορριπής και των φυσικών ογκολίθων του προσήνεμου μώλου, με πρόσθετες τιμές 60 δρχ./κ.μ. και 220 δρχ./κ.μ. αντιστοίχως, ισχυόντων κατά τα λοιπά των αναφερομένων στο άρθρο 1β της παρούσας απόφασης. Επί του 2γ αιτήματος: την καθ' ολοκληρία απόρριψη της πληρωμής, έστω και μέρους των προμηθειών των εγγυητικών επιστολών που αντιστοιχούν στην μακροχρόνια, λόγω έλλειψης πίστωσης, παρακράτησή τους. Επί του 3α1 αιτήματος: για την καταβολή των προσαυξήσεων του Φ.Π.Α., ο οποίος αφενός δεν αποδόθηκε όπου έπρεπε, αφετέρου παρά τα οριζόμενα από τον νόμο κατασχέθηκε και παρακατατέθηκε, αποδεχόμεθα τη γνωμοδότηση και εγκρίνουμε την προς την Εφορία καταβολή των προσαυξήσεων, οι οποίες την 25.9.1999, ανέρχονται σε 3,9 εκ. δρχ.: ισχυόντων κατά τα λοιπά των

προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3α2 αιτήματος: απορρίπτουμε το αίτημα καταβολής των 15 εκ. δρχ. για επιβαρύνσεις προς Εφορία, Ι.Κ.Α., Ν.Α.Τ. κ.λπ., οι οποίες προήλθαν από την καθυστέρηση της αποπληρωμής, όπως απορρίπτεται και η καταβολή 2,4 εκ. δρχ., που προήλθαν από την καθυστέρηση πληρωμής από τον Γ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 3β αιτήματος: εγκρίνουμε την άτοκη μέχρι σήμερα με απ' ευθείας καταβολή στην αρμόδια Εφορία της επιβάρυνσης, που προέκυψε από την πρόσθετη φορολόγηση των αφορολόγητων αποθεματικών και η οποία δεν θα υπήρχε αν η αποπληρωμή είχε γίνει μέχρι το 1997, ισχυρότων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3γ αιτήματος: απορρίπτουμε την λόγω καθυστερημένης αποπληρωμής επιβάρυνση: 9,3 εκ. δρχ. προς τράπεζες, όπως απορρίπτουμε επίσης και την καταβολή του ποσού 2,7 εκ. δρχ. που προέκυψαν από την μη εφαρμογή των κείμενων διατάξεων από τον Γ.Α.Σ. Ζακύνθου. Επί του 4ου αιτήματος: η εξέταση του αιτήματος αυτού δεν εμπίπτει, όπως επισημαίνει και η γνωμοδότηση, στην αρμοδιότητα της Περιφέρειας. Επί του 5ου αιτήματος: ομοίως δεν εξετάζεται το παρόν αίτημα, καθ' όσον δεν αποτελεί αντικείμενο συμβατικής διαφωνίας και, ως εκ τούτου, η δικαίωση ή όχι της ανάδοχου εταιρείας αποτελεί θέμα που πρέπει να κριθεί από τα αρμόδια Δικαστήρια, όπως αναφέρεται και στην εισήγηση». Για την ικανοποίηση των ανωτέρω αιτημάτων της, η ενάγουσα υπέβαλε τα υπ' αριθ. 2197/6.6.2000 και 2274/8.8.2000 έγγραφα ενώπιον της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία, σε απάντηση, εξέδωσε το υπ' αριθ. 2480/16.6.2000 έγγραφο. Στο έγγραφο αυτό, η ανωτέρω Διεύθυνση εξέφρασε την άποψη ότι το θέμα της ενάγουσας μπορεί να επιλυθεί μόνο νομικά, εξαιτίας της μη εγκυρότητας της τελικής επιμέτρησης, καθώς και του πρωτοκόλλου προσωρινής και οριστικής παραλαβής, για τον λόγο δε αυτό, ισχυρίστηκε ότι εμποδίζεται να συντάξει και να εγκρίνει συγκριτικό πίνακα υπερσυμβατικών εργασιών και προέτρεψε την ενάγουσα να προσφύγει στο Εφετείο Πατρών για την επίλυση του θέματός της. Κατά της άρνησης της ανωτέρω Διεύθυνσης να συμμορφωθεί προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η ενάγουσα άσκησε την με χρονολογία κατάθεσης 17.8.2000 προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία εκδηλώθηκε με το υπ' αριθ. 2460/16.6.2000 έγγραφό της, συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και, για τον λόγο αυτό, ακυρώθηκε η άρνηση αυτή της ως άνω Διεύθυνσης και αναπέμφθηκε η υπόθεση στη Διοίκηση προκειμένου συμμορφωθεί, με την έκδοση των

κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων ως προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω δικαστική απόφαση, συντάχθηκε στις 10.12.2008 ο 10ος (α' και β') συγκριτικός πίνακας του Προϊσταμένου του Υμήματος Εκτέλεσης Έργων (Τ.Ε.Ε.) της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ο οποίος περιείχε τις εργασίες (10α') που είχαν γίνει δεκτές με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, καθώς και τους αναλογούντες τόκους (1 Οβ⁵). Εν συνεχεία, με το υπ' αριθ. 1/3.2.2009 πρακτικό του Νομαρχιακού Συμβουλίου Δημοσίων Έργων της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊστάμενης Αρχής του έργου, αποφασίστηκε ότι δεν απαιτείται έγκριση των συγκριτικών πινάκων προκειμένου να πληρωθούν νόμιμες απαιτήσεις που προκύπτουν από την 239/2007 δικαστική απόφαση και πισυτήθηκε στην ενάγουσα να προβεί στην υποβολή πιστοποιήσεων με τις απαιτήσεις της. Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα υπέβαλε τους 37ο, 38ο, 39ο, 40ο, 41ο, 42ο και 43ο λογαριασμούς-πιστοποιήσεις με τις σχετικές εντολές πληρωμής, συντεταγμένους σύμφωνα με τον 10ο (α' και β') συγκριτικό πίνακα, οι οποίοι εγκρίθηκαν στις 20.9.2009 από τον ίδιο ως άνω Προϊστάμενο ΤΕΕ και διαβιβάστηκαν, με το υπ' αριθ. 2025/4.11.2009 έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών προς τη Διεύθυνση Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου για την έκδοση των ενταλμάτων πληρωμής. Παράλληλα, με την υπ' αριθ. 208/14.12.2009 απόφαση του Νομαρχιακού Συμβουλίου εγκρίθηκε πίστωση 170,029,20 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στον 37ο λογαριασμό του έργου, ενώ με την υπ' αριθ. 77/2010 απόφαση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου εγκρίθηκε πίστωση 174.615 ευρώ, για την πληρωμή του 38ου λογαριασμού του έργου (σχ. 1615/4.10.2010 έγγραφο της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου προς το Συμβούλιο της Επικρατείας), με το δε υπ' αριθ. 1277/5.8.2010 έγγραφο της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, κλήθηκε η ενάγουσα να προσκομίσει τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την πληρωμή των λογαριασμών αυτών. Όμως, η Υπηρεσία Δημοσιονομικού Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους του Νομού Ζακύνθου, με το υπ' αριθ. 398.402/5.9.2011 έγγραφό της, αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση εντάλματος της σχετικής δαπάνης, με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι εν προκειμένω έχει εφαρμογή το άρθρο 16 του π.δ/τος 1266/1972 και όχι ο ν. 1418/1984 και, συνεπώς, αρμόδιο όργανο για να κρίνει επί της από 9.12.1998 αίτησης θεραπείας της ενάγουσας δεν ήταν ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας αλλά ο Υπουργός Π.Ε.Χ.Σ.Δ.Ε. Εν τω μεταξύ, με το 3/2011 Πρακτικό του Δικαστηρίου δικαστάθηκε, κατόπιν της από

12.10.2009 σχετικής αίτησης της ενάγουσας, αδικαιολόγητη παράλειψη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να συμμορφωθεί προς την ως άνω 239/2007 δικαστική απόφαση και, ειδικότερα, επί των σημείων 1α, 1β, 2α, 2β και 3β, κλήθηκε δε αυτή να συμμορφωθεί, εντός τριμήνου, προς το περιεχόμενο της απόφασης. Κατόπιν αυτών, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακλήθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως εκδοθείσα παρανόμως από αναρμόδιο όργανο. Όπως, όμως, είναι γνωστό στο Δικαστήριο από άλλη δικαστική ενέργεια, κατ' άρθρο 144 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97), κατά της ανωτέρω ανακλητικής απόφασης η ενάγουσα άσκησε τη υπ' αριθ. κατ. 16/1.3.2016 προσφυγή, που έγινε δεκτή με την 157/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία ακυρώθηκε η εν λόγω πράξη, με την αιτιολογία ότι εμποδίζει τη Διοίκηση να συμμορφωθεί προς την εξ αυτής απορρέουσα υποχρέωση, αποβλέποντας στην ανατροπή του ακυρωτικού αποτελέσματος της 239/2007 δικαστικής απόφασης, κατά παράβαση των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 196 και 198 του Κ.Διοικ.Δικ.». (βλ. σκέψη 14 σελ. 8 έως 15 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2.2 «Με την κρινόμενη αγωγή, όπως αναπτύσσεται με τα επ' αυτής παραδεκτώς κατατεθέντα υπομνήματα, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η εναγόμενη, μη νομίμως, δεν προσέβη στην έκδοση των αναγκαίων χρηματικών ενταλμάτων και την πληρωμή των εγκριθέντων ποσών, εντός μηνός από την έγκριση των λογαριασμών, όπως όφειλε, δεδομένου ότι άπαντες εγκρίθηκαν χωρίς παρατηρήσεις. Για τον λόγο αυτό, η ενάγουσα επιδιώκει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να της καταβάλει, ειδικότερα, για τον 37ο λογαριασμό το ποσό των 142.882 ευρώ (48.686.842 δρχ.), για τον 38ο λογαριασμό το ποσό των 146.735 ευρώ (50.000.000 δρχ.), για τον 39ο λογαριασμό το ποσό των 130.843 ευρώ (44.584.857 δρχ.), για τον 40ο λογαριασμό το ποσό των 318.532 ευρώ (108.539.669 δρχ.), για τον 41ο λογαριασμό το ποσό των 136.677 ευρώ (46.572.865 δρχ.), για τον 42ο λογαριασμό το ποσό των 353.187 ευρώ (120.348.612 δρχ.) και για τον 43ο λογαριασμό το ποσό των 21.127 ευρώ* (7.199.072 δρχ.), ήτοι το συνολικό ποσό των 1.249.983 ευρώ, εντόκως, μετά πάροδο μηνός από την έγκριση των ως άνω λογαριασμών στις 20.9.2009, ήτοι από τις 21.10.2009, άλλως από την άσκηση της αγωγής έως την εξόφληση. Επίσης, η ενάγουσα ζητά να της καταβληθεί ο ισχύων ΦΠΑ που ανιλογεί στους 37ο, 38ο και 39ο λογαριασμούς, καθώς και το ποσό των 50.000 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι

υπέστη από τη μη καταβολή του οφειλόμενου ποσού, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 του ΕισΝΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 914, 57 και 59'ΑΚ. Επικουρικώς, το αιτούμενο ποσό η ενάγουσα ζητά κατ' εφαρμογή των διατάξεων περί αδικοπραξίας, άλλως περί αδικαιολόγητου πλουτισμού της εναγόμενης». (βλ. σκέψη 15 σελ. 15 και 16 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2.3 «Επειδή, ενόψει των εκτεθέντων στην έβδομη σκέψη, όπως έχει κριθεί με την 8/2004 απόφαση του ΑΕΔ, μετά την πάροδο άπρακτης της μηνιαίας προθεσμίας από την υποβολή των ως άνω λογαριασμών της ενάγουσας, αυτοί θεωρούνται, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ/τος 1266/1972, εγκεκριμένοι, η δε μεταγενέστερη έγκρισή τους από τη διευθύνουσα υπηρεσία, η οποία θα αρκούσε προκειμένου να θεωρηθούν παραλήφθεισες εργασίες ως εγκεκριμένες (πρβλ. 2494/2013 Ολομ., 2086/2016), είναι τυπική, ενόψει των κριθέντων με την ανωτέρω απόφαση του ΑΕΔ και, απλώς, επιβεβαιώνει την, με την πάροδο της προθεσμίας, χωρήσασα έγκριση της υποβληθείσας χρηματοδότησης. Από τους εγκριθέντες αυτούς λογαριασμούς, οι οποίοι αποτελούν την πιστοποίηση για την πληρωμή του εργολαβικού ανταλλάγματος στην ανάδοχο, ανακύπτει υποχρέωση της Διευθύνουσας Υπηρεσίας να εκδώσει τις σχετικές εντολές πληρωμής και δεν είναι, πλέον, δυνατός ο περαιτέρω έλεγχος αυτής, καθόσον ο νόμος δεν προβλέπει στο στάδιο της πληρωμής πιστοποίησης την έκδοση εκτελεστικών διοικητικών πράξεων. Ενόψει αυτών νομίμως, η αρμόδια υπηρεσία αρνήθηκε να προβεί στην έκδοση των σχετικών, ενταλμάτων, για την πληρωμή των οφειλόμενων ποσών στην ενάγουσα, τα δε προβαλλόμενα από την εναγόμενη περί μη καταβολής των αιτούμενων ποσών, διότι αφορούν αιτήματα το πρώτον υποβληθέντα ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας, κατά παράλειψη τήρησης της προβλεπόμενης διοικητικής διαδικασίας, διότι ο ως άνω Γενικός Γραμματέας ήταν αναρμόδιο όργανο να κρίνει επί της αίτησης θεραπείας αφού αρμόδιος ήταν ο Υπουργός Π.Ε.Χ.Ω.Α.Ε. και διότι τα σχετικά έργα δεν μπορούσαν να εντοπιστούν προ κειμένου να συνταχθεί συγκριτικός πίνακας, είναι απορριπτέα ως απαραδέκτως προβαλλόμενα, δεδομένου ότι δεν είναι, πλέον, δυνατός, κατά το στάδιο αυτό, ο περαιτέρω έλεγχος, ήδη, εγκεκριμένων λογαριασμών». (βλ. σκέψη 19 σελ. 17 και 18 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.2.4 «Κατόπιν αυτών, η ενάγουσα δικαιούται να λάβει τα αιτούμενα ποσά που αντιστοιχούν στους ανωτέρω εγκριθέντες λογαριασμούς, συνολικού ποσού 1.249.983 ευρώ, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ που αναλογεί στους 37%, 38ο και 39ο εξ αυτών» (βλ. σκέψη 21 σελ. 19 και 20 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.3. Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την απόρριψη του αιτήματος για επιδίκαση τόκων σε βάρος της εναγομένης

3.3.1. «Στην παρ. 2 του άρθρου 75 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔιοικΔικ), όπως η παρ. αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010 (Α' 213/1.1.2011), ορίζεται ότι: «5. Τα κατά το ουσιαστικό δίκαιο έννομα αποτελέσματα της άσκησης της αγωγής επέρχονται, ως προς τον εναγόμενο, από την επίδοσή της σε αυτόν από τον ενάγοντα. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, προκειμένου να οργίσει η τοκοφορία της χρηματικής αξίωσης του ενάγοντα κατά του εναγομένου, δεν αρκεί πλέον η κατάθεση του δικογράφου της αγωγής, αλλά απαιτείται) και η επίδοση αυτής στον εναγόμενο από τον ενάγοντα» (βλ. σκέψη 13 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.3.2. «Περαιτέρω, το αίτημα της ενάγουσας να λάβει το ως άνω ποσό εντόκως είναι απορριπτέο, διότι, μεταξύ των στοιχείων του φακέλου, δεν περιλαμβάνεται αποδεικτικό επίδοσης, ούτε η ενάγουσα επικαλείται ότι επέδωσε αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής στην εναγόμενη, προκειμένου να επέλθει, όπως απαιτείται από την παρ. 2 του άρθρου 75 του ΚΔιοικΔικ, μετά την αντικατάστασή της, από την 1.1.2011, από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010, έναρξη τοκοφορίας της ένδικης αξίωσης» (βλ. σκέψη 21 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.4. Παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης που συναρτώνται με την μερική απόρριψη του αιτήματος για επιδίκαση ηθικής βλάβης.

3.4.1. «Κατά την έννοια του ανωτέρω άρθρου 196 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το οποίο ρυθμίζει τις συνέπειες των οριστικών αποφάσεων που εκδίδονται επί ένδικων βοηθημάτων που έχουν διαπλαστικό χαρακτήρα, όπως η πρυσφυγή, η προσβαλλόμενη πράξη μετά την ακύρωσή της παύει να ισχύει αναδρομικώς από τον χρόνο της έκδοσής της, η δε διαπλαστική ενέργεια που απορρέει από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της απόφασης είναι απόλυτη, δηλαδή ισχύει έναντι πάντων και όχι μόνο έναντι εκείνων που διετέλεσαν διάδικοι. Επομένως, σε περίπτωση που η Διοίκηση προβεί σε ενέργεια αντίθετη και εκδώσει πράξη που ανατρέπει το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης, παραβιάζει την υποχρέωση συμμόρφωσης που της επιβάλλεται από τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του

ΚΔιοικΔικ, ανεξαρτήτως συνδρομής των όρων του δεδικοσιμένου. Η παράλειψη αυτή των διοικητικών οργάνων να προβούν στις οφειλόμενες ενέργειες μπορεί, επιπλέον, εφόσον συντρέξουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 932 ΑΚ, να θεμελιώσει εναντίον της Διοίκησης, εκτός από την αξίωση για άρση της προσβολής και αξίωση για εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (ΣτΕ 3586/2011 σκ. 5, πρβλ. ΑΠ 3/2008, 1568/2004, 1050/1999, 225, 1133/1998).» (βλ. σκέψη 10 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.4.2. «Για οποιαδήποτε διαφορά ανακύπτει που έχει μεν ως πηγή τη σύμβαση αλλά δεν αφορά σε αξιώσεις του αναδόχου, οι οποίες προβλέπονται και ρυθμίζονται από τις εκάστοτε ειδικές για τις διοικητικές συμβάσεις διατάξεις, χωρεί ευθεία αγωγή για αποζημίωσή του, η οποία δικάζεται σε πρώτο και τελευταίο βαθμό από το αρμόδιο διοικητικό εφετείο (ΣτΕ 77/2009 σκ. 8). Επομένως, παραδεκτώς, με την κρινόμενη αγωγή σωρεύεται και αίτημα καταβολής αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης της ενάγουσας, κατ' άρθρο 932 ΑΚ.» (βλ. σκέψη 22 της αναιρεσιβαλλομένης)

3.4.3. «Η ενάγουσα διατείνεται ότι υπό την, επί δωδεκαετία, αδικαιολόγητη άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί σε εκτελεστή διοικητική πράξη και, εν συνεχεία, σε δικαστική απόφαση υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας επιδιώκει να της καταβληθεί το ποσό των 50.000 ευρώ. Ενόψει των ανωτέρω δεδομένων, το Δικαστήριο κρίνει ότι η επί μακρό χρόνο άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί, αρχικώς, με το περιεχόμενο εκτελεστής διοικητικής πράξης (12 έτη έως την άσκηση της αγωγής) και, εν συνεχεία, με το ακυρωτικό αποτέλεσμα δικαστικής απόφασης (4 έτη έως την άσκηση της αγωγής), προκάλεσε στην ενάγουσα ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούται να λάβει το εδλόγο, κατά την κρίση του, ποσό των 5.000 ευρώ, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 932 ΑΚ.» (βλ. σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης)

4. Επί των λόγων αναίρεσης

4.1. ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 7 νδ 1266/1972 και του άρθρου 12 παρ. 1 του ν, 889/1979 που διέπουν την επίδικη σχέση. (λόγος αναίρεσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ του πδ 18/1989)

Με τη διάταξη της παρ. του άρθρου 7 νδ 1266/1972, που τυγχάνει εφαρμοστέα στην ένδικη υπόθεση λόγω του χρόνου σύναψης (10.04.1985) της διοικητικής σύμβασης από την οποία απορρέει η αξίωσή μας ορίζεται ότι: «*Η πληρωμή εις τον ανάδοχον του έργου γίνεται τμηματικώς κατά την διάρκειαν της κατασκευής του έργου βάσει πιστοποιήσεως των εκτελεθεισών εργασιών. Αι πιστοποιήσεις συντάσσονται παρά του αναδόχου του έργου κατά χρονικά διαστήματα καθοριζόμενα εν τη συμβάσει, αι δε βάσει αυτών πληρωμαί ενεργούνται παρά του κυρίου του έργου, μετ' έλεγchon και επισημειωματικὴν έγκρισιν της διευθυνούσης Υπηρεσίας, εντός μηνός από της υποβολής των. Εάν η πληρωμή καθυστερήσῃ πέραν του μηνός από της λήξεως της προθεσμίας καθ' ην ώφειλε να πραγματοποιηθῆί άνευ υπαιτιότητας του αναδόχου του έργου, ούτος δικαιούται τόκου υπερημερίας επί των καθυστερουμένων ποσών προς εξ' τοις εκατόν (6%) ετησίως, από της υποβολής περί τούτου σχλήσεως»*

Περαιτέρω με την διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 12 ν. 889/1979 ορίζεται ότι: «*1. Δια την καθυστέρησιν πληρωμής πιστοποιήσεως δημοσίου έργου άνευ υπαιτιότητος του αναδόχου, πέραν των υπό του άρθρου 7 παρ. 1 του Ν.Δ. 1266/1972 προθεσμιών, οφείλεται αυτοδικαίως ο εκάστοτε ισχύων τόκος υπερημερίας μη εφαρμοζομένης εν προκειμένω πάσης ετέρας ειδικής ή γενικής διατάξεως προβλεπούσης μειωμένον τόκον δια το δημόσιον ή οιαδήποτε έτερα πρόσωπα.»*

Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλομένου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κύριο του έργου, ο οποίος υπό την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και μέχρι την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση τόκου υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά (ΣτΕ 2447/2006, Σ.τ.Ε. 1525, 3224/2004, 1009/2005 κ.ά.)

Από την διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972, η οποία ρητώς αναφέρεται μόνον στις συνέπειες καθυστέρησης πληρωμής πιστοποίησης, όχι δε και στις συνέπειες καθυστέρησης εκδόσεως ή έγκρίσεως από την υπηρεσία άλλων πράξεων, έστω και αν οι πράξεις αυτές αποτελούν προϋπόθεση πληρωμής του αναδόχου, προκύπτει ότι τέτοιοι υπερημερίας οφείλονται αποκλειστικώς και μόνον εάν παρέλθει άπρακτο δίμηνο από την υποβολή πιστοποίησης προς έγκριση. Συνεπώς, ο ανάδοχος του έργου δεν δικαιούται τόκους υπερημερίας από χρόνο προγενέστερο της παρελεύσεως διμήνου από την υποβολή της πιστοποίησης, έστω

και αν η υποβολή αυτή καθυστέρησε λόγω εγέρσεως αμφοσβητήσεως ως προς το ύμνος της αμοιβής του αναδόχου. Εφόσον δε η διέπουσα το επίδικο έργο νομοθεσία περί εκτελέσεως δημοσίων έργων προβλέπει ότι τόκοι υπερημερίας οφείλονται αποκλειστικώς και μόνο στην ανωτέρω περίπτωση, δεν είναι δυνατόν να επιδικασθούν τόκοι υπερημερίας στον ανάδοχο δημοσίου έργου και σε άλλες περιπτώσεις κατ' εφαρμογή διατάξεων του Αστικού Κώδικα, (βλ. ΣτΕ 2246/2009, ΣτΕ 1302/2009 Ολομ., 136/2004 επταμ.).

Εξ άλλου, υπό το καθεστώς του ν.δ. 1266/1972 (άρθρο 7 παρ. 1 ν.δ. 1266/1972, Α' 198, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979, Α' 77), σε περίπτωση καθυστέρησης πληρωμής των πιστοποιήσεων εκτελεσθεισών εργασιών, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, οφειλόταν αυτοδικαίως ο εκάστοτε γενικώς ισχύων τόκος υπερημερίας, ανερχόμενος, δυνάμει των Π.Υ.Σ. 145/1979 (Α' 233), 193/1979 (Α' 287) και, στη συνέχεια, δυνάμει της Π.Υ.Σ. 120/1990 (Α' 143), σε 34%, μη εφαρμοζόμενης κάθε άλλης ειδικής ή γενικής διάταξης, η οποία προέβλεπε μειωμένο τόκο για το Δημόσιο (πρβλ. Σ.τ.Ε. 174/1998 7μ., 471/1992 κ.ά.). Το καθεστώς, όμως, τούτο μεταβλήθηκε με το άρθρο 5 παρ. 8 του νεότερου ν. 1418/1984 (Α' 23), ο οποίος όρισε ότι για την καθυστέρηση πληρωμής των λογαριασμών, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, οφείλεται, από τη σχετική έγγραφη δήλωση, ο για τις οφειλές του Δημοσίου γενικώς ισχύων τόκος. Στη συνέχεια, δυνάμει των άρθρων 18 του ν. 1947/1991 (Α' 70) και 2 παρ. 6 του ν. 2229/1994 (Α' 138), το ποσοστό του υπό του Δημοσίου οφειλόμενου τόκου υπερημερίας ορίστηκε σε 85% του τόκου των εξαμηνιαίων εντόκων γραμματίων του Δημοσίου. Η νεότερη δε αυτή ρύθμιση, η οποία θεσπίστηκε, σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του νομοθετήματος, λόγω της σημαντικής υστέρησης του ποσοστού 6% των καταβαλλόμενων τόκων υπερημερίας του Δημοσίου σε σύγκριση με τον προεξοφλητικό τόκο, με τον οποίο επιβαρύνονταν από τις τράπεζες οι προεξοφλήσεις των καθυστερημένων πιστοποιήσεων δημοσίων έργων, έχει εφαρμογή, κατά ρητή διάταξη του άρθρου 27 παρ. 2 του αυτού ν. 1418/1984 (σε συνδυασμό προς το άρθρο 15 παρ. 4 και 5 του ν. 1561/1985, Α' 148) επί συμβάσεων οι οποίες καταρτίζονται βάσει προσφορών υποβαλλομένων μετά την 31.12.1985, ενώ οι προγενέστερες συμβάσεις εξακολουθούν να διέπονται από τις προϊσχύσασες διατάξεις μέχρι την αποπεράτωση και εκκαθάριση αυτών (βλ. ΣτΕ 174/1998 7μ.).

τόκος υπερημερίας οφείλεται αυτοδικαίως από την πάροδο του κρισίμου, κατά τα ανωτέρω, χρόνου, χωρίς να χρειάζεται ούτε προηγούμενη όχληση από τον ανάδοχο, ούτε απόδειξη εκ μέρους του περί επελεύσεως ζημίας. Αντίστοιχα ενόψει της αποκλειστικής εφαρμογής επί του ενδίκου ζητήματος της οφειλής τόκων υπερημερίας και του χρόνου έναρξης αυτής των ειδικών διατάξεων των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979, τηγχάνει ανεφάρμοστη κάθε διάταξη σύμφωνα με την οποία η έναρξη της τοκοδοσίας σε βάρος του αρχίζει μόνο από την επίδοση καταληφίστικης αγωγής ή προσφυγής (βλ. ΣτΕ 2447/2006 σικ. 6 και 3223/2004)

Εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη αγωγή μας (βλ. σελ. 3 στιχ. 27 έως 29 της αγωγής) και όσα έγιναν δεκτά από το Διοικητικό Εφετείο (βλ. σελ. 14 στιχ. 17 έως 21 σκέψη 14 της προσβαλλόμενης απόφασης) οι επίδικοι υπ' αριθμ. 37^{ος} έως και 43^{ος} λογαριασμοί (πιστοποιήσεις) υποβλήθηκαν στην εναγομένη αναθέτουσα αρχή και εγκρίθηκαν αρμοδίως από τον Προϊστάμενο της διευθύνουσας Υπηρεσίας (Τ.Ε., Διεύθυνσης Τεχνικών υπηρεσιών Ν.Α. Ζακύνθου) χωρίς παρατηρήσεις στις 20.09.2009. Επομένως κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 μετά παρέλευση μηνός από την εν λόγω ημερομηνία, ήτοι από τις 21.10.2009 οφείλεται αυτοδικαίως τόκος υπερημερίας μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Μάλιστα οφείλεται ο εκάστοτε γενικώς ισχύων τόκος υπερημερίας, δοθέντος ότι η σύμβαση από την οποία απορρέουν οι ένδικες απαιτήσεις μας συνήφθη στις 10.04.1985, ήτοι προ τις 31.12.1985 κι επομένως διέπεται από τις προϊσχύσασες διατάξεις μέχρι την αποπεράτωση και εκκαθάριση αυτών

Προκύπτει συνακόλουθα ότι το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της αναρριβαλλόμενης απόφασης, απορρίπτοντας το αίτημά μας για επιδίκαση τόκων από την παρέλευση μηνός από την έγκριση των λογαριασμών/πιστοποιήσεων, με την αιτιολογία ότι η αγωγή δεν είχε επιδοθεί στο Δημόσιο εσφαλμένα ερμήνευσε και εσφαλμένα εφήρμωσε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979. Αντιθέτως εάν το Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά τις ανωτέρω διατάξεις, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό το σχετικό αγωγικό αίτημα και θα μας είχε επιδικάσει το ποσό των 1.249.983 ευρώ εντόκως, με τον εκάστοτε γενικώς ισχύοντα τόκο υπερημερίας από 21.10.2009 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 7 νδ 1266/1972 και του άρθρου 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του παραδεκτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προβαλλόμενης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας συγκεκριμένα:

(α) Υφίσταται αντίθεση προς τις ΣτΕ 2447/2006, Σ.τ.Ε. 1525, 3224/2004, 1009/2005, που έχουν κρίνει ότι

«μόνη η καθυστέρηση πληρωμής πιστοποίησης εκτελεσθεισών εργασιών και του οφειλομένου γι' αυτές ανταλλάγματος πέραν του διμήνου από την υποβολή της, χωρίς υπαιτιότητα του αναδόχου, καθιστά αυτομάτως υπερήμερο τον κόριο του έργου, ο οποίος από την παρέλευση του εν λόγω διμήνου και μέχρι την πλήρη εξόφληση του ποσού της πιστοποίησης οφείλει αυτοδικαίως και χωρίς σχετική όχληση τόκο υπερημερίας, όπως αυτός ισχύει κάθε φορά»

(β) Υφίσταται αντίθεση προς τις ΣτΕ 2246/2009, ΣτΕ 1302/2009 Ολομ., 136/2004 επταμ., που έχουν κρίνει ότι

«Από την παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972, η οποία ρητώς αναφέρεται μόνον στις συνέπειες καθυστέρησης πληρωμής πιστοποίησης, όχι δε και στις συνέπειες καθυστέρησης εκδόσεως ή εγκρίσεως από την υπηρεσία άλλων πράξεων, έστω και αν οι πράξεις αυτές αποτελούν προϋπόθεση πληρωμής του αναδόχου, προκύπτει ότι τόκοι υπερημερίας οφείλονται αποκλειστικώς και μόνον εάν παρέλθει άπρακτο δίμηνο από την υποβολή πιστοποίησης προς έγκριση»

(γ) υφίσταται αντίθεση προς τις ΣτΕ 2447/2006 σκ., 6 και 3223/2004, που έχουν κρίνει ότι :

«ενόψει της αποκλειστικής εφαρμογής επί του ενδίκου ζητήματος της οφειλής τόκων υπερημερίας και του χρόνου έναρξης αυτής των ειδικών διατάξεων των άρθρων 7 παρ. 1 του ν.δ. 1266/1972 και 12 παρ. 1 του ν. 889/1979, τυχάνει ανεφάρμοστη κάθε διάταξη σύμφωνα με την οποία η έναρξη της τοκοδοσίας σε βάρος του αρχίζει μόνο από την επίδοση καταμηφιστικής αγωγής ή προσφυγής»

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ανααιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.2. ΔΕΥΤΕΡΟΣ (2^{ος}) ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της αρχής της νομιμότητας και της απαγόρευσης παρεμπιπτόντος ελέγχου ατομικών διοικητικών πράξεων (λόγος αναίρεσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ του πδ 18/1989)

Το τεκμήριο νομιμότητας, που συνοδεύει τη διοικητική πράξη από τη «γέννησή» της μέχρι την εξαφάνισή της, εφαρμόζεται, κατά κύριο λόγο, στο πεδίο των ατομικών διοικητικών πράξεων. Έτσι, μετά την πάροδο της προθεσμίας προσβολής μιας ατομικής διοικητικής πράξης, δεν μπορεί να ελεγχθεί παρεμπιπτόντως το κύρος της τελευταίας στο πλαίσιο, ουσιαστικής ή αιουρωτικής, δίκης που έχει προκύψει από την προσβολή έτερης διοικητικής πράξης. (αντί πολλών βλ. ΣτΕ 379/2007)

Με το άρθρο 16 του νδ 1266/1972 ορίζεται ότι : « 1. Κατά πάσης πράξεως της διευθύνουσας Υπηρεσίας, κρινομένης υπό του αναδόχου του έργου ως βλαπτικής εννόμου συμφέροντος αυτού, χωρεί ένστασις. Εκτός αν άλλως ορίζεται εις ειδικάς περιπτώσεις υπό του παρόντος Ν.Δ/τος ή των εις εκτέλεσιν αυτού εκδομένων Β.Δ/των, η ένστασις ασκείται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας 15 ημερών από της καθ' ιονδήποτε τρόπον επιδόσεως τω αναδόχω της πράξεως, δια καταθέσεως εις το γραφείον της διευθύνουσας Υπηρεσίας. 2. Εκτός αν άλλως ορίζεται εις συγκεκριμένας περιπτώσεις, η ένστασις απευθύνεται εις την ιεραρχικώς προϊσταμένην της διευθύνουσας Υπηρεσίας Αρχήν. Η αρμοδία Αρχή υποχρεούται όπως αποφανθή επί της ενστάσεως εντός δύο μηνών από της καταθέσεως ταύτης. 3. Εν περιπτώσει διαφωνίας του ενισταμένου προς την κατά την προηγουμένην παράγραφον απόφασιν ή εν περιπτώσει παρελεύσεως απράκτου της κατά την αυτήν παράγραφον διμήνου προθεσμίας, ο ανάδοχος του έργου ασκεί εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών μηνών από της κοινοποιήσεως αυτώ της επί της ενστάσεως του απόφασεως ή της απράκτου παρελεύσεως της διμήνου προθεσμίας

αίτησιν θεραπείας. Αίτησις θεραπείας ασκείται επίσης, χωρίς να απαιτείται να έχη προηγηθή ένσταση, και επί αποφάσεων ή πράξεων των προϊσταμένων της διευθυνούσης Υπηρεσίας Αρχών ή του κυρίου του έργου, εφ' όσον δι' αυτών το πρώτον γεννάται διαφωνία. Η αίτησις θεραπείας εις την περίπτωσιν ταύτην ασκείται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών μηνών από της κοινοποίησεως της τριαύτης αποφάσεως ή ράξεως. 4. Η αίτησις θεραπείας απευθύνεται προς τον Υπουργόν Δημοσίων Έργων επιδοομένη απ' ευθείας αυτό. 5. Δικαίωμα αιτήσεως θεραπείας κατά τα ανωτέρω έχει και ο κύριος του έργου, οσάκις ούτος δεν είναι το Δημόσιον αλλά έτερον υπαγόμενον εις το παρόν πρόσωπον. 6. Εις τας περιπτώσεις καθ' ας κύριος του έργου δεν είναι το Δημόσιον, αντίγραφον της υπ' οιοδήποτε των συμβεβλημένων μερών ασκηθείσης αιτήσεως θεραπείας επιδίδεται υπό του υποβαλόντος την αίτησιν, εντός δεκαημέρου από της εις τον Υπουργόν επιδόσεως, και προς το έτερον μέρος το οποίον δύναται, εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός μηνός από της εις αυτό επιδόσεως του αντιγράφου, να υποβάλη προς τον Υπουργόν Δημοσίων Έργων τας τυχόν αντιρρήσεις του επί της ασκηθείσης αιτήσεως θεραπείας. Εκ της τυχόν μη υποβολής αντιρρήσεων υπό του έτερου των συμβεβλημένων, δεν τεκμαίρεται αποδοχή υπό τούτου των εν τη υποβληθείση προβαλλομένων, άτινα είναι δυνατόν να αποκρουσθούν το πρώτον και επί Δικαστηρίου έτι. 7. Επί πάσης αιτήσεως θεραπείας ακοφαίνεται ο Υπουργός Δημοσίων Έργων μετά γνώμην του Τεχνικού Συμβουλίου εντός προθεσμίας τριών μηνών από της εις αυτόν επιδόσεως της αιτήσεως θεραπείας. 8. Εις το Συμβούλιον συζητείται διαφορά καλουμένων υποχρεωτικώς του αναδόχου ως και του εκπροσώπου του νομικού προσώπου, οσάκις παρά τούτου ασκείται αίτησις θεραπείας, ή εάν τούτο προέβλεν αντιρρήσεις κατά την παράγραφον 6 του παρόντος άρθρου. Το Συμβούλιον κρίνει κατ' αρχήν το εμπρόθεσμον της αιτήσεως θεραπείας και της τυχόν προηγηθείσης ενστάσεως και εν συνεχεία γνωματεύει ητιολογημένως επ' αυτών, αποβλέπον εις την ακονομήν του κατ' ουσίαν δικαίου. 9. Εάν ο ασκήσας την αίτησιν δεν αποδέχεται την απόφασιν του Υπουργού Δημοσίων Έργων ή εάν ο Υπουργός δεν αποφανθή εντός τριμήνου από της επιδόσεως εις αυτόν της αιτήσεως θεραπείας, δικαιούται ο ασκήσας την αίτησιν να προσφύγη εις την διαδικασίαν του επομένου άρθρου. 10. Οσάκις κύριος του έργου είναι το Δημόσιον, επί εμπροθέσμως επιδοθείσης αιτήσεως θεραπείας, η μη άσκησις προσφυγής ενώπιον του Εφετείου εντός της κατά το επόμενον άρθρον προθεσμίας ή η εκκρεμοδικία επί ασκηθείσης προσφυγής δεν κωλύουν την έκδοσιν αποφάσεως επί της αιτήσεως θεραπείας και μετά την εκτιογήν της κατά την προηγουμένην παράγραφον τριμήνου προθεσμίας, ουχί όμως πέραν του έτους από της λήξεως ταύτης ή μετά την

έκδοσιν οριστικής αποφάσεως επί τυχόν σκηθείσης προσφυγής. Κατά της εκδιδόμενης κατά την παρούσαν παράγραφον αποφάσεως επί αιτήσεως θεραπείας ουδέν ένδοκον μέσον δύναται να απαιτηθή, τυχόν όμως εκπεριμής δίκαι δύναται να συνεχισθή της επί τούτης εκδιδόμενης αποφάσεως του Εφετείου κατ'εσχούσης. 11. Οπου εις το παρόν άρθρον αναφέρεται ο Υπουργός Δημοσίων Έργων, νοούνται και αι έτεροι Αρχαί εις ως κατά τας περί διοικητικής αποκεντρώσεως διατάξεις, μετεβιβάσθη η αρμοδιότης του Υπουργού Δημοσίων Έργων προς λήψιν αποφάσεως επί αιτήσεως θεραπείας.»

Εν προκειμένω σύμφωνα με όσα αναπτύσσουμε αναλυτικά στην αγωγή μας (βλ. σελ. 1 έως 3 της αγωγής), αλλά και έγιναν δεκτά με την προσβαλλόμενη απόφαση, (βλ. σκέψη 14 σελ. 9 έως 15 της αναιρεσιβαλλομένης) η ενάγουσα εταιρία μας με την από 10.4.1985 σύμβαση που συνήψε με τη Νομαρχία Ζακύνθου, κατόπιν δημοπρασίας που διενεργήθηκε στις 14.3.1985, ανέλαβε την εκτέλεση του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένος Ζακύνθου Α' Φάση», συνολικής αξίας 151.018.529 δραχμών. Κατά την εκτέλεση του έργου ανέκυψε ανάγκη εκτέλεσης νέων εργασιών, πέραν εκείνων που είχαν προβλεφθεί με τη σύμβαση, για τις οποίες συντάχθηκαν διαδοχικά, από την αρμόδια αρχή, συγκριτικοί πίνακες. Εν συνεχεία, ύστερα από την υποβληθείσα στις 29.1.1993 τελική επιμέτρηση της επιβλέπουσας μηχανικού Μαρίας Σιδηροκαστρίτη, η αρμόδια Επιτροπή προέβη, στις 17.7.1998, στην προσωρινή και οριστική παραλαβή του εν λόγω έργου, όπως προκύπτει από το κατά την ίδια ημερομηνία συνταχθέν Πρωτόκολλο Προσωρινής και Οριστικής Παραλαβής της Διεύθυνσης Δημοσίων Έργων του Υπουργείου Δημοσίων Έργων, το οποίο εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών (Δ.Τ.Υ.) της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, ως Προϊσταμένης Αρχής του έργου. Με το ίδιο ως άνω Πρωτόκολλο, η προαναφερόμενη Επιτροπή εξέτασε και απέρριψε τα παρακάτω όλα τα διατυπωθέντα αιτήματα πλην του υπό στοιχείο ε' αιτήματος).

Κατά της απόφασης αυτής της Επιτροπής Παραλαβής του Έργου, κατά το μέρος που απέρριψε τα ανωτέρω αιτήματα της, πλην του υπό στοιχ. ε', η οποία εγκρίθηκε με την υπ' αριθ. 2037/20.7.1998 απόφαση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Νομού Ζακύνθου, η ενάγουσα εταιρία μας άσκησε την από 9.12.1998 αίτηση θεραπείας ενώπιον του Υπουργού Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων (Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.).

Η ανωτέρω αίτηση θεραπείας διαβιβάστηκε, με το υπ' αριθ. Δ4/356/φ.14/Π.Ι/30.12.1998 έγγραφο του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ο οποίος, με την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασή του, αποφάσισε τα εξής: «Επί του 1α αιτήματος: το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. τον Ιούνιο του 1998 ενέκρινε χρηματοδότηση 20.000.000 δραχμών, με την οποία καλύφθηκε η από ετών εγκεκριμένη πίστωση. Στη συνέχεια, ο κ. Υπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., με την υπ' αριθ. 1775/16.2.1999 απόφασή του, εγκρίνει συμπληρωματική πίστωση 72 εκ. δρχ., αποδεχόμενος το αίτημα της Δ.Τ.Υ. Ν.Α. Ν. Ζακύνθου, περί αποπληρωμής της εργολαβίας. Κατόπιν αυτών, η Δ.Τ.Υ. Ν. Ζακύνθου καλείται να ενεργήσει αμέσως τα δέοντα (σύμβαση Σ.Π. σύμφωνα με το Πρωτόκολλο Οριστικής Παραλαβής), για την άμεση αποπληρωμή της εργολαβίας, ώστε να διαφυλάξει το Ελληνικό Δημόσιο από την καταβολή τόκων, τουλάχιστον για τον, μετά την υπ' αριθμ. 1775/16.2.1999 υπουργική απόφαση, χρόνο. Επί του 1β αιτήματος: τη μερική και σύμφωνη με τη γνωμοδότηση αποδοχή του, ήτοι περικοπή κατά πενήντα επί τοις εκατό (50%) του κατά το άρθρο 12 του ν. 889/1979 συμβατικού τόκου και καταβολή εις την ανάδοχο εταιρεία του υπολοίπου πενήντα επί τοις εκατό του άρθρου 12 του ν. 889/1979, για το χρονικό διάστημα από 29.1.1993 μέχρι την έκδοση της απόφασης επί της αίτησης θεραπείας. - Παράταση με αναθεώρηση μέχρι την 29.1.1993, με πληρωμή όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών, με αναθεώρηση Α' τριμήνου του 1993. - Καταβολή του συμβατικού τόκου, όπως αυτός προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της παρούσας απόφασης και μετά. Επί του 2α αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση μερική αποδοχή του αιτήματος αυτού, για την καταβολή γενικών εξόδων για τον πρόσθετο χρόνο εργασίας, το οποίο αφενός περιορίζεται στο τριάντα επί τοις εκατό (30%) και αφετέρου απορρίπτεται η καταβολή οιασδήποτε τόκου μέχρι και σήμερα, ημερομηνία από την οποία θα ισχύει ο κατά το άρθρο 12 του 889/1979 τόκος. Επί του 2β αιτήματος: την κατά τη γνωμοδότηση πληρωμή των πρόσθετων εργασιών της λιθορριπής και των φυσικών ογκολίθων του προσήνεμου μάλου, με πρόσθετες τιμές 60 δρχ./κ.μ. και 220 δρχ./κ.μ. αντιστοίχως, ισχυόντων κατά τα λοιπά των αναφερομένων στο άρθρο 1β της παρούσας απόφασης. Επί του 2γ αιτήματος: την καθ' ολοκληρία απόρριψη της πληρωμής, έστω και μέρους των προμηθειών των εγγυητικών επιστολών που αντιστοιχούν στην μακροχρόνια, λόγω έλλειψης πίστωσης, παρακράτησή τους. Επί του 3α1 αιτήματος: για την καταβολή των προσαυξήσεων του Φ.Π.Α., ο οποίος αφενός δεν αποδόθηκε όπου έπρεπε, αφετέρου παρά τα οριζόμενα από τον νόμο κατασχέθηκε και παρακατατέθηκε, αποδεχόμεθα τη γνωμοδότηση και

εγκρίνουμε την προς την Εφορία καταβολή των προσαυξήσεων, οι οποίες την 25.9.1999, ανέρχονται σε 3,9 εκ. δρχ. ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3α2 αιτήματος: απορρίπτουμε το αίτημα καταβολής των 15 εκ. δρχ. για επιβαρύνσεις προς Εφορία, Ι.Κ.Α., Ν.Α.Τ. κ.λπ., οι οποίες προήλθαν από την καθυστέρηση της αποπληρωμής, όπως απορρίπτεται και η καταβολή 2,4 εκ. δρχ., που προήλθαν από την καθυστέρηση πληρωμής από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου, Επί του 3β αιτήματος: εγκρίνουμε την άτοικη μέχρι σήμερα με απ' ευθείας καταβολή στην αρμόδια Εφορία της επιβάρυνσης, που προέκυψε από την πρόσθετη φορολόγηση των αφορολόγητων αποθεματικών και η οποία δεν θα υπήρχε αν η αποπληρωμή είχε γίνει μέχρι το 1997, ισχυόντων κατά τα λοιπά των προβλεπομένων στο 2α της παρούσας απόφασης. Επί του 3γ αιτήματος: απορρίπτουμε την λόγω καθυστερημένης αποπληρωμής επιβάρυνση; 9,3 εκ. δρχ. προς τράπεζες, όπως απορρίπτουμε επίσης και την καταβολή του ποσού 2,7 εκ. δρχ. που προέκυψαν από την μη εφαρμογή των κείμενων διατάξεων από τον Τ.Α.Σ. Ζακύνθου.

Ως προερίηται με την ως άνω υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφασή του ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας Ιονίων Νήσων υποψάσισε την καταβολή των ποσών των όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών (πιστοποιήσεων) με καταβολή του τόκου, που προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της απόφασης και εντεύθεν.

Η εν λόγω υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του ο Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων δεν έχει μέχρι σήμερα προβληθεί δικαστικά, ούτε έχει ακυρωθεί ούτε έχει ανακληθεί επομένως το περιεχόμενο της δέσμευε το Διοικητικό Εφετείο Πατρών, το οποίο δεν μπορούσε να εξετάσει παρεμπιπτόντως το κύρος της εν λόγω απόφασης αλλά δεσμευόταν από το περιεχόμενό της.

Σημειωτέον ότι η νομιμότητα της εν λόγω απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων είχε επικυρωθεί τόσο με την υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που ακύρωσε ως παράνομη την παράλειψη της διοίκησης να συμμορφωθεί με την απόφαση του Γενικού Γραμματέα, όσο και με την υπ' αριθμ. 157/2020 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που ακύρωσε την υπ' αριθμ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακληθήκε η υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, με ρητή επίκληση της υποχρέωσης της Διοίκησης να συμμορφωθεί προς την εξ αυτής απορρέουσα υποχρέωση, στην οποία αναντιλέκτως

περιλαμβάνεται και η ρητά μνημονευόμενη στην απόφαση του Γενικού Γραμματέα υποχρέωση της Περιφέρειας να καταβάλει τους τόκους που προβλέπονται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979 από την υπογραφή της απόφασης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

Επομένως το Διοικητικό Εφετείο Πατρών, απορρίπτοντας το αίτημα επιδίκασης τόκων και μη συμμορφούμενο με το περιεχόμενο της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που είχε διατάξει την έντοκη καταβολή των ποσών των λογαριασμών/πιστοποιήσεων ευθέως παραβίασε την αρχή της νομιμότητας, αρνούμενο να εφαρμόσει το περιεχόμενο της εν λόγω απόφασης, προβαίνοντας σιωπηρά σε παρεμπόδιοντα έλεγχο της επίμαχης ατομικής διοικητικής πράξης, και αγόμενο εμμέσως σε ακύρωση και μη εφαρμογή της.

Προκύπτει συνακόλουθα ότι το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, απορρίπτοντας το αίτημά μας για επιδίκαση τόκων από την παρέλευση μηνός από την έγκριση των λογαριασμών/πιστοποιήσεων, παρά την αντίθετη ρητή μνεία της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που εκδόθηκε επί της από μέρους μας κατά το άρθρο 16 του νδ 1266/1972 ασκηθείσης αίτησης θεραπείας, προέβη σε παρεμπόδιοντα έλεγχο της νομιμότητας και μη εφαρμογή της άνω ατομικής διοικητικής πράξης παραβιάζοντας ωσαύτως την αρχή της νομιμότητας, την οποία εσφαλμένα ερμήνευσε και εσφαλμένα εφήρμοσε. Αντιθέτως εάν το Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά την εν λόγω αρχή και είχε στοιχηθεί προς το περιεχόμενο της άνω απόφασης του Γενικού Γραμματέα, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό το σχετικό αγωγικό αίτημα και θα μας είχε επιδικάσει το ποσό των 1.249.983 ευρώ εντόκως, με τον εκάστοτε γενικώς ισχύοντα τόκο υπερημερίας από 21.10.2009 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής της αρχής της νομιμότητας, που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του παραδεικτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεκτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει

αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και συγκεκριμένα προς τις ΣτΕ 379/2007, 3306/1994 που έχουν κρίνει ότι δεν επιτρέπεται παρεμπόδιων έλεγχος ατομικών διοικητικών πράξεων, που δεν προσβάλλονται. Επίσης υφίσταται αντίθεση με την υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που έχει καταστεί αμετάκλητη και έχει κρίνει επί της υποχρέωσης της εναγομένης να συμμορφωθεί με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαιών εκτελεστών πράξεων, με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.3. ΤΡΙΤΟΣ (3^{ος}) ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Υπαρξη δύο ή περισσότερων τελεσίδικων αποφάσεων που είναι αντιφατικές μεταξύ τους στην ίδια υπόθεση και για τους ίδιους διαδίκους και παραβίαση του δεδικασμένου που απορρέει από τις υπ' αριθμ. 239/2007 και υπ' αριθμ. 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (λόγος αναίρεσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1ε του πδ 18/1989)

Ως ανωτέρω εκθέτουμε κατόπιν της από μέρους της εταιρίας μας άσκησης αίτησης θεραπείας κατά το άρθρο 16 νδ 1266/1972 εκδόθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που την έκανε εν μέρει δεκτή και μεταξύ άλλων διέταξε την καταβολή των ποσών των όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών (πιστοποιήσεων) με καταβολή του τόκου, που προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της απόφασης και εντεύθεν μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

Για την ικανοποίηση των ανωτέρω αιτημάτων της, η ενάγουσα εταιρία μας υπέβαλε τα υπ' αριθ. 2197/6.6.2000 και 2274/8.8.2000 έγγραφα ενώπιον της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία αρνήθηκε να συμμορφωθεί. Κατά της άρνησης της ανωτέρω Διεύθυνσης να συμμορφωθεί προς την υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η ασκήσαμε την με χρονολογία κατάθεσης 17.8.2000 προσφυγή, η οποία έγινε δεκτή με την 239/2007 αμετάκλητη απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Στην εν λόγω απόφαση μνημονεύεται ρητά ότι «η απόφαση που

εκδίδεται από το αρμόδιο όργανο επί του ασκηθέντος εκ μέρους του αναδόχου ενδικοφανούς μέσου (αιτήσεως θεραπείας), κατά πράξεως ή παραλείψεως της διευθύνουσας το έργο υπηρεσίας, η οποία είναι βλαπτική για τα έννομα συμφέροντά του, εφόσον καταστεί οριστική είναι δεσμευτική για τον κύριο του έργου, τυχόν δε παράλειψη του τελευταίου να προβεί στην έκδοση των αναγκαίων εκτελεστών ατομικών διοικητικών πράξεων για αν ρυθμίσει την οικεία έννομη σχέση, σε συμμόρφωση με τα κριθέντα επί της αιτήσεως θεραπείας συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας» (βλ. σκέψη 4 της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Δ.Εφ.Πατρών) «Η άρνηση της Διεύθυνσης Τ.Υ.Ν. της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου, η οποία εκδηλώθηκε με το προσβαλλόμενο υπ' αριθμ. 2460/16-6-2000 έγγραφο αυτής, προς συμμόρφωση με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων, με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που εκδόθηκε επί της αιτήσεως θεραπείας της προσφεύγουσας αναδόχου κατ' αυτής στοιχειοθετεί παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας και για τον λόγο αυτό πρέπει να ακυρωθεί αυτή και να αναπληρωθεί η υπόθεση στην Διοίκηση για τα νόμιμα» (βλ. σκέψη 6 της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Δ.Εφ.Πατρών)

Εν τούτοις και πάλι η Διοίκηση δεν συμμορφώθηκε. Αντιθέτως εκδόθηκε η υπ' αριθ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων, με την οποία ανακλήθηκε η υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως εκδοθείσα παρανόμως από αναρμόδιο όργανο.

Κατά της ανωτέρω ανακλητικής απόφασης η ενάγουσα εταιρία μας άσκησε στις 05.11.2012 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία μετά από παραπομπή στο Διοικητικό Εφετείο της Πάτρας ως κατά τόπον αρμόδιο, έλαβε αριθμό καταχώρησης 16/1.3.2016. Η εν λόγω προσφυγή έγινε δεκτή με την 157/2020 απόφαση του Δικαστηρίου, με την οποία ακυρώθηκε η εν λόγω πράξη, με την αιτιολογία ότι εμποδίζει τη Διοίκηση να συμμορφωθεί προς την εξ αυτής απορρέουσα υποχρέωση, αποβλέποντας στην ανατροπή του ακυρωτικού αποτελέσματος της 239/2007 δικαστικής απόφασης, κατά παράβαση των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 196 και 198 του Κ.Διοικ.Δικ. Ειδικότερα στην εν λόγω απόφαση διαλαμβάνονται μεταξύ άλλων οι εξής παραδοχές:

«όπως έχει παγίως κριθεί, οι διοικητικές πράξεις, ακόμη και όταν ρητώς χαρακτηρίζονται από τον νόμο ως οριστικές ή ομετάκλητες, επιτρέπεται να ανακαλούνται για λόγους αναγόμενους στη νομιμότητα τους, κατ' εφαρμογή των αρχών

που διέπουν την ανάκληση των διοικητικών πράξεων (ΣτΕ 44/2016, 2494/2013 Ολομ., 2987, 2968/2005, 3033, 2692/1999: 1654/1998 επτ., 880/1998 επτ., 3507/1979 Ολομ.). Κατόπιν αυτών, οι ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 31 και 32 του π.δ/τος 475/1976, ερμηνευόμενες ενόψει της υποχρέωσης τήρησης της αρχής της νομιμότητας, έχουν την έννοια ότι η προϋπαταμένη αρχή, κατά την ενάσκηση της αρμοδιότητας της προς σύνταξη και έγκριση συγκριτικού πίνακα, διατηρεί, κατ' αρχήν, την εξουσία να προβεί σε νέο έλεγχο και τροποποίηση των πράξεων αυτών, δεδομένου μάλιστα ότι ο έλεγχος αυτός επιβάλλεται για λόγους προστασίας του δημόσιου χρήματος (πρβλ. ΣτΕ 2494/2013 Ολομ.). Αντιθέτως, όμως, σε περίπτωση που ακυρωθεί παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, η Διοίκηση υποχρεούται, σύμφωνα με τα άρθρα 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002 και 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, να πρ* στην συγκεκριμένη οφειλόμενη ενέργεια κατά τους όρους του νόμου και κριθέντα από την ακυρωτική απόφαση, απέχουσα συγχρόνως και από κάθε άλλη ενέργεια, η οποία προϋποθέτει την εγκυρότητα της ακυρωθείσας παράλειψης ή είναι ασυμβίβαστη προς τις υποχρεώσεις της Διοίκησης, όπως αυτές προσδιορίζονται από την ακυρωτική απόφαση (ΣτΕ 983/2016 σκ. 4, 4955-4960/2014 σκ. 3, 2622, 2621/2014 σκ. 2, 4775/2012, 791/2011, 1512/2009, 125, 1986/2000, 3531/1999, 5907/1995, 2854/1985 Ολομ.). Η Διοίκηση δεν μπορεί, ως εκ τούτου, με την έκδοση μεταγενέστερων διοικητικών πράξεων, να αλλοιώσει το περιεχόμενο και να περιορίσει την έκταση των οφειλόμενων ενεργειών της, όπως αυτές απορρέουν είτε από τις ρητές τυχόν επιταγές που περιέχει η ακυρωτική απόφαση, είτε από το αντικειμενικά συναγόμενο νόημα της απόφασης και τη νομική κατάσταση που θα έπρεπε σύμφωνα με τον νόμο να διαμορφωθεί αν δεν είχε εκδοθεί η ακυρωθείσα διοικητική πράξη (ΣτΕ 2854/1985 Ολομ.). Από τα ανωτέρω έπεται, ειδικότερα, ότι η Διοίκηση δεν μπορεί, ύστερα από την έκδοση ακυρωτικής δικαστικής απόφασης, να επανέλθει και με νέα απόφαση της να ανακαλέσει την πράξη προς την οποία υποχρεούται να συμμορφωθεί, αναιρέπωντας την υποχρέωση της να προβεί στις παραληφθείσες οφειλόμενες ενέργειες, όπως αυτές απορρέουν από τις επιταγές της ακυρωτικής απόφασης» (βλ. σκέψη 8 της υπ' αριθμ. 157/2000 απόφασης του ΔΕφ Πατρών)

« ενόψει των ανωτέρω, εφόσον αντικείμενο της απαγγελθείσας με την 239/2007 απόφαση του Δικαστηρίου απόφασης, η οποία προσδιορίζει το περιεχόμενο και την έκταση της υποχρέωσης συμμόρφωσης της Διοίκησης, αποτέλεσε η άρνηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ζακύνθου να

ME
συντάξει και εγκρίνει συγκριτικό πίνακα για τις αναφερόμενες στην ως άνω απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων υπερσυμβατικές εργασίες, δημιουργήθηκε υποχρέωση των αρμοδίων οργάνων της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ως οιοσδήποτε καθολικός διαδόχου της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης, να συμμορφωθεί προς τα ανωτέρω κριθέντα. Επομένως, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην όγδοη σκέψη, η Διοίκηση είχε υποχρέωση να προβεί στις συγκεκριμένες οφειλόμενες ενέργειες και, συγχρόνως, να απέχει από κάθε άλλη ενέργεια που ήταν ασυμβίβαστη προς την εν λόγω υποχρέωση, όπως αυτή προσδιορίστηκε από την ακυρωτική απόφαση. Ως εκ τούτου, ο Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων, ύστερα από τη δημοσίευση της ως άνω ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου, δεν μπορούσε να επανέλθει και με την προσβαλλόμενη απόφαση του να ανακαλέσει την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων προς την οποία είχε υποχρέωση να συμμορφωθεί η Διοίκηση, ανατρέποντας, καιί αυτόν τον τρόπο, το ακυρωτικό αποτέλεσμα της δικαστικής απόφασης και εμποδίζοντας τη Διοίκηση να προβεί στις παραληφθείσες οφειλόμενες ενέργειες. Υπό τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσβαλλόμενη ανακλητική πράξη, αποβλέποντας στην ανατροπή των οφειλόμενων ενεργειών της Διοίκησης, όπως αυτές απορρέουν από το ακυρωτικό αποτέλεσμα της 239/2007 δικαστικής απόφασης, αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, 1 παρ. 1 του ν. 3068/2002, καθώς και 196 και 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΣτΕ 826/1998) και, για τον λόγο αυτό, που βασίμως προβάλλεται με την προσφυγή, πρέπει να ακυρωθεί» (βλ. σκέψη ΙΙ της υπ' αριθμ. 157/2000 απόφασης του ΔΕφ Πατρών)

Με βάση τα ως άνω προκύπτει ότι με αμφότερες τις υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών κρίθηκε η υποχρέωση της εναγομένη Περιφέρειας Ιονίων Νήσων να συμμορφωθεί με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων οι δε αντίθετες ενέργειες της Διοίκησης που εκφράστηκαν αρχικώς με την (παράνομη) παράλειψη συμμόρφωσης και ακολούθως με την (επίσης παράνομη) ανάκληση της απόφασης ακυρώθηκαν δικαστικά.

Εν τούτοις αιφνιδίως η προσβαλλόμενη απόφαση, ερχόμενη σε αντίφαση με τις ως άνω τελεσίδικες αποφάσεις κάνει για 1^η φορά δεκτή την άρνηση της εναγομένης να συμμορφωθεί με μέρος της υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων και δη ως προς την υποχρέωση καταβολής επί

όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών (πιστοποιήσεων) του τόκου, που προβλέπεται από το άρθρο 12 του ν. 889/1979, από την υπογραφή της απόφασης και εντεύθεν. Παρέπεται ωσαύτως ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, αντιτάσσοντας προς τις προγενέστερες τελεσίδικες αποφάσεις αναγνωρίζει για πρώτη φορά ως νόμιμη την παράλειψη της διοίκησης να προβεί στην καταβολή των τόκων που διέταξε η υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, της οποίας μάλιστα απόφαση εκδόθηκε υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 16 παρ. 10 του ν. 1266/1972 κι επομένως δεν υπόκειται σε ένδικο μέσο κατά ρητή επιταγή του 2^{ου} εδ. της ίδια παραγράφου

Κατ' ουσίαν πρόκειται για αναδίκαση από το δικαστήριο της διαφοράς που έχει ήδη επιλυθεί αμετακλήτως με την έκδοση της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, δεδομένου ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση παρέχεται στην εναγομένη Περιφέρεια δυνατότητα μη συμμόρφωσης με το περιεχόμενο της υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων κατά το μέρος που αφορά την έντοκη καταβολή όλων των, μετέπειτα του 35ου, λογαριασμών.

Η εν λόγω αντίφαση της αναιρεσιβαλλομένης, προς το δεδικασμένο που απορρέει από τις προγενέστερες υπ' αριθμ. υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών οδήγησε το Δικαστήριο στην αιάρρηση του αιτήματός μας για επιδίκαση τόκων από την παρέλευση μηνός από την έγκριση των λογαριασμών/πιστοποιήσεων. Αντιθέτως εάν το Δικαστήριο είχε συμμορφωθεί προς το δεδικασμένο που απορρέει από τις ως άνω υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και είχε στοιχηθεί προς το σκεπτικό και το διατακτικό τους, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό το σχετικό αγωγικό αίτημα και θα μας είχε επιδικάσει το ποσό των 1.249.983 ευρώ εντόκως, με τον εκάστοτε γενικώς ισχύοντα τόκο υπερημερίας από 21.10.2009 και μέχρι ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1ε πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής της αρχής της νομιμότητας, που διέπουν την επίδουση σχέση. Η προσβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης.

Επί του παραδεικτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεικτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς τις υπ' αριθμ. 239/2007 και 157/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών εκ των οποίων η πρώτη έχει καταστεί αμετάκλητη και οι οποίες αμφότερες έκριναν παράνομη την άρνηση / παράλειψη της εναγομένης να συμμορφωθεί με την έκδοση των κατά νόμο αναγκαίων εκτελεστών πράξεων, με την υπ' αριθμ. 18958/17-12-1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Ιονίων Νήσων. Επικουρικά επί του τιθεμένου νομικού ζητήματος δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ανέκκλητη απόφαση Διοικητικού Εφετείου.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.4. ΤΕΤΑΡΤΟΣ (4^{ος}) ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, καθώς των διατάξεων των άρθρων 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και των διατάξεων των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ: που διέπουν την επίδικη σχέση (λόγος αναιρέσης εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ του πδ 18/1989)

Όπως γίνεται παγίως δεκτό το άρθρο 2 ΑΚ εκφράζει τη γενικότερη αρχή του δικαίου περί μη αναδρομικότητας των νόμων, που αποβλέπει στην κατά το δυνατό βεβαιότητα των δικαιωμάτων ασφάλειας των συναλλαγών και σταθερότητας δικαίου, η οποία (αρχή) όμως δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και έτσι η διάταξη αυτή δεν έχει αυξημένη τυπική ισχύ. Επομένως, ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική ισχύ, με μόνο περιορισμό τη μη προσβολή συνταγματικώς προστατευόμενων δικαιωμάτων. Στον νόμο μπορεί να δοθεί αναδρομική δύναμη ρητώς ή σιωπηρώς (έμμεσα), όταν δηλαδή από την έννοια και το σκοπό του συνάγεται νομοθετική βούληση περί αναδρομικής ισχύος του, ώστε να ρυθμιστούν και περασμένα γεγονότα ή σχέσεις του παρελθόντος. Εξαιρέσεις από το επιτρεπτό της αναδρομικής ισχύος του νόμου προβλέπονται στο Σύνταγμα από τις διατάξεις των άρθρων 7 παρ. 1 και 78 παρ. 2. Από την απόλυτη απαγόρευση στο Σύνταγμα της αναδρομικότητας των νόμων που ορίζουν οι συνταγματικές διατάξεις, συνάγεται, ότι στις άλλες περιπτώσεις η αναδρομική ισχύς είναι μεν επιτρεπτή, δεν

μπορεί όμως να υπερβεί τα όρια που θέτουν τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων «παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στρηθεί της ιδιοκτησίας του, ει μη δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους, όπως θέση εν ισχύϊ νόμους, ους ήθελε κρίνη αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών, συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον, ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Στην κατά τα ανωτέρω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και μάλιστα οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Έτσι, σύμφωνα, με τη ρύθμιση της ως άνω διεθνούς συνθήκης, μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον, η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα (βλ. για τα προαναφερόμενα και ΟΛΑΠ 6/2007, ΕΕμπΔ (2007), 715, Δ (2008), 29, ΟΛΑΠ 40/1998, ΝοΒ (1999), 752, Αρμ (1999), 46, Δ (1999), 230, ΕΕμπΔ (1999), 28).

Αντίστοιχα γίνεται δεκτό ότι με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών

νόμων, κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας (Σ.τ.Ε. 668/2012 Ολομ., 1282 - 1286/2012). Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Δ.Δ.Α. 23.9.1982 Sporrong και Lönneroth κατά Σουηδίας και 21.2.1986, James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, 20.11.1995 Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί κατά Βελγίου, 28.3.2000 Γεωργιάδης κατά Ελλάδας, 2.11.2001 Pine Valley Development κατά Ιρλανδίας, 28.1.2003 Saarineen κατά Φινλανδίας, 14.10.2004 Ασημακόπουλος κατά Ελλάδας), οι διατάξεις αυτές περιέχουν τρεις διακριτούς κανόνες. Ο πρώτος, ο οποίος διατυπώνεται στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου και έχει γενικό χαρακτήρα, διακηρύσσει την αρχή του σεβασμού ή της αδιατάρακτης απόλαυσης της περιουσίας. Ο δεύτερος, ο οποίος διατυπώνεται στο δεύτερο εδάφιο της πρώτης παραγράφου, αναφέρεται στη στέρηση της περιουσίας, την οποία θέτει υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Ο τρίτος, ο οποίος περιέχεται στη δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει στα συμβαλλόμενα μέρη την ευχέρεια να ρυθμίζουν, μεταξύ άλλων, τη χρήση της περιουσίας σύμφωνα με τις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος, στην έννοια του οποίου εμπίπτει και η εξασφάλιση της καταβολής των φόρων του Δημοσίου και των ασφαλιστικών εισφορών. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας, οι οποίοι αναφέρονται σε ειδικές μορφές επέμβασης στο δικαίωμα απόλαυσης της περιουσίας, ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής που θέτει ο πρώτος. Στο ρυθμιστικό πεδίο του κανόνα αυτού, ο οποίος φέρει το χαρακτήρα γενικής ρήτρας, εμπίπτει κάθε περίπτωση που δεν μπορεί να υπαχθεί στο πεδίο εφαρμογής των λοιπών διατάξεων του ίδιου άρθρου. Από τις ίδιες διατάξεις συνάγεται, περαιτέρω, ότι, για να είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, επέμβαση σε περιουσιακής φύσεως αγαθό, πρέπει να προβλέπεται από νομοθετικές ή άλλου είδους κανονιστικές διατάξεις, καθώς και να δικαιολογείται από λόγους γενικού συμφέροντος, στους οποίους περιλαμβάνονται, κατ' αρχήν και λόγοι συναπτόμενοι προς την είσπραξη των δημόσιων εσόδων και των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών. Η εκτίμηση δε του νομοθέτη ως προς την ύπαρξη λόγου δημόσιου συμφέροντος επιβάλλοντος τον περιορισμό περιουσιακού δικαιώματος και ως προς την επιλογή της ακολουθητέας πολιτικής για την εξυπηρέτηση του δημόσιου αυτού συμφέροντος υπόκειται σε οριακό δικαστικό έλεγχο (πρβλ. Σ.τ.Ε. 668/2012 Ολομ., Ε.Δ.Δ.Α. 21.2.1986 James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου σκέψη 46, 20.11.1995 Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί κατά Βελγίου σκέψη 37, 8.7.2004 Κλιάφας και λοιποί κατά Ελλάδας σκέψη 25,

18.2.2009 Andrejeva κατά Λετονίας σκέψη 83). Περαιτέρω, η επέμβαση στην περιουσία πρέπει να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από τον νομοθέτη σκοπού γενικού συμφέροντος και να μην είναι δυσανάλογη σε σχέση προς αυτόν (Ε.Δ.Δ.Α. 21.2.1986 James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου σκέψη 50). Με τις μνησθείσες διατάξεις των ν. 1882/1990 και 2065/1992, κατ' επίκληση των οποίων έγιναν οι ένδικες παρακρατήσεις, προβλέφθηκαν, στο πλαίσιο της ευχέρειας που παρέχεται στα συμβαλλόμενα μέρη για τη ρύθμιση της χρήσης της περιουσίας των υπηκόων τους, μέτρα για την είσπραξη των δημόσιων εσόδων και των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης, σκοπός, δηλαδή, δημόσιου συμφέροντος, ο οποίος δικαιολογεί, κατ' αρχήν, επεμβάσεις σε περιουσιακά δικαιώματα.

Εξάλλου, αντίθεση στην Σύμβαση προκύπτει, σε κάθε περίπτωση που ελλείπει η δίκαιη εξισορρόπηση μεταξύ της επέμβασης που επιχειρείται στην περιουσία χάριν δημοσίας ωφελείας και των «αποκαταστατικών μέτρων» που προβλέπονται για την άμβλυνση των αποτελεσμάτων της επέμβασής στην περιουσία του ατόμου (Sporting and Lönroth κατά Σουηδίας, απόφαση της 23.09.1982, § 69), όπως κατ' εξοχήν συμβαίνει όταν το τελευταίο επωμίζεται «υπερβολικό βάρος» (excessive burden - James κ.ά. κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφαση της 21.02.1986, § 50, Brumarescu κατά Ρουμανίας, απόφαση της 28.10.1999, § 76), π.χ. όταν χάνει την περιουσία του χωρίς την παράλληλη καταβολή ενός ευλόγως αναλόγου προς την αξία της ποσού. Εξάλλου, σύμφωνα με την δεύτερη παράγραφο του άρθρου 1 Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ΕΣΔΑ: «Αι προαναφερόμενοι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει εν ισχύ Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, στην έννοια της «ρύθμισης της χρήσης αγαθών» εμπίπτει κάθε περίπτωση επέμβασης στην περιουσία η οποία δεν συνεπάγεται την οριστική απώλειά της, αλλά διάφορους περιορισμούς σε αυτήν χάριν σκοπών δημοσίας ωφελείας (προστασία φυσικού ή πολιτιστικού περιβάλλοντος, είσπραξη φόρων, εισφορών, προστίμων κ.λπ). Αντίκειται δε στην Σύμβαση κάθε τέτοια ρύθμιση, η οποία παρεκκλίνει από την δίκαιη εξισορρόπηση των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος που εξυπηρετούνται δι' αυτής αφ' ενός και της προστασίας της περιουσίας αφ' ετέρου. Κρίσιμα κατά τον έλεγχο της συμβατότητας της σχετικής ρύθμισης με την Σύμβαση είναι το μέγεθος και η σοβαρότητα του επιβαλλόμενου περιορισμού, καθώς και η

θέσπιση ή μη δικονομικών και ουσιαστικών εγγυήσεων για την προστασία του ατόμου έναντι των επιβαλλομένων μέτρων και την αποτελεσματική αμφισβήτηση αυτών (Jokela κατά Φινλανδίας, απόφαση της 21.05. 2002, § 45).

Εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα αναπτύσσουμε ανωτέρω στην υπό κρίση περίπτωση κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979, που τυγχάνουν εφαρμογής εν προκειμένω ως διέπουσες την ένδικη σύμβαση, σε συνδυασμό με την από 17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, κατά τις οποίες ουδέν ένδικο μέσο μπορούσε να ασκηθεί (άρθρο 16 παρ. 10 νδ 1266/1972) από την 21^η Οκτωβρίου 2009 επήλθε τοκογονία των επίδικων απαιτήσεών μας κατά της εναγομένης Περιφέρειας οφειλομένου έκτοτε αυτοδικαίως του εκάστοτε ισχύοντος τόκου υπερημερίας.

Επειδή ωστόσο η εναγομένη Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (και προηγουμένως Νομαρχία Ζακύνθου και Περιφερειακή Ενότητα Ζακύνθου) παρανόμως αρνείτο να εφαρμόσει την από 17.12.1999 εν τέλει η εταιρία μας υποχρεώθηκε να επιδιώξει την επιδίκαση και είσπραξη των (ήδη τοκοφόρων) απαιτήσεών της με την άσκηση αγωγής. Οίκοθεν νοείται ότι, ως και ρητώς αναγράφεται στο αγωγικό δικόγραφο οι τοκοφορία των απαιτήσεών μας ουδόλως εξηρτάτο από την άσκηση της αγωγής, αλλά προϋπήρχε χρονικώς και η αγωγή ασκήθηκε μόνο για τις ανάγκες της επιδίκασης ενός ήδη γεγεννημένου κονδυλίου. Η τοκοφορία και το ποσοστό του επιτοκίου ρυθμιζόνταν ήδη από τις ρηθείσες διατάξεις των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979 με βάση τις οποίες ήταν ένα ζήτημα πλήρως επιλυμένο και καθορισμένο εκ του νόμου από το οποίο το Διοικητικό Εφετείο δεν μπορούσε να αποκλίνει ούτε και να το επανεξετάσει, αφού εξάλλου κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε επανέξεταση της νομιμότητας της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, η οποία ωστόσο ετύγχανε απρόσβλητη. Με απλά λόγια το Δικαστήριο δεσμευόταν από τις διατάξεις των ως άνω άρθρων, της υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων και της υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που άπασης είχαν αποφανθεί επί της τοκοφορίας της αιτήσεώς μας και του ποσοστού του εφαρμοστέου επιτοκίου.

Εν τούτοις το Διοικητικό Εφετείο Πατρών, εκτιμώντας τις συνθήκες οικονομικής κρίσης, προσπαθώντας να διαφυλάξει την Ταμειακή ρευστότητα της

εναγομένης και να την προστατεύσει από τα αποτελέσματα της σκόπιμης υπαιτιότητας των οργάνων της, κατέφυγε στην διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, την οποία ερμήνευσε ως καταργητική, και δη αναδρομικά, των διατάξεων των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979 αποφαινόμενο ότι η εν λόγω μεταγενέστερη διάταξη αποκλείει αποκλείει αναδρομικά την εφαρμογή των διατάξεων αυτών που καθόριζαν τον χρόνο έναρξης και το ποσοστό των τόκων.

Ωστόσο κατ' αυτόν τον τρόπο το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της προσβαλλομένης ερμηνευσε και ειρήμοσε την επίμαχη διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010 κατά τρόπο ώστε (α) αποσβέστηκαν αναδρομικά οι ήδη γεννηθέντες τόκοι του χρονικού διαστήματος από 21.10.2009 και εντεύθεν (β) καταργήθηκε το ήδη γεγενημένο περιουσιακό δικαίωμά μου το συνιστάμενο στην απαίτηση τόκων από το ελληνικό Δημόσιο μέχρι την ολοσχερή εξόφληση των απαιτήσεων μου (γ) καταργήθηκε αναδρομικά η ευνοϊκή για την εταιρία μας υπ' αριθ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, μολονότι μάλιστα κατ' αυτής ουδέν ένδικο μέσο είχε ασκηθεί ούτε και μπορούσε αν ασκηθεί (δ) ματαιώθηκε αναδρομικά η ισχύς της ευνοϊκής για την εταιρία μας υπ' αριθμ. 239/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών που είχε αποφανθεί επί της υποχρέωσης του Δημοσίου να εφαρμόσει την άνω απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, που προέβλεπε το έντοκο των απαιτήσεών μας.

Προκύπτει δηλαδή ότι η ερμηνεία και εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 19 του ν. 3900/2010 την οποία έχει το Δικαστήριο είχε ως αποτέλεσμα την αναδρομική κατάργηση προϋφισταμένων ειδικών διατάξεων την αναδρομική κατάργηση των γεγενημένων αξιώσεών μας για τις οποίες μάλιστα είχε ήδη εκδοθεί δικαστική απόφαση.

Σημειωτέον ότι η εν λόγω επέμβαση του νομοθέτη, όπως ερμηνεύτηκε από το Δικαστήριο, ουδόλως δικαιολογείτο από τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, δοθέντος ότι η Περιφέρεια Ιονίων νήσων γνώριζε από ετών την τοκοφορία των απαιτήσεων με βάση τις διατάξεις των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979, όπως επίσης γνώριζε και δεν ειρήμοζε την από 17,12,1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα πλην όμως χρονοτριβούσε, αρνούμενη να καταβάλει ακόμη και το οφειλόμενο κεφάλαιο, ως ένα παράνομο μέσο πίεσης σε βάρος μας, προκειμένου υπό την απειλή της πλήρους έλλειψης ταμειακής ρευστότητας να υποχρεωθούμε σε

παραίτηση από την αξίωση για τους τόκους της απαίτησής μας. Η εν λόγω παρανομία της διοίκησης διήρκεσε επί 12 έτη από το έτος 1999 που εκδόθηκε η απόφαση του Γενικού Γραμματέα μέχρι το έτος 2011 ότε και υποχρεωθήκαμε στην άσκηση αγωγής.

Εξάλλου, παρά την έλλειψη επίδοσης, η εναγομένη Περιφέρεια αποδεδειγμένα γνώριζε άριστα ότι είχαμε ασκήσει αγωγή. είναι χαρακτηριστικό ότι την 20.01.2012 η ίδια η Περιφέρεια επικαλέστηκε την από μέρους μας άσκηση αγωγής ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών κατά την συζήτηση του αιτήματός που υποβάλλαμε λόγω μη συμμόρφωσης της εναγομένη με την υπ' αριθμ. 239/2007 δικαστική απόφαση.

Εξάλλου είναι προφανές ότι η δια της γενομένης ερμηνείας της διάταξης του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, το Δικαστήριο προσέβαλε ευθέως το δικαίωμα ιδιοκτησίας της εταιρίας μας αφού κατήγγησε αναδρομικά την αξίωσή μας για καταβολή τόκου, ζημιώνοντας μας καταστροφικά δεδομένου ότι στην αναδρομική απόλεια των αιτατήσεων για απόληψη τόκων προστίθεται και το γεγονός ότι λόγω της καθυστέρησης καταβολής των οφειλομένων χρημάτων η εταιρία μας είχε βρεθεί κατά το έτος 2012 να βαρύνεται έναντι του ΤΣΜΕΔΕ με οφειλές περί τις 650.000 ευρώ, οι οποίες τοκίζονται και ήδη σήμερα έχουν υπερβεί τα 1.000.000 ευρώ. Παράλληλα με την γενομένη ερμηνεία επιβραβεύτηκε η σκόπιμη παρανομία της Περιφέρειας που συνειδητώς παρανόμησε επί άνω των 12 ετών.

Προκύπτει επομένως ότι το Διοικητικό Εφετείο, ερμηνεύοντας και εφαρμόζοντας την επίμαχη διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, κατά τρόπο που να καταργεί αναδρομικά γεγεννημένα δικαιώματα και δη ληξιπρόθεσμες τοκοφόρες αξιώσει σε σχέση με τις οποίες είχε εκδοθεί απρόσβλητη διοικητική πράξη και αμετάκλητη δικαστική απόφαση, αφ' ενός εσφαλμένα ερμήνευσε και εφήρμοσε την εν λόγω διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, η οποία ουδέποτε κατήγγησε τις διατάξεις των άρθρων 7 του ν.δ/τος 1266/1972 και 12 του ν. 889/1979, αφ' ετέρου ευθέως παραβίασε τις τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ με τα οποία κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας.

Επομένως η προβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί ασφαμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής

της διάταξη του άρθρου 19 του ν. 3900/2010, καθώς και περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και των υπερνομοθετικής ισχύος (άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεων των άρθρων 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και δη του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Επί του παραδεικτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεικτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς τη ανωτέρω παρατιθέμενη νομολογία Ανωτάτου Δικαστηρίου (ολΑΠ 6/2007, ΕΕμπΔ (2007), 715, Δ (2008), 29, ΟΛΑΠ 40/1998, ΝοΒ (1999), 752, Αρμ (1999), 46, Δ (1999), 230, ΕΕμπΔ (1999), 28) σύμφωνα με την οποία μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον, η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφέλειας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα.

Επίσης υπάρχει αντίθετη νομολογία του Δικαστηρίου Σας (Σ.τ.Ε. 668/2012 Ολομ., 1282 - 1286/2012) σύμφωνα με την οποία γίνεται δεκτό ότι με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων, κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας

Επικυρηκτικά επί του τιθεμένου νομικού ζητήματος δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ανέκκλητη απόφαση Διοικητικού Εφετείου

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου αναίρεσης

4.5. ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΪΡΕΣΗΣ: Εσφαλμένη ερμηνεία και πλημμελής εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας σε σχέση με το επιδικασθέν ποσό ηθικής βλάβης

Κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 105 – 106 ΕισΝΔΚ και 932 του ΑΚ, αν στοιχειοθετείται ευθύνη του Δημοσίου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου προς αποζημίωση και εφόσον στην αγωγή περιέχεται αίτημα περί καταβολής χρηματικής ικανοποίησης με βάση τις διατάξεις του πιο πάνω άρθρου 932 του ΑΚ, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά την κρίση του, χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή, σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου, λόγω ψυχικής οδύνης. Ειδικότερα, με τη διάταξη του άρθρου 932 του ΑΚ παρέχεται στο δικαστήριο της ουσίας η ευχέρεια να επιδικάσει στον ενάγοντα χρηματική ικανοποίηση, εφόσον κρίνει ότι αυτός υπέστη ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη και να καθορίσει το ύψος αυτής, αφού εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και τους ειδικότερους ισχυρισμούς των διαδίκων που προβάλλονται ενώπιον του. Τέτοια πραγματικά περιστατικά είναι ιδίως η βαρύτητα του πταίσματος του ζημιωσάντος και το συντρέχον πταίσμα του ζημιωθέντος (άρθρο 300 ΑΚ), οι συνθήκες της προσβολής, το είδος, η ένταση και οι συνέπειές της, η κοινωνική και η οικονομική κατάσταση του ζημιωθέντος ή οποιοδήποτε άλλο συγκεκριμένο στοιχείο που προβάλλει ο ενάγων ή προκύπτει από τις αποδείξεις και ασκεί επιρροή -αυξητικά ή μειωτικά- στο ύψος του ποσού στη συγκεκριμένη περίπτωση και, επομένως, αποτελεί νόμιμο προσδιοριστικό παράγοντα του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, κατά την κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, η οποία διαλαμβάνεται καθ' ερμηνείαν της διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής. Ως εκ τούτου, η λήψη υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης πραγματικών περιστατικών που δεν ήταν επιτρεπτό να συνεκτιμηθούν για το σχηματισμό της κρίσης αυτής ή η παράλειψή του να συνεκτιμήσει πραγματικά περιστατικά που είχαν τεθεί υπόψη του, τα οποία επιδρούν στον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης, ελέγχεται κατ' αναίρεση, ως παράβαση (εσφαλμένη ερμηνεία) του άρθρου 932 του ΑΚ. Αντιθέτως, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς τον καθορισμό αποκλειστικώς και μόνο του ύψους της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως και η κρίση αν στη συγκεκριμένη περίπτωση επήλθε ή όχι ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη, δεν υπόκειται σε

αναιρετικό έλεγχο δοθέντος ότι σχηματίζεται από την εκτίμηση πραγματικών περιστατικών και χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να νοηθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου. Κατ' εξαίρεση, το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης αυτό καθ'αυτό και ανεξάρτητα από τα νόμιμα κριτήρια που ελήφθησαν υπόψη κατά τον προσδιορισμό του σχετικού ποσού υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο για παράβαση της διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ και της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος), σύμφωνα με την οποία ερμηνεύεται και εφαρμόζεται η διάταξη αυτή του ΑΚ στη συγκεκριμένη περίπτωση, μόνο αν κριθεί ότι το δικαστήριο αυτό υπερέβη τα άκρα όρια της διαγραφόμενης από την εν λόγω διάταξη εξουσίας του (ΣτΕ 2372, 1033/2019, 483/2018, 1123/2015, 1481, 2202/2014, 3897/2014, 4100/2012, 4133/2011 7μ κ.ά.). Εξάλλου, κρίσιμος χρόνος για τον καθορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης του άρθρου 932 του ΑΚ είναι ο χρόνος της πρώτης επί ακροατηρίου συζήτησης της υπόθεσης στον πρώτο βαθμό. Επομένως, το δικαστήριο της ουσίας, κατά την άσκηση της εξουσίας καθορισμού του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης που του παρέχεται με βάση την ανωτέρω διάταξη, μπορεί να λάβει υπόψη και γεγονότα μεταγενέστερα της άσκησης της αγωγής, με αψώτατο χρονικό όριο την ημέρα της πρώτης συζήτησης της υπόθεσης στο ακροατήριο σε πρώτο βαθμό (πρβ. ΑΠ 142/2019, 989/2018, 213/2017).

Εν προκειμένω η εταιρία μας, επικαλούμενη ζήτησε να της επιδικαστεί το ποσό των 50.000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστημεν, λόγω προσβολής του κύρους και της φήμης μας. Για να στοιχειοθετήσουμε το υπό κρίση αγωγικό κονδύλιο επικαλεστήκαμε την επί εξαιρετικά μακρό χρονικό διάστημα, 12ετή κατά την άσκηση της αγωγής, αδικαιολόγητη και παράνομη άρνησή της εναγομένης να συμμορφωθεί σε εκτελεστή απόφαση επί Αίτησης Θεραπείας και την τετραετή (4 έτη) κατά την άσκηση της αγωγής παράλειψή της να συμμορφωθεί σε εκτελεστή εφευειακή απόφαση. Επιπλέον αναφερθήκαμε στην υλική ζημία που μας προξένησε (στέρησή εργολαβικού ανταλλάγματος για έργο που ανατέθηκε το 1985 στον κλονισμό της πίστης μας με την δημιουργία χρεών προς ιδιώτες και προς την Εφορία) και στην σοβαρότατη ηθική βλάβη, που προκλήθηκε αιτιωδώς από τον επί δώδεκα (12) έτη (κατά την άσκηση της αγωγής) διασυρμό της εταιρία μας που σύρεται από Υπηρεσία σε Υπηρεσία εξαναγκαζόμενη να προσφύγει για τρίτη φορά στη δικαιοσύνη, έχει δε καταδικαστεί για χρέη στο ΙΚΑ και την εφορία από οφειλές συγκεκριμένου έργου.

u

Τα ως άνω επιχειρήματα ίσχυαν a fortiori κατά τον νομικά κρίσιμο χρόνο συζήτησης της αγωγής στις 6 Δεκεμβρίου 2019, ότε και είχαν πλέον συμπληρωθεί είκοσι 20 έτη άρνησης της Διοίκησης να συμμορφωθεί με την ευνοϊκή για την εταιρία μας απόφαση που εκδόθηκε επί αίτησης Θεραπείας και δώδεκα (12) έτη από την άρνηση της Διοίκησης να συμμορφωθεί με την υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών. Η ως άνω άνευ προηγουμένου άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί με νόμιμες, οριστικές, ευνοϊκές για τον διουκούμενο ατομικές διοικητικές πράξεις και η επισταμένη άρνηση της διοίκησης να συμμορφωθεί με δικαστικές αποφάσεις, σε συνδυασμό με σημαντικό ύψος του χρηματικού αντικειμένου της ενδίκου υποθέσεως, καθιστούσαν απολύτως εύλογο (και μάλλον χαμηλό) το αιτούμενο ποσό ηθική βλάβης.

Επομένως το Διοικητικό Εφετείο Πατρών που με την έκδοση της προσβαλλομένης απόφασης απέρριψε το αιτούμενο αγωγικό κονδύλιο κατά το ποσό των 45.000 ευρώ, οδηγήθηκε σε επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης ποσού μόλις 5.000 ευρώ, παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, που επιβάλλεται να τηρείται για τη σύγκριση της έκτασης της ηθικής βλάβης και του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης για την αποκατάστασή της και υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, όπως διαγράφονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και της κοινής περί δικαίου συνείδησης στο συγκεκριμένο τόπο και χρόνο και αποτυπώνονται με τη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων, κατά τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 5 παρ. 1 και 5, 21 παρ.3 και 6 και 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος τις οποίες και παραβίασε ευθέως.

Προκύπτει συνακόλουθα ότι το Διοικητικό Εφετείο, κατά την έκδοση της αναρσειβαλλόμενης απόφασης, με την απόρριψη του αιτήματος επιδίκαση ηθικής βλάβης κατά το ποσό των 45.000 ευρώ και με την επιδίκαση ποσού μόλις 5.000 ευρώ εσφαλμένα ερμήνευσε και εσφαλμένα εφήρμωσε την αρχή της αναλογικότητας, καθώς και τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 5 παρ.1 και 5, 21 παρ.3 και 6 και 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος τις οποίες και παραβίασε ευθέως. Εάν το Δικαστήριο είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά τις ως άνω νομικές διατάξεις, στην περίπτωση αυτή θα είχε κάνει καθ' ολοκληρίαν δεκτό αγωγικό κονδύλιο της ηθικής βλάβης ποσού 50.000 ευρώ, και θα το είχε επιδικάσει στο σύνολό του.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση υπέπεσε στην ανααιρετική πλημμέλεια εκ του άρθρου 56 παρ. 1δ πδ 18/1989 περί εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής

της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και τις διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 5 παρ.1 και 5, 21 παρ.3 και 6 και 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, που διέπουν την επίδικη σχέση. Η προβαλλόμενη αναιρετική πλημμέλεια προέκυψε για πρώτη φορά με την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Επί του παραδεικτού της παρούσης εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 3 πδ 18/1989: Για το παραδεικτό του παρόντος δικογράφου αναφέρουμε ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλόμενης απόφασης προς (α) τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας και συγκεκριμένα προς τις ΣτΕ 2372, 1033/2019, 483/2018, 1123/2015, 1481, 2202/2014, 3897/2014, 4100/2012, 4133/2011 7μ κ.ά. που έχουν κρίνει ότι οι δικαστικές αποφάσεις υπόκεινται σε αναιρετικό έλεγχο για παράβαση της διάταξης του άρθρου 932 του ΑΚ και της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας αν κριθεί ότι το δικαστήριο υπερέβη τα άκρα όρια της διαγραφόμενης από την εν λόγω διάταξη εξουσίας του. Επικουρικά επί του τιθεμένου νομικού ζητήματος δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ανέκκλητη απόφαση Διοικητικού Εφετείου.

Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί ως προς το πληττόμενο κεφάλαιο κατ' αποδοχή του παρόντος λόγου ανείσεσης.

5. Επί του επιτρεπτού άσκησης ανείσεσης με βάση το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του ΣτΕ

Με την διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 53 πδ 18/1989 ορίζεται ότι δεν επιτρέπεται η άσκηση αίτησης ανείσεσης, όταν το ποσό της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι κατώτερο από σαράντα χιλιάδες ευρώ, Ειδικώς στις διαφορές από διοικητικές συμβάσεις, το όριο αυτό ορίζεται στις διακόσιες χιλιάδες ευρώ. Τα ποσά αυτά μπορεί να αναπροσαρμόζονται με προεδρικό διάταγμα που εκδίδεται με πρόταση του Υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ύστερα από γνώμη της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Εν προκειμένω, όσον αφορά το διεκδικούμενο ποσό τόκων, αυτό υπολογιζόμενο με τον εκάστοτε ισχύοντα τόκο υπερημερίας σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 889/1979 για το χρονικό διάστημα από 21.10.2009 μέχρι την συζήτηση της αγωγή στις 06.12.2020 ανέρχεται στο ποσό των 901.603,55 ευρώ, όπως αποδεικνύεται από τον συνημμένο πίνακα εκτοκισμού

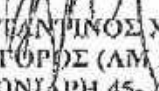
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΕΡΩΣΗ	
Κεφάλαιο	1.249.983,00 Euro
Τόκοι Παρακράτηση φόρου 15% (Ν.4172/31.12.2013, Άρ.64)	994.486,78 Euro
ΣΥΝΟΛΟ :	2.244.469,78 Euro

Ημερομηνία		Στοιχεία Πιστώρου				Αριθμητικά Ποσά			
Από	Εως	Ημέρες	Επιτόκιο	Τόκοι	Ενέργειες	Κεφάλαιο	Τόκοι	Εξοδα	Τόκοι Εξόδων
Αρχικά ποσά:						1.249.983,00 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
21/10/2009	12/4/2011	538	8.75%	161.213,56 Euro		1.249.983,00 Euro	161.213,56 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
13/4/2011	12/7/2011	91	9%	28.047,56 Euro		1.249.983,00 Euro	189.261,12 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
13/7/2011	8/11/2011	119	9.25%	37.696,41 Euro		1.249.983,00 Euro	226.957,53 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
9/11/2011	13/12/2011	35	9%	10.787,52 Euro		1.249.983,00 Euro	237.745,05 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
14/12/2011	31/12/2011	18	8.75%	5.393,76 Euro		1.249.983,00 Euro	243.138,81 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2012	10/7/2012	192	8.75%	57.376,27 Euro		1.249.983,00 Euro	300.515,08 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
11/7/2012	31/12/2012	174	8.5%	50.511,61 Euro		1.249.983,00 Euro	351.026,69 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2013	7/5/2013	127	8.5%	36.968,68 Euro		1.249.983,00 Euro	387.995,37 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
8/5/2013	12/11/2013	189	8%	51.780,12 Euro		1.249.983,00 Euro	439.775,49 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
13/11/2013	10/6/2014	210	7.75%	55.735,54 Euro		1.249.983,00 Euro	495.511,03 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
11/6/2014	9/9/2014	91	7.40000095367432%	23.061,33 Euro		1.249.983,00 Euro	518.572,36 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
10/9/2014	31/12/2015	478	7.300000190734863%	119.498,38 Euro		1.249.983,00 Euro	638.070,74 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2016	15/3/2016	75	7.300000190734863%	18.698,52 Euro		1.249.983,00 Euro	656.769,26 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
16/3/2016	31/12/2016	291	7.25%	72.053,32 Euro		1.249.983,00 Euro	728.822,58 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro
1/1/2017	6/12/2019	1070	7.25%	265.664,20 Euro		1.249.983,00 Euro	994.486,78 Euro	0,00 Euro	0,00 Euro

Επικουρικά εάν το διεκδικούμενο ποσό τόκων, υπολογιστεί με το επιτόκιο υπερημερίας του Δημοσίου (6%) για το χρονικό διάστημα από 21.10.2009 μέχρι την συζήτηση της αγωγής στις 06.12.2020, στην περίπτωση αυτή το ποσό των τόκων

Αθήνα, 6 Ιανουαρίου 2019

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΜΗΛΑΚΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (ΑΜ ΔΣΛ 24492)
ΚΟΝΙΑΡΗ 45- ΑΘΗΝΑ
210/5226413 & 6978695210
bakasklaw@yahoo.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ
ΠΑΤΡΩΝ

Ταχ. Δ/ση : Ρ. Φεραίου 147
Τ.Κ. : 26221
Τ.Θ. : 3168
Πληροφορίες : Ε. Μενζιλτζόγλου
Τηλέφωνο : 2610 275207

ΠΡΑΞΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ

Αριθ. Καταθ. ΑΡ208/29-7-2020

Για την κατάθεση αυτή του δικογράφου Αίτηση Αναίρεσης της Α190/12-5-2020 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, που έγινε στη γραμματεία του σήμερα 29/07/2020 ημέρα Τετάρτη και ώρα 10:48 συντάχθηκε η παρούσα πράξη, την οποία υπέγραψαν, όπως παρακάτω, ο/η Καταθέτης ΜΠΑΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ και ο/η Γραμματέας ΜΕΝΖΙΛΤΖΟΓΛΟΥ ΕΡΙΚΕΤΤΗ.
Κατατέθηκε παράβολο (€) 350 - 34322982495009210090.

Ο κωδικός παρακολούθησης μέσω διαδικτύου θα σας χορηγηθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Ο/Η Καταθέτης

ΜΠΑΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ο/Η Γραμματέας

ΜΕΝΖΙΛΤΖΟΓΛΟΥ ΕΡΙΚΕΤΤΗ

31 21 21
31 21 21
31 21 21

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47-49
ΑΘΗΝΑ 105-64
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'

Παράκληση στην απάντηση να αναφέρεται ο αριθμός της καταθέσεως και το όνομα του βοηθού εισηγητή εφόσον αναγράφεται τούτο.

Αριθ. Καταθέσεως: 2119/2020

Βοηθός Εισηγητής: Αλέξανδρος Κατσιώτης

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικρατείας

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 20 και 21 παρ. 4 του Π.Δ. 18/89 "Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (ΦΕΚ 8 Α'), όπως ισχύουν

α) Ορίζουμε δικάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η Α.Ε. "ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. ΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ & ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ Α.Ε." κατά της ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ, με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως 190/2020 του ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ, την 12η Απριλίου 2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 9.30 π.μ., με εισηγήτρια την Σύμβουλο Ελένη Παπαδημητρίου.

β) Παραγγέλλουμε να ανακοινωθεί η δικογραφία στην εισηγήτρια και να κοινοποιηθούν αντίγραφα τόσο της αιτήσεως όσο και της πράξεως αυτής στην αναιρεσείουσα εταιρεία ή στον δικηγόρο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΜΠΑΚΑ που υπογράφει την αίτηση, ο οποίος έχει κατά νόμο την υποχρέωση να κοινοποιήσει τα πιο πάνω αντίγραφα στην αναιρεσίβλητη Περιφέρεια είκοσι τουλάχιστον ημέρες πριν από τη δικάσιμο.

Αθήνα, 18/11/2020

Ο Πρόεδρος

Ο Γραμματέας

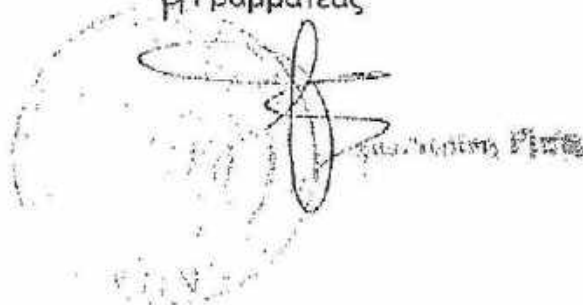
Ι. Β. Γράβαρης

Α. Ρίπη

Ακριβές αντίγραφο από το πρωτότυπο

Αθήνα, 21/11/2021

Ο Γραμματέας

Α. Ρίπη

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

101

102

103

ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. Ανάδ. εργολ.: Συμπληρωματικά έργα λιμέν. Ζακόν.
ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ 8 &
ΡΙΤΣ. ΓΑΡΙΒΑΛΔΙ 31
ΑΘΗΝΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ Τ.Κ. 11742
210-922.822.5, 6947-037.905

Αθήνα 17-02-2021

Προς : Τον κ. Τηλέμαχο Αργοντίδη

Δικαστικό επιμελητή Εφετείου Κέρκυρας

Με την παρούσα σας παρακαλούμε, να επιδώσετε στην Περιφέρεια Ιονίων Νήσων (ΠΠΝ), αφού τα αντιγράψετε στην έκθεση επιδόσεως, τα εξής :

α) Το από 18-11-2020 (ακριβές αντίγραφο 3-2-2021) έγγραφο του Σ.τ.Ε., το οποίο έχει ως εξής « Ορίζομε δικάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως (με αριθ. κατάθεσης 2119/2020), που άσκησε η Α.Ε. "ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. ΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΗ Α.Ε." κατά της ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ, με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως 190/20020 του ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ, την 12^η Απριλίου 2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 9.30 πμ., με εισηγήτρια την Σύμβουλο Ελένη Παπαδημητρίου

β) Την με αριθ. κατάθεσης Σ.τ.Ε. 2119/2020 αναίρεση, δεδομένου ότι κατά το ως άνω έγγραφο του Σ.τ.Ε.
« Παραγγέλλουμε και να κοινοποιηθούν αντίγραφα τόσο της αιτήσεως όσο και της πράξεως αυτής στην αναιρεσείουσα εταιρεία ή στον δικηγόρο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΜΠΑΚΑ που υπογράφει την αίτηση, ο οποίος έχει κατά νόμο την υποχρέωση να κοινοποιήσει τα πιο πάνω αντίγραφα στην αναιρεσίβλητη Περιφέρεια είκοσι τουλάχιστον ημέρες πριν από την δικάσιμο.»

Για την ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.

Ο νόμιμος εκπρόσωπος

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.
ΕΔΡΑ: ΓΑΡΙΒΑΛΔΙ 31 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 922 822 5 - 6947 037905
ΑΦ.Μ.094070470 Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε ΑΘΗΝΩΝ

Εργαζομαι
Διεύθυνση Διοικ.
Εργαζομαι

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Α. & Σ. ΣΟΡΒΑΙΖΙΩΤΗ - ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Αθηνάσιου Διάκου 13, Πάτρα 26224, Τηλ: 2610 310225, Fax 2610 322562

Email: sorbaitz@otenet.gr

Προς

Την Οικονομική Επιτροπή της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων

Πάτρα, 1 Σεπτεμβρίου 2020

Θέμα: Γνωμοδότηση περί άσκησης αναίρεσης κατά των υπ' αριθμ Α157/2020 και Α190/2020 αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Πατρών (υπόθεση ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.)

Σύντομο ιστορικό: Οι υπ' αριθμ. Α157/2020 και Α190/2020 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Πατρών εκδόθηκαν, η μεν πρώτη επί της από 5.11.2012 προσφυγής της εταιρίας ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. με την οποία ζητήθηκε η ακύρωση της υπ' αριθμ. 5038/2087/27.1.2012 απόφασης του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων η δε δεύτερη επί της από 2.11.2011 αγωγής της ίδιας εταιρίας κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων με την οποία ζητήθηκε η καταβολή ποσού 1.249.983 ευρώ που αφορά και ανταποχρή στους 37^ο, 38^ο, 39^ο, 40^ο, 41^ο, 42^ο και 43^ο λογαριασμούς του έργου «Συμπληρωματικά έργα προστασίας λιμένα Ζακύνθου α Φάση» το οποίο είχε ανατεθεί στην άνω εταιρεία δυνάμει της από 10.4.1985 σύμβασης, πλέον του ισχύοντος ΦΠΑ των 37^ο, 38^ο και 39^ο λογαριασμού, με το νόμιμο τόκο από 21.10.2009 και πλέον των 50.000 ευρώ για αποκατάσταση της ηθικής βλάβης της ενάγουσας.

Με την υπ' αριθμ. Α 157/2020 απόφαση έγινε δεκτή η προσφυγή της αντιδίκου εταιρίας και ακυρώθηκε η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 5038/2087/27.1.2012 απόφαση του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων με την οποία είχε ανακληθεί η προηγούμενη υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γ.Γ. Περιφέρειας Ιονίων Νήσων με την αιτιολογία ότι η ανάκληση αυτή τυγχάνει, μη νόμιμη αφού με αυτήν

ανωτέρω, το αυστηρό αποτέλεσμα της υπ' αριθμ. 239/2007 αμετάκλητης απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών με την οποία είχε αποφασιστεί η παραίτηση της Διεύθυνσης Τεχνικών Υπηρεσιών του τότε Ν.Α. Ζακύνθου να συμμορφωθεί και να εκτελέσει την υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γ.Γ. Περιφέρειας Ιονίων Νήσων και υποχρεώθηκε αυτή στις νόμιμες ενέργειες.

Αντιστοίχως, η υπ' αριθμ. Α 190/2020 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, στηριζόμενη κατά κύριο λόγο στο σκεπτικό της άνω υπ' αριθμ. Α 157/2020 (σημ: οι δύο αποφάσεις εκδόθηκαν από το ίδιο Δικαστήριο με την ίδια σύνθεση) και στην απόφαση της ανακλητικής υπ' αριθμ. 5038/2087/27.1.2012 απόφασης του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων με την οποία είχε ανακληθεί η προηγούμενη υπ' αριθμ. 18958/17.12.1999 απόφαση του Γ.Γ. Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, στην οποία στηρίζει τις αξιώσεις της η ενάγουσα

Κρίσιμα νομικά ζητήματα: Όπως προκύπτει από το παραπάνω ιστορικό οι δύο αποφάσεις είναι αλληλένδετες καθώς το σκεπτικό της υπ' αριθμ. Α190//2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών με την οποία επιδικάζεται σε βάρος της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων το αιτούμενο ποσό στηρίζεται κατά κύριο λόγο στην προηγούμενη δημοσίευση της υπ' αριθμ. Α 157/2020 απόφασης του ίδιου Δικαστηρίου.

Συνεπώς, πέραν των επιμέρους ζητημάτων που τίθενται στην υπ' αριθμ. Α 190/2020 απόφαση (πχ. παραγραφή των αξιώσεων και διακοπή με την άσκηση προσφυγής κατά της διοικητικής πράξης ανάκλησης της υπ' αριθμ. 5038/2087/27.1.2012 απόφασης του Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων) κρίσιμο κατά την άποψή μου θέμα είναι ο προσδιορισμός του εύρους της δέσμευσης του δικαστηρίου από το δεδικασμένο της υπ' αριθμ. 239/2007 αμετάκλητης απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και αν αυτό καταλαμβάνει και την κρίση περί της αρμοδιότητας του οργάνου που εξέδωσε την απόφαση αυτή ή περιορίζεται στην ορθότητα ή μη της τεχνικής κρίσης που εμπεριέχεται στην απόφαση αυτή.

Το ανωτέρω ζήτημα που, κατά την άποψή μου, δεν εμπίπτει στο απαράδεκτο του άρθρου 53 παρ 3 του Π.Δ. 18/1989 όπως αυτή διαμορφώθηκε με το άρθρο 15 παρ.2 Ν.4446/2016, χρήζει περαιτέρω ανάλυσης και μπορεί να αποτελέσει βάσιμο λόγο αναιρέσης.

Περαιτέρω και αναφορικά με το σκεπτικό της υπ' αριθμ. Α 157/2020 απόφασης του Δ.Ε.μ.Πατρών που απέρριψε τον ισχυρισμό που προβλήθηκε από την Περιφέρεια Ιονίων Νήσων περί εκπροθέσμου της ασκηθείσας προσφυγής (σημ: ακαίθρως σχεδόν 11 μήνες μετά την έκδοση της προβαλλόμενης απόφασης) θεωρώ ότι η σχετική δικαστική κρίση, κατά παράβαση της πάγιας νομολογίας του ΣτΕ, παραγνωρίζει το γεγονός ότι το αποδεδειγμένο της γνώση του διαδικού ώστε να αποσπαστεί αυτή ανακρίθιμο γεγονός για την σχετική προθεσμία προσφυγής κρίνεται σε συνδυασμό με το εύλογο ενδιαφέρον αυτού για την υπόθεση. Το ενδιαφέρον αυτό που εν προκειμένω τεκμηριώνεται στην άσκηση της από 12/10/2007 αίτησης για διαπίστωση της μη συμμόρφωσης στην υπ' αριθμ. 239/2007 απόφαση απόφασης και την δημοσίευση της υπ' αριθμ. 1/2012 απόφασης που έκρινε επ' αυτή την κρίση που απέχει διάστημα μεγαλύτερο των 60 ημερών από την άσκηση της προσφυγής, συνιστά τεκμήριο γνώσης, που δεν λήφθηκε υπόψη από την άνω απόφαση η οποία αν σωστά εκτιμούσε το αποδεικτικό υλικό και εφαρμόζε την ανωτέρω κρίση θα οδηγείτο σε απόρριψη της προσφυγής ως εκπροθέσμης. Ο λόγος δε αυτός είναι ο οποίος η προβολή είναι παραδεκτή κατ' άρθρο 53 παρ. 3 του Π.Δ. 18/10/2007. Η από τα ανωτέρω προβαλλόμενο, μπορεί να οδηγήσει στην αναίρεση της άνω απόφασης.

Συμπεράσματα: Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω δυσχερή νομικά ζητήματα που προκύπτουν κατά την αρχική μελέτη της υπόθεσης σε συνδυασμό με το ύψος του αντικείμενου της διαφοράς (1.249.983 ευρώ πλέον ΦΠΑ των 37%, 38% και 39% ληξιπρόθεσμα) γνωμοδοτώ-εισηγούμαι την άσκηση αίτησης αναίρεσης κατά των υπ' αριθμ. Α 157/2020 και Α 190/2020 αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Πατρών ώστε να ληφθούν τα προβλεπόμενα εκ του νόμου ένδικα μέσα. Σημειώνω δε ότι απόφαση που οφείττει από το σκεπτικό της υπ' αριθμ. Α 190/2020 απόφασης με δεδομένο ότι επιβάλλεται η επίδοση της αγωγή στην Π.Ιονίων Νήσων η τυχόν απόρριψη των αιτήσεων αναίρεσης δεν θα επιβαρύνει την απαίτηση της αντιδίκου με τόκους.

Ο Γνωμοδοτών Δικηγόρος

Σπύρος Σορβαίνης

Δικηγόρος

Λθ. Διάκου 13, Πατρα Τ.Κ 26224

2610 310224, fax 2610 322562

email: sorvainis@otenet.gr

ΑΦΜ 073274612

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47-49
ΑΘΗΝΑ 105-64
ΤΜΗΜΑ Στ'

Παράκληση στην απάντηση να
αναφύεται ο αριθμός της καταθέσεως και
το όνομα του βοηθού εισηγητή εφόσον
αναγράφεται τούτο.

ΕΠΙΔΕΘΗΚΕ
ΠΑΤΡΑ 2/11/2020
ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΟΡΤΕΝΤΣΙΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΔΙΟΙΚ. ΔΙΚΕΡΙΩΝ

Αριθ. Καταθέσεως: 2452/2020

Βοηθός Εισηγητής: Αλέξανδρος Κατσιώτης

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικρατείας

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 20 και 21 παρ. 4 του Π.Δ. 18/89
"Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (ΦΕΚ 8
Α'), όπως ισχύουν

α) Ορίζουμε δικάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ κατά της Α.Ε. "ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.", με την
οποία ζητείται η ανάρτηση της αποφάσεως 190/2020 του ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ
ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ, την 12η Απριλίου 2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 9.30
π.μ., με εισηγήτρια την Σύμβουλο Ελένη Παπαδημητρίου.

β) Παραγγέλλουμε να ανακοινωθεί η δικογραφία στην εισηγήτρια και να
κοινοποιηθούν αντίγραφα τόσο της αιτήσεως όσο και της πράξεως αυτής στην
αναιρεσείουσα Περιφέρεια ή στον δικηγόρο ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΣΟΡΒΑΤΖΙΩΤΗ που
υπογράφει την αίτηση, ο οποίος έχει κατά νόμο την υποχρέωση να κοινοποιήσει
τα πιο πάνω αντίγραφα στην αναιρεσιβλήτη εταιρεία είκοσι τουλάχιστον ημέρες
πριν από τη δικάσιμο.

Αθήνα, 18/11/2020

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Ι. Β. Γράβαρης

Αικ. Ρίπη

Ακριβές αντίγραφο από το πρωτότυπο

Αθήνα, 18/11/2020

Η Γραμματέας

κ.α.α.

Α. Ρίκος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 47-49
ΑΘΗΝΑ 105-64
ΤΜΗΜΑ ΣΤ'

Παράκληση στην απάντηση να αναφέρεται ο αριθμός της καταθέσεως και το όνομα του βοηθού εισηγητή εφόσον αναγραφεται το ίδιο.

ΕΠΙΔΕΧΘΗΚΕ
ΠΑΤΡΑ 2/12/2020

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΔΙΟΙΚ. ΔΙΚ/ΡΙΘΜ

Αριθ. Καταθέσεως: 2453/2020

Βοηθός Εισηγητής: Αλέξανδρος Κατσιώτης

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικρατείας

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 20 και 21 παρ. 4 του Π.Δ. 18/89 "Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας" (ΦΕΚ 8 Α'), όπως ισχύουν

α) Ορίζουμε δικάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ κατά της Α.Ε. "ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.", με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως 157/2020 του ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ, την 12η Απριλίου 2021, ημέρα Δευτέρα και ώρα 9.30 π.μ., με εισηγήτρια την Σύμβουλο Ελενη Παπαδημητρίου.

β) Παραγγέλλουμε να ανακοινωθεί η δικογραφία στην εισηγήτρια και να κοινοποιηθούν αντίγραφα τόσο της αιτήσεως όσο και της πράξεως αυτής στην αναιρεσείουσα Περιφέρεια ή στον δικηγόρο ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΣΟΡΒΑΤΖΙΩΤΗ που υπογράφει την αίτηση, ο οποίος έχει κατά νόμο την υποχρέωση να κοινοποιήσει τα πιο πάνω αντίγραφα στην αναιρεσίβλητη εταιρεία είκοσι τουλάχιστον ημέρες πριν από τη δικάσιμο.

Αθήνα, 18/11/2020

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Ι. Β. Γράβαρης

Αικ. Ρίπη

Ακριβές αντίγραφο από το πρωτότυπο

Αθήνα, 18/11/2020

Η Γραμματέας

κ.α.α

Α. Ρίπος

ΓΡΑΜΨΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ**Από:** Spyros Sorvatziotis [sorvlaw@otenet.gr]**Αποστολή:** Τρίτη, 16 Μαρτίου 2021 12:05 μμ**Προς:** ΓΡΑΜΨΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ**Θέμα:** Re: ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΕΒΙΤΕΡ

κ. Γράμψα καλημέρα,
η δαπάνη για την εκδίκαση και των τριών (3) αναιρέσεων ενώπιον του ΣτΕ έχει ως ακολούθως:

1η υπόθεση: Αναίρεση της Π.Ε. Ζακύνθου κατά της 190/2020 απόφασης ΔΕΦΠ παράσταση και κατάθεση υπομνήματος ποσό αναφοράς 982, αμοιβή 1700 ευρώ. Σύνολο αμοιβής 2682 ευρώ (πλέον ΦΠΑ 643 ευρώ), **Σύνολο 3325, 68 ευρώ.**

2^η υπόθεση Αναίρεση της ΠΕ Ζακύνθου κατά της 157/2020 απόφασης ΔΕΦΠ παράσταση και κατάθεση υπομνήματος ποσό αναφοράς 982 αμοιβή 1200 ευρώ Σύνολο αμοιβής 2182 ευρώ (πλέον ΦΠΑ .523,68) **Σύνολο 2705,68**

3η υπόθεση Αναίρεση της ΕΒΙΤΕΡ κατά ΠΕ Ζακύνθου και 190/2020 απόφασης ΔεφΠ. Παράσταση και κατάθεση υπομνήματος ποσό αναφοράς 982 αμοιβή 1700 ευρώ Σύνολο αμοιβής 2682 ευρώ (πλέον ΦΠΑ 643 ευρώ), **Σύνολο 3325, 68 ευρώ.**

Σύνολο τιμολογίου καθαρής αξία 7546 ευρώ., ΦΠΑ 1811,04 ευρώ. Σύνολο 9357,04 ευρώ.

Παρακράτηση φόρου στην πρόσθετη αμοιβή 4600 (Χ20%). 920 ευρώ

Με εκτίμηση
Σπύρος Σορβατζιώτης
Δικηγόρος

Δ. & Σ. ΣΟΡΒΑΤΖΙΩΤΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
Αθ. Διάκου 13, 262 24 ΠΑΤΡΑ
Τ: 2610. 310224, Φ: 2610. 322562
sorvlaw@otenet.gr

D. & S. SORVATZIOTIS & ASSOCIATES
LAW OFFICE
13, Athanasiou Diakou str.
262 24, PATRAS GREECE
T: + 30 2610. 310224, F: + 30 2610. 322562
sorvlaw@otenet.gr

Οι πληροφορίες που συμπεριλαμβάνονται στο παρόν μήνυμα είναι εμπιστευτικές. Αν έχετε λάβει το παρόν μήνυμα από λάθος ή/και δεν είστε ο προοριζόμενος παραλήπτης, παρακαλείσθε να το διαγράψετε και να ενημερώσετε τον αποστολέα αμέσως. Η αποκάλυψη, αναπαραγωγή, διανομή ή άλλη χρήση των πληροφοριών του παρόντος μηνύματος απαγορεύεται.

The information included in the present message is confidential. If you have received this message in error

16/3/2021

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Από το υπ' αριθμ. 12/17-03-2021 Πρακτικό της Οικονομικής Επιτροπής Ιονίων Νήσων

Αριθμ. απόφασης 292-12/17-03-2021

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: ΟΡΙΣΜΟΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΒΙΤΕΡ Α.Ε. ΚΑΤΑ ΠΙΝ

Στα νησιά Κέρκυρα, Λευκάδα, Κεφαλονιά και Ζάκυνθο, σήμερα 17-03-2021 ημέρα Τετάρτη και ώρα 11:00, συνήλθε σε τακτική συνεδρίαση, με τηλεδιάσκεψη μέσω της υπηρεσίας e:Presence.gov.gr, η Οικονομική Επιτροπή Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, μετά από την με αριθμ. πρωτ. 19680/11/12-03-2021 πρόσκληση της Προέδρου της Οικονομικής Επιτροπής, κας Ρόδης Κράτσα - Τσαγκαροπούλου, Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων, η οποία επιδόθηκε εμπρόθεσμα σε όλα τα μέλη της, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 175, 176, 177 του Ν.3852/2010, όπως έχουν τροποποιηθεί και ισχύουν.

ΠΑΡΟΝΤΕΣ:

Αμαλία – Ελένη Ανδριώτη,	Αντιπρόεδρος, αναπληρώνει την Πρόεδρο, κα Ρόδη
Κράτσα – Τσαγκαροπούλου,	Περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων
Γεώργιος Στασινόπουλος	Τακτικό Μέλος
Ιωάννης Αρμενιάκος	Τακτικό Μέλος
Θεόδωρος Χαλικιάς	Τακτικό Μέλος
Νικόλαος Μηλιώτης	Τακτικό Μέλος
Νικόλαος Γκισγκίνης	Τακτικό Μέλος
Παναγιώτης Ποζίδης	Τακτικό Μέλος

Χρέη γραμματέα εκτελεί ο ορισθείς με την αριθμ. πρωτ. οικ. 63898/25798/02-09-2020 Απόφαση της Περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων, υπάλληλος της Π.Ε. Κέρκυρας, Νικόλαος Παπανικολάου.

Απουσιάζει το τακτικό μέλος κα Αικατερίνη Μοθωναίου

Ο Θεματικός Αντιπεριφερειάρχης Υποδομών και Τεχνικών Έργων κ. Εμμανουήλ Ορφανουδάκης έδωσε διευκρινήσεις όσον αφορά το 12^ο Θέμα

Μετά τη διαπιστωθείσα εκ του Νόμου απαρτία η Αντιπρόεδρος της Οικονομικής Επιτροπής, κα Αμαλία – Ελένη Ανδριώτη, κήρυξε την έναρξη της συνεδρίασης.

.....ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ

Στη συνέχεια τα μέλη της Οικονομικής Επιτροπής προχώρησαν στο παρακάτω θέμα ημερήσιας διάταξης:

13ο Θέμα: ΟΡΙΣΜΟΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΒΙΤΕΡ Α.Ε. ΚΑΤΑ ΠΙΝ

Η Πρόεδρος της Οικονομικής Επιτροπής Π.Ι.Ν. αναπτύσσει το 13ο θέμα ημερήσιας διάταξης και καταθέτει εισήγηση του Αντιπεριφερειάρχη Π.Ε. Ζακύνθου, κ. Γεωργίου Στασινόπουλου, η οποία έχει ως εξής:

Έχοντας υπόψη:

1. Τις διατάξεις του αρθρ. 176 του Ν. 3852/2010 «Νέα Αρχιτεκτονική της Αυτοδιοίκησης και της Αποκεντρωμένης Διοίκησης – Πρόγραμμα Καλλικράτης» (Φ.Ε.Κ. 87/Α΄/07-06- 2010) περί αρμοδιοτήτων της Οικονομικής Επιτροπής.
2. Τις διατάξεις του Ν. 2286/1995 «Περί προμηθειών του Δημοσίου Τομέα και ρύθμιση συναφών θεμάτων».
3. Τις διατάξεις του Ν. 4210/2013 (ΦΕΚ 254^Α).
4. Τις διατάξεις του Ν. 4071/2012.
5. Τις διατάξεις του Ν. 4412/2016 «Δημόσιες Συμβάσεις Έργων, Προμηθειών και Υπηρεσιών» (Προσαρμογή στις Οδηγίες 2014/24/ΕΕ και 2014/15/ΕΕ)
6. Το Π.Δ. 113/2010 (ΦΕΚ 164^Α) περί Ανάληψης υποχρεώσεων από τους διατάκτες.
7. Το Π.Δ. 80/2016(ΦΕΚ 145^Α) περί Ανάληψης υποχρεώσεων από τους διατάκτες.
8. Τον εγκεκριμένο προϋπολογισμό έτους 2021 της Π.Ι.Ν, σύμφωνα με την 213-24/20-12-2020 απόφαση του Περιφερειακού Συμβουλίου (ΑΔΑ: ΨΦ1Λ7ΛΕ-7ΛΕ).

ΕΙΣΗΓΟΥΜΑΣΤΕ

Την πρόσληψη ως πληρεξουσίου δικηγόρου του Σπυρίδωνος Σορβατζιώτη του Φραγκίσκου, Δικηγόρου Πατρών, οδός Αθ. Διάκου 13, Πάτρα, με αριθμό μητρώου ΔΣΠ 965, προκειμένου να παρασταθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας, κατά τη δικάσιμο της 12-4-2021, για την συζήτηση α) των δύο (2) αιτήσεων αναίρεσης, που άσκησε η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων κατά της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. και των υπ' αριθμ. Α190/2020 και Α157/2020 αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και β) της υπ' αριθμ. καταθ. 2119/2020 αίτησης αναίρεσης, που άσκησε η ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων για την αναίρεση της υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη εξ' αναβολής δικάσιμο, όπως επίσης να προβεί σε οποιαδήποτε άλλη πράξη είναι απαραίτητη, έστω και αν δεν αναγράφεται ρητώς στο παρόν έγγραφο.

Η εν λόγω υπόθεση, λόγω και του ύψους του ποσού που καταλογίζεται εις βάρος της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων με την Α190/2020 απόφαση του Διοικ.Εφετείου Πατρών (το οποίο ανέρχεται σε 1.249.983€ πλέον ΦΠΑ κλπ.), έχει ιδιαίτερη σημασία για τα συμφέροντα της περιφέρειας και ο χειρισμός της απαιτεί εξειδικευμένη γνώση και εμπειρία. Για τον λόγο αυτόν ο καθορισμός της αμοιβής του δικηγόρου θα γίνει από το Περιφερειακό Συμβούλιο, στο οποίο θα διαβιβασθεί η σχετική απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής (άρθρο 176 παρ. 1 περ. ιβ Ν. 3852/2010). Εν προκειμένω, επισυνάπτεται η προσφορά του δικηγόρου για την αμοιβή που αιτείται για την συγκεκριμένη υπόθεση.

Ο ΑΝΤΙΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΡΧΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συνημμένα:

- 1) Οι Α157/2020 και Α190/2020 αποφάσεις του Διοικ.Εφετείου Πατρών μετά των κλήσεων του ΣΤΕ
- 2) Η αρ.καταθ. 2119/2020 αίτηση αναίρεσης της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.
- 3) Η από 16-3-2021 έγγραφη προσφορά του Δικηγόρου
- 4) Η από 1-9-2020 γνωμοδότηση του Δικηγόρου

Ακολούθησε διαλογική συζήτηση κατά την οποία το μέλος κ. Νικόλαος Γκισγκίνης κατέθεσε την πρότασή του, ως εξής :

"Το θέμα αυτό το είχατε φέρει και στην προηγούμενη συνεδρίαση και το αποσύρατε για να το προετοιμάσετε καλλίτερα. Εμείς ως Λαϊκή Συσπείρωση έχουμε αρκετά ερωτήματα που θα έπρεπε να μας απαντήσετε. Συγκεκριμένα ποιά ήταν η βασική διαφορά ανάμεσα στην εταιρεία και την τότε Νομαρχία; Γιατί αναφέρει η εταιρεία για την πολύ καλή ποιότητα της δουλειάς της στο λιμένα Ζακύνθου σε σχέση με διπλανές εργολαβίες από αυτήν που δεν ισχύει το ίδιο και πληρώθηκαν; Ποιό το αρχικό κεφάλαιο της διαφοράς και ποιοί οι τόκοι;

Γιατί αφέθηκε να υπάρχουν οι αλληπάλληλες καταδικαστικές αποφάσεις και να φτασουμε να πρέπει να πληρώσει η Π.Ι.Ν. 1.250.000 ευρώ; Αυτά τα ερωτήματα είναι κρίσιμα και πρέπει να τα απαντήσετε όχι μόνο σε εμάς αλλά και στον λαό της Ζακύνθου και όλης της Περιφέρειας που θα κληθεί να πληρώσει το μάρμαρο.

Οι ευθύνες που έχετε ως παρτάξεις και ως κόμματα που διοικήσατε την Π.Ι.Ν αλλά και την πρώην Νομαρχία Ζακύνθου είναι μεγάλες και απαράγραπτες. Γιατί τα πρόσωπα μπορεί να άλλαζαν αλλά οι παρατάξεις που διοίκησαν από το 1985 έως σήμερα είναι συγκεκριμένες, του ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και πρόσφατα του ΣΥΡΙΖΑ.

Το πλαίσιο που υπάρχει συνολικά για τα δημόσια έργα εκτρέφει αυτές τις καταστάσεις. Όταν το πρωτεύον είναι η κερδοφορία των επιχειρήσεων και η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας τους. Όταν μεταξύ τους από την μια τα βρίσκουν και από την άλλη "σφαζονται" πάντα για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Όταν υπάρχει το πολιτικό προσωπικό που στηρίζει και εξυπηρετεί αυτήν την λειτουργία τότε αυτές οι καταστάσεις πολλές φορές είναι αναπόφευκτες.

Εσείς έχετε αποκλειστικά τις ευθύνες και μπορεί να μην είναι μόνο πολιτικές. Βέβαια η μη πολιτικές ευθύνες έχουν παραγραφεί -για ένα μεγάλο κομμάτι της διοίκησης- όπως γνωρίζετε καλά. Αυτό που δεν έχει παραγραφεί είναι το ποσό που θα πληρώσει ο λαός της Ζακύνθου που είναι πιθανόν μέχρι να τελειώσει η υπόθεση να ξεπεράσει το 1,5 εκ. ευρώ. Καλούμε λοιπόν τον λαό να βγάλει τα συμπεράσματα του και να καταδικάσει και στην συνείδηση του αλλά και με τον αγώνα του αυτούς που τον καταδικάζουν να πληρώνει, διπλά και τριπλά αυτά τα έργα.

Με αυτή την τοποθέτηση και από την στιγμή που δεν δίνεται απαντήσεις και εξηγήσεις στα παραπάνω ερωτήματα δεν μπορούμε να ψηφίσουμε τον ορισμό δικηγόρου".

Κατά την ψήφιση του θέματος παρόντες ήταν:

Αμαλία – Ελένη Ανδριώτη	Αντιπρόεδρος
Γεώργιος Στασινόπουλος	Τακτικό Μέλος
Ιωάννης Αρμενιάκος	Τακτικό Μέλος
Θεόδωρος Χαλικιάς	Τακτικό Μέλος
Νικόλαος Μηλιώτης	Τακτικό Μέλος
Νικόλαος Γκισγκίνης	Τακτικό Μέλος
Παναγιώτης Ποζίδης	Τακτικό Μέλος

Η Οικονομική Επιτροπή αφού έλαβε υπόψη της τα ανωτέρω

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΚΑΤΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ

Εγκρίνει την πρόσληψη ως πληρεξουσίου δικηγόρου τον Σπυρίδων Σορβατζιώτη του Φραγκίσκου, Δικηγόρο Πατρών, οδός Αθ. Διάκου 13, Πάτρα, με αριθμό μητρώου ΔΣΠ 965, προκειμένου να παρασταθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας, κατά τη δικάσιμο της 12-4-2021, για την συζήτηση α) των δύο (2) αιτήσεων αναίρεσης, που άσκησε η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων κατά της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. και των υπ' αριθμ. Α190/2020 και Α157/2020 αποφάσεων του Διοικητικού Εφετείου Πατρών και β) της υπ' αριθμ. καταθ. 2119/2020 αίτησης αναίρεσης, που άσκησε η ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε. κατά της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων για την αναίρεση της υπ' αριθμ. Α190/2020 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πατρών, καθώς και σε οποιαδήποτε άλλη εξ' αναβολής δικάσιμο, όπως επίσης να προβεί σε οποιαδήποτε άλλη πράξη είναι απαραίτητη, έστω και αν δεν αναγράφεται ρητώς στο παρόν έγγραφο.

Η εν λόγω υπόθεση, λόγω και του ύψους του ποσού που καταλογίζεται εις βάρος της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων με την Α190/2020 απόφαση του Διοικ.Εφετείου Πατρών (το οποίο ανέρχεται σε 1.249.983€ πλέον ΦΠΑ κλπ.), έχει ιδιαίτερη σημασία για τα συμφέροντα της περιφέρειας και ο χειρισμός της απαιτεί εξειδικευμένη γνώση και εμπειρία. Για τον λόγο αυτόν ο καθορισμός της αμοιβής του δικηγόρου θα γίνει από το Περιφερειακό Συμβούλιο, στο οποίο θα διαβιβασθεί η σχετική απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής (άρθρο 176 παρ. 1 περ. ιβ Ν. 3852/2010). Εν προκειμένω, επισυνάπτεται η προσφορά του δικηγόρου για την αμοιβή που αιτείται για την συγκεκριμένη υπόθεση.

Το μέλος κ. Νικόλαος Γκισγκίνης ψηφίζει την πρόταση που κατέθεσε, όπως αναφέρεται παραπάνω.

Η παραπάνω απόφαση έλαβε αριθμό 292-12/17-03-2021

.....ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ

Μετά τη συζήτηση του παραπάνω θέματος, λύεται η συνεδρίαση της Οικονομικής Επιτροπής Περιφέρειας Ιονίων Νήσων.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Αμαλία – Ελένη Ανδριώτη

ΤΑ ΜΕΛΗ

Γεώργιος Στασινόπουλος

Ιωάννης Αρμενιάκος

Θεόδωρος Χαλικιάς

Νικόλαος Μηλιώτης

Νικόλαος Γκισγκίνης

Παναγιώτης Ποζίδης

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Νικόλαος Παπανικολάου

-----Παράλειψη-----

Ακολούθησε διαλογική συζήτηση. Ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Δρακουλόγκωνας Παναγής είπε ότι υπερψηφίζουν με την παρατήρηση αντί του όρου «κατά δικαστικών αποφάσεων» να διατυπωθεί «κατά λογιστικών αποφάσεων».

Ο Περιφερειακός Σύμβουλος της παράταξης « Λαϊκή Συσπείρωση» κ. Νικόλαος Γκισγκίνης είπε ότι καταψηφίζουν με το σκεπτικό όπως αυτό διατυπώθηκε και στην οικονομική επιτροπή (αρ. αποφ. 292-12/2021).

Η τοποθέτηση στην Οικονομική Επιτροπή είναι η ακόλουθη :

«Το θέμα αυτό το είχατε φέρει και στην προηγούμενη συνεδρίαση και το αποσύρατε για να το προετοιμάσετε καλλίτερα. Εμείς ως Λαϊκή Συσπείρωση έχουμε αρκετά ερωτήματα που θα έπρεπε να μας απαντήσετε. Συγκεκριμένα ποιά ήταν η βασική διαφορά ανάμεσα στην εταιρεία και την τότε Νομαρχία;

Γιατί αναφέρει η εταιρεία για την πολύ καλή ποιότητα της δουλειάς της στο λιμένα Ζακύνθου σε σχέση με διπλανές εργολαβίες από αυτήν που δεν ισχύει το ίδιο και πληρώθηκαν; Ποιό το αρχικό κεφάλαιο της διαφοράς και ποιοι οι τόκοι;

Γιατί αφέθηκε να υπάρχουν οι αλλεπάλληλες καταδικαστικές αποφάσεις και να φτάσουμε να πρέπει να πληρώσει η Π.Ι.Ν. 1.250.000 ευρώ; Αυτά τα ερωτήματα είναι κρίσιμα και πρέπει να τα απαντήσετε όχι μόνο σε εμάς αλλά και στον λαό της Ζακύνθου και όλης της Περιφέρειας που θα κληθεί να πληρώσει το μάρμαρο.

Οι ευθύνες που έχετε ως παρατάξεις και ως κόμματα που διοικήσατε την Π.Ι.Ν αλλά και την πρώην Νομαρχία Ζακύνθου είναι μεγάλες και απαράγραπτες. Γιατί τα πρόσωπα μπορεί να άλλαξαν αλλά οι παρατάξεις που διοίκησαν από το 1985 έως σήμερα είναι συγκεκριμένες, του ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και πρόσφατα του ΣΥΡΙΖΑ.

Το πλαίσιο που υπάρχει συνολικά για τα δημόσια έργα εκτρέφει αυτές τις καταστάσεις. Όταν το πρωτεύον είναι η κερδοφορία των επιχειρήσεων και η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας τους. Όταν μεταξύ τους από την μια τα βρίσκουν και από την άλλη "σφαζονται" πάντα για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Όταν υπάρχει το πολιτικό προσωπικό που στηρίζει και εξυπηρετεί αυτήν την λειτουργία τότε αυτές οι καταστάσεις πολλές φορές είναι αναπόφευκτες. Εσείς έχετε αποκλειστικά τις ευθύνες και μπορεί να μην είναι μόνο πολιτικές. Βέβαια η μη πολιτικές ευθύνες έχουν παραγραφεί -για ένα μεγάλο κομμάτι της διοίκησης- όπως γνωρίζετε καλά. Αυτό που δεν έχει παραγραφεί είναι το ποσό που θα πληρώσει ο λαός της Ζακύνθου που είναι πιθανόν μέχρι να τελειώσει η υπόθεση να ξεπεράσει το 1,5 εκ. ευρώ. Καλούμε λοιπόν τον λαό να βγάλει τα συμπεράσματα του και να καταδικάσει και στην συνείδηση του αλλά και με τον αγώνα του αυτού που τον καταδικάζουν να πληρώνει, διπλά και τριπλά αυτά τα έργα. Με αυτή την τοποθέτηση και από την στιγμή που δεν δίνεται απαντήσεις και εξηγήσεις στα παραπάνω ερωτήματα δεν μπορούμε να ψηφίσουμε τον ορισμό δικηγόρου"».

Ο επικεφαλής της παράταξης « Αντικαπιταλιστική Αριστερά στα Ιόνια» κ. Κοντομάρης Σπυρίδων είπε ότι καταψηφίζει.

Ο επικεφαλής της παράταξης «Ανυπότακτο Ιόνιο» κ. Σαμοίλης Στέφανος είπε ότι καταψηφίζει.

Κατά την ψηφοφορία ο επικεφαλής της παράταξης « Ελληνική Αυγή για το Ιόνιο» κ. Ιωάννης Αιβατίδης και ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Βυθούλκας απουσίαζε.

-----Παράλειψη-----

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΚΑΤΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ

Το Περιφερειακό Συμβούλιο Ιονίων Νήσων εγκρίνει την εξειδίκευση πίστωσης και τον καθορισμό αμοιβής πληρεξουσίου δικηγόρου για την συζήτηση αναιρέσεων κατά δικαστικών αποφάσεων ενώπιον του ΣΤΕ για την υπόθεση της ΕΒΙΤΕΡ ΕΛΛΑΣ Α.Ε.», ως η εισήγηση.

Μειοψηφούντων των Περιφερειακών Συμβούλων κ.κ. Αλεξάνδρας Μπαλού, Διονυσίου Κεφαλληνού, Χαράλαμπου Χαραλάμπους, Νικολάου Γκισγκίνη, Ευγενίας Κολουβά, Στέφανου Σαμοίλη και Κοντομάρη Σπυρίδων.

Οι Περιφερειακοί Σύμβουλοι κ.κ. Θεόδωρος Γαλιατσάτος, Μιχαλάς Αλέξανδρος, Παναγής Δρακουλόγκωνας, Σπυρίδων Γαλιατσάτος, Θεόδωρος Χαλικιάς, Κυριάκος Σταμούλης, Αθανάσιος Καραΐσκος, Τηλέμαχος Γαβαλάς και Διονύσιος Μπάστας ψήφισαν υπέρ με την παρατήρηση του Περιφερειακού Συμβούλου κ. Παναγή Δρακουλόγκωνα.

-----Παράλειψη-----

Αφού εξαντλήθηκαν τα θέματα λύεται η συνεδρίαση.
Συντάχθηκε το πρακτικό και αφού διαβάστηκε και βεβαιώθηκε υπογράφεται .

Η παρούσα απόφαση έλαβε αυξ. αριθμό **44-6/20-03-2021**

Ο Πρόεδρος Π.Σ.

Η Γραμματέας Π.Σ.

Νικόλαος Μουζακίτης

Ολυμπία (Ολίβια) Καρδακάρη